Laura Ștefan

Ținutul lui Ruth

Editura Scriitorilor

2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ŞTEFAN, LAURA
Ţinutul lui Ruth / Laura Ştefan. -
Brăila : Editura Scriitorilor, 2017
ISBN 978-606-94166-8-6

821.135.1

Te voi iubi dincolo de timp,
Spațiu,
Lume!
Te voi chema în toate viețile
Iar tu în toate vei veni
Și-n toate mă vei adora,
Sorbindu-ți lacrimi din a mea palmă
Ce chipul ți-l alină,
În fuga de iubire.
Și iar eu voi striga spre cer,
În viața viitoare…
Și iar tu vei veni,
Iubindu-mă grăbit.
Și iar… eu.
Și iar... tu
Și iar...

Capitolul 1

Undeva într-o lume îndepărtată, acolo unde se sfârșește marea, se spune că există un ținut al gândurilor, obiectelor și ființelor pierdute. Un ținut ce poate fi găsit, descoperit sau doar imaginat. În acel loc, unde valurile se lovesc de stânci înalte și reci, vântul aduce cu el cele mai imposibile dorințe, gânduri, iubiri sau chiar obiecte. Doar în acest ținut, purtate de curent, putem regăsi tot ce am pierdut vreodată și tot ce dorim să mai retrăim măcar pentru o fracțiune de secundă. În ascunsa crăpătură dintre stânci, unde poți găsi urme de nisip fin, iar valul își abandonează spuma, dacă închizi ochii și te concentrezi poți auzi cum toate pierderile lumii se întâlnesc în acest unic loc. Aici este ținutul lui Ruth, un ținut pe care aveam să îl cunosc acum, după o lungă și grea călătorie, spre a o regăsi pe ea.

Întreg drumul mi-am jurat în minte că de această dată nimic și nimeni nu ne va mai despărți. Avem timpul, anii și Universul de partea noastră. Acum este momentul nostru și nu îl voi mai rata de teamă sau de dezamăgire. Iubirea-mi era suficientă.

Călătoria cu trenul mă obosește, așa că îmi las capul ușor pe spate și închid ochii, amintindu-mi chipul ei. Nu știu

dacă ținutul a fost botezat după numele ei, sau ea a fost prima ce și-a primit numele: Ruth. Mi se părea că i se potrivește perfect. Parcă o și văd: micuță, cu părul său deschis la culoare aproape alb și creț, mirosind a fân, cu ochii rotunzi, mereu întrebători de un albastru în care te pierzi, cu brațele subțiri și iute la mânie. Se putea supăra, vinovată fiind, înainte ca tu să te superi pe ea. Avea această calitate de a simți oamenii, nu îi era teamă să îți spună adevărul în față, indiferent de urmări și recunosc că nu de puține ori ne-am supărat unul pe altul, poate din cauza unor cuvinte aruncate în urma vreunui conflict. Se putea sacrifica de bună voie, fără să îi ceară nimeni să facă acest gest și putea păstra durerea îngropată în sufletul ei.

Orfelinatul era un loc rece, unde fiecare era pe cont propriu, și nu existau sentimente sau prietenii. Fusesem abandonat în fața ușii, o ușă din lemn, înaltă și grea, plină de zăvoare metalice. Te speriai de cum intrai și erai întâmpinat de vreo femeie din personal. Toate, începând de la femeia de serviciu și terminând cu directoarea, aveau aceleași fețe reci, cu ochii îngropați adânc în craniu, buze subțiri și palme grele, ce dureau cumplit când te mustrau. La ferestre aveam gratii, iar camerele aveau câte opt paturi din metal. De cele mai multe ori, ferestrele ne erau acoperite cu pături sau cearceafuri vechi, pe care le foloseam pentru a ne întuneca mai mult camera atunci când dormeam.

****

Aveam aproape trei ani și îmi amintesc perfect ziua în care îndrumătoarea noastră a venit la orfelinat cu o cutie de carton ca cele de încălțăminte, cu un copil în ea. Curios cum eram, m-am aplecat asupra ei și am zărit-o. Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată. M-a impresionat statura ei fragilă și asemănarea unui înger. Nu mai văzusem niciodată un pui de om abia născut:

- Pe asta mică, am găsit-o pe câmp. Ce facem cu ea? a întrebat Teresa, îndrumătoarea noastră.

Vorbea de copilul din cutie ca de un obiect de care îți este imposibil să te atașezi.

- O să chem doctorul să o examineze... După cum arată, cred că are câteva zile... Ne trebuie lapte și scutece să o înfășăm. Mai găsim cred, la mine în dulap.

Teresa, împreună cu directoarea au scos copila din cutie, au așezat-o pe un pat, apoi au plecat să îi prepare laptele. Am profitat de ocazie și m-am așezat lângă ea pe pat, privind-o vrăjit cât de cuminte era și ce frumos dormea. Arăta ca o ființă de lumină, iar eu eram fericit, ca atunci când îți dorești mult timp un animal de companie și într-un final îl primești. Era animalul meu de companie, jucăria mea, iar de multe ori, fiind mai mare ca ea, îmi imaginam că sunt tatăl ei.

Nu înțeleg cum a putut cineva să abandoneze în câmp o astfel de copilă. În fiecare seară, coboram din patul meu și mă lungeam lângă ea, luând-o în brațe fără a-i spune nimic. Aveam impresia că sunt penibil să vorbesc cu o ființă atât de mică, însă ochii ei rotunzi parcă mereu voiau să mă întrebe ceva.

Dimineața când ne trezeau, eu eram tras de păr și certat că iar m-am mutat în patul Soniei. O botezaseră Sonia, dar mie nu îmi plăcea cum sună numele acesta. Nu era compatibil personalității ei.

În primii ani de viață îi spuneam bebe, apoi când a început să crească, se supăra pe mine:

- Nu sunt bebe... sunt mare! mă certa ea, apoi îmi întorcea spatele, țuguind buzele.

Avea deja 5 ani, iar acest nume într-adevăr nu i se mai potrivea. Însă nici Sonia. Era prea târziu să o mai botez eu, fiindcă actele îi fuseseră făcute acum mulți ani. Trebuia să mă conformez și să îi spun pe nume.

Seara urmam aceeași schemă. Deși acum aveam opt ani, așteptam să plece îngrijitoarea noastră, coboram din patul meu și mă ghemuiam în al ei, dar dimineața când auzeam voci pe coridoare, fugeam înapoi la mine în pat. Mă săturasem să fiu tras de păr și certat în fiecare dimineață. Mă mir cum de mai aveam păr pe cap.

Capitolul 2

Acoperă-mă cu aripile tale calde.

Ziua îmi desfășuram activitățile conform vârstei mele. Aveam camere amenajate cu bănci din lemn, în care stăteam câte doi, iar în clasă nu eram mai mult de zece copii, cu vârste apropiate. Pe peretele din fața clasei aveam o tablă neagră, pe care scriam cu cretă albă. Ne pregăteau pentru viața de adult, aveau obișnuința de-a ne răspunde atunci când întrebam la ce ne trebuie să cunoaștem atâtea materii.

Dacă m-ar fi întrebat cineva ce aș vrea să mă fac atunci când voi pleca de aici, i-aș fi răspuns fără să stau prea mult pe gânduri: soldat. Îmi iubesc țara în care m-am născut, educația pe care am primit-o fie ea poate un pic severă și nu aș permite niciunui alt popor să ne subjuge. Aș lupta până la ultima picătură de sânge pentru tot ce am mai sfânt și pentru persoanele pe care le iubesc. Iar ea era unica persoană pe care am iubit-o de la prima privire.

Întors în camera mea, am găsit-o în patul ei jucându-se cu o păpușă dezmembrată, fără haine și veche. Și-a întors privirea spre mine și părea că are o energie bună, pe care mi-o transmitea doar privind-o. Întreaga mea stare de oboseală și

frustrare pe care o aveam în urma lecțiilor încheiate, dispăruse:

- Te voi numi Ruth!

- Ruth? De unde acest nume?

- Din mintea mea. Așa mi-a venit și mi se pare că este perfect pentru tine. Un nume unic, pe care nu l-am mai auzit la vreo altă fată de aici. Un nume care nu știi dacă este masculin sau feminin. Un nume rar, simplu dar nobil. Aceasta ești tu: Ruth!

- Trebuie să îți găsesc și eu ție un alt nume? Un fel de poreclă?

- Un pseudonim, ar fi mai corect spus... dar nu. Nu trebuie să îmi găsești un alt nume. Îmi place numele meu, Tudor. Războinicul Tudor!

Am luat o carte pe care am rulat-o fiindu-mi sabie și am început joaca alături de tovarășa mea, Ruth.

Zilele ni le petreceam împreună, inventând povești, sau jocuri, departe de ceilalți copii, cărora le plăcea să ne distrugă castelele de nisip sau picturile la care noi munciserăm. De multe ori, ne căutam un loc depărtat, în spatele clădirii, unde creșteau libere plantele Domnului. Le numisem așa deoarece ele nu aveau nevoie de nimic spre a crește. Le era suficient aerul, ploaia și soarele. Erau libere și primeau de la Dumnezeu tot ce aveau nevoie.

- Pe noi cine ne-a făcut? m-a întrebat într-o zi, Ruth.

Ochii ei senini erau plecați și triști. O priveam încercând să îi explic pe înțelesul ei și să nu o întristez mai mult decât este.

- Și noi suntem tot ai lui Dumnezeu. El ne-a trimis aici, pe acest pământ pentru a ne îndeplini o sarcină. Suntem fiii Lui și pe toți ne iubește la fel de mult.

- Și unde este Dumnezeu? a continuat ea să mă chestioneze.

M-am apropiat, i-am luat mâna și i-am așezat-o la inima mea.

- Aici și în inima ta și în plantele ce cresc libere, în pomii ce ne dau oxigen. Aerul pe care îl respirăm se numește oxigen. Respirându-l, ne ajută să trăim. Când scoatem aerul pe care l-am respirat, se spune că expirăm. Noi oamenii expirăm dioxidul de carbon pe care plantele îl absorb, iar împreună cu energia soarelui, îl transformă într-un fel de hrană spre a produce mai departe oxigen...

- Datorită căruia noi trăim... Un lanț între viețuitoare și plante...

- Exact.

Deși nu avea mai multe de 7 ani, Ruth era inteligentă și asimila informațiile precum un burete, bucurându-se de orice lecție nouă.

- Dar noi nu avem părinți? În afară de Dumnezeu... O mamă și un tată? Am văzut că mulți copii sunt luați de aici de către o mamă și un tată. Pe noi de ce nu ne ia nimeni?

- Asta nu știu... și eu mi-am dorit foarte mult să am o mamă și un tată. Îmi închipuiam cum într-o zi, directoarea mă va chema la ea în birou și mă va anunța că mi-a găsit o familie. Am încercat mereu să fiu bun și cuminte pentru a mă recomanda... Nu știu...

- Eh... eu mă bucur că nu ai plecat de aici. Cine m-ar mai învăța pe mine atâtea? Teresa spune că pe mine m-a găsit pe câmp... Cică acolo m-a lăsat barza. Dar eu nu cred.

- Te-a găsit pe câmp, i-am confirmat eu. Părul tău mult timp ți-a mirosit a fân uscat, a flori... Nu cred că barza ne aduce. Cred că... oamenii ce ne-au făcut pe noi, nu ne-au vrut.

Îmi era frică de întrebarea ce va urma, fiindcă nu îi cunoșteam răspunsul. Nu știu de ce nu ne-au vrut, de ce am fost abandonați ca niște lucruri de care îți e ușor să te descotorosești. Niște lucruri reci, fără sentimente, fără nimic cald. Așa eram noi... eu.

Mult timp, înainte de ea, îmi lăsam zilele libere, să se scurgă fără niciun gând, fără nicio trăire sau strigăt. Nu îmi păsa dacă e frig sau cald, dacă am mâncat sau dacă mă culc din nou cu stomacul gol. Nu existam nici pentru mine. Odată cu venirea ei, am început să simt că trăiesc, că sângele îmi

este cald, că lacrimile-mi sunt sărate, iar Universul sălciu. Am început încet, încet să gust din viață, să mă bucur de soare, de apa din lacul de lângă orfelinat, iar seara când eram trist, îmi imaginam un loc, unde aș putea arunca toate grijile și durerile, un ținut în care și jucăriile pe care le pierdeam, le puteam regăsi acolo. Era ținutul lui Ruth, locul în care mă simțeam în siguranță, locul spre care călătoream atunci când mă năpădea tristețea.

****

Anii treceau, noi creșteam, iar sentimentele pentru ea creșteau, până în clipa în care am realizat că nu le mai pot stăpâni. Erau ca niște fiare ce mi se încolăceau și mergeau pretutindeni cu mine, chiar și în vise. Voiam să mă rup de ele, să le abandonez, dar nu reușeam nicicând.

Cel mai greu era faptul că nu îi puteam vorbi despre ce simt, despre ce sentimente îi port, iar tăcerea mă rodea în fiecare zi. Mă gândeam că sentimentele mele sunt greșite, că ea e micuța Ruth pe care o știu de la câteva zile, care a deschis ochii pe mine, privindu-mă ca pe un frate. Însă ea nu știa chinul prin care treceam zilnic și lupta cu fiarele dinăuntrul meu. Tremuram când o vedeam, iar noaptea în vis, alergam spre ținutul ce îi purta numele. Ținutul sălbatic, unde regăseai tot ce ai pierdut vreodată, poate fără să-ți fi aparținut. Ea nu mi-a aparținut niciodată.

Capitolul 3

Zăresc în ochii tăi, iubirea din lumea toată.

În apropierea sărbătorilor de iarnă, la orfelinat devenise deja o obișnuință în a primi cupluri ce nu puteau avea copii, pentru a înfia unul sau chiar doi.

Crescusem și mă obișnuisem cu ideea că nu voi avea niciodată o familie, că în această lume sunt eu singur, așa cum m-am născut și cum voi muri. Nu ne însoțește nimeni în această călătorie. Parcurgem singuri drumul spre următoarea dimensiune... următorul popas.

M-am trezit din pat cu dorința de a mă bucura de zăpadă, de a face un om de zăpadă alături de Ruth.

- Nu știu când am făcut ultima oară un om de zăpadă, îmi relată ea, cu ochii vizibili emoționați.

- M-am furișat la bucătărie și am luat un morcov. Îl vom așeza pe post de nas.

Era atât de fericită că facem un om de zăpadă, încât uitase să-și încalțe cizmele. Fugea pe coridorul îngust și mă striga să vin mai repede. Afară era foarte frig, iar noi crescusem și nu mai găseam mănuși de la alți copii. Ne

înghețaseră mâinile, însă nu ne lăsam bătuți și lucram cu zor la omul de zăpadă.

- Am nevoie de două crengi uscate pe post de brațe, îmi strigă Ruth. Le rupi tu?

M-am întors spre ea să îi confirm că mă duc după crengi și am văzut că fața ei era vineție:

- Ce ai pățit? Ești bine?

- Cred că da... simt că inima îmi bate tot mai greu și obosesc... Poate nu m-am îmbrăcat gros... îmi revin.

- Cred că ar fi mai bine dacă te-ai duce în cameră, îl termin eu.

- Nu, este în regulă. Vreau să îl facem amândoi.

Am fugit spre pomul de lângă clădire, am rupt în grabă două crengi și am revenit la Ruth. Căzuse pe jos, buzele îi erau uscate și aproape negre, iar la ochi avea cearcăne adânci. Am luat-o în brațe alergând pe culoar și chemând ajutoare.

Doctorul nu a întârziat să apară, împreună cu ambulanța care a luat-o în grabă cu ei. Pe patul ce o ducea spre ambulanță era palidă, cu masca de oxigen, ochii închiși, dar cu un chip relaxat. Nimeni nu știa să îmi spună ce are și nu-mi era permis să părăsesc orfelinatul. Auzisem o discuție între Teresa și directoare cum că Sonia, Ruth a mea, ar avea

o problemă la inimă. Nu îi era dezvoltată conform vârstei, iar doctorilor le era imposibil să o ajute.

Ziua plângeam lângă omul de zăpadă pe care îl terminasem singur, rugându-mă la soare să-și înfrâneze razele pentru a-l putea vedea și Ruth, iar seara fugeam spre ținut pentru a fi cu ea. Plângeam în somn, iar a doua zi mă trezeam cu genele lipite și perna îmi era udă. Dorul mă sfâșia. Nu știam care este starea ei, nu știam dacă va reveni și când, dar soarele îmi topea zilnic părți din omul de zăpadă. Era singurul lucru pe care îl făcusem pentru ea. Era singurul lucru pe care îl realizasem împreună și speram să apuce ziua să îl vadă.

Și așa a fost. După zile lungi și chinuitoare, aceeași ambulanță ce mi-o luase, mi-o adusese înapoi. Era vizibil slăbită și mergea ajutată de o soră. Am alergat spre omul de zăpadă, încercând să îl repar, să îi pot fura un zâmbet, fie el scurt, în colțul gurii.

Cu pași mici s-a apropiat de mine, în timp ce lucram la muntele de zăpadă, aproape topit:

- Ai reușit singur! Știam. În fiecare clipă m-am gândit la cum arată.

- Și cum arată? am întrebat gâfâind cu degetele înghețate.

- Arată exact cum mi-l doream... cum îl visam. Mulțumesc, Tudor. Mi-ai lipsit.

M-am ridicat și am privit-o fiindu-mi greu să îmi stăpânesc lacrimile. M-am dus și am îmbrățișat-o cât de strâns am putut.

- M-ai speriat foarte rău. Să nu-mi mai faci așa...

O certam, deși știam că nu e vina ei. Era vina mea! A mea fusese ideea.

- Promit să fiu cuminte, îmi răspunse cu zâmbetul pe buze.

Era zâmbetul pe care doream să îl revăd pe chipul său, care acum părea trist, cu ochii pierduți și mai slabă la trup ca de obicei.

- Trebuie să mănânci, să îți revii... Ai slăbit mult.

- Bine domnule, cum ziceți dumneavoastră...

Deși era abia ieșită din spital, cu inima redând bătăi slabe, Ruth a mea se lupta spre a fi așa cum o știu eu.

Zilele treceau, iar ea începuse să își revină. Zilnic priveam de la fereastră omul de zăpadă cum se topește, cum se chinuie să facă față razelor de soare tot mai puternice.

- Așa ne stingem și noi... Oricât ne-am încăpățâna, tot ne va doborî.

Vorbea în timp ce privea pe geam ultimele clipe de viață a unei forme de zăpadă.

- E doar un bulgăre, încerc să o liniștesc eu.

- E mai mult de atât. E artă, suferință, lacrimi, gheață... clipe pierdute și rugăciuni... Dar vezi tu... el nu are inimă. Din acest motiv, continuă să ne zâmbească în timp ce soarele îl doboară.

- I-am dat un pic din inima mea și l-am rugat să stea rece până revii tu. Acum, inima mea din el te-a recunoscut iar tu ai topit-o... ușor, la fel cum faci cu a mea.

S-a uitat spre mine, fără a-mi spune nimic și s-a așezat pe pat, închizând ochii.

- Vreau să dorm.

Am plecat ușor din cameră și m-am apucat să citesc din manuale.

Capitolul 4

Nu-mi sparge visurile nebune, aruncându-le-n pustiu. Lasă-mă să le urmez, pe drumuri înstrăinate.

După mult timp, într-o seară, m-am pomenit cu ea lângă patul meu, încercând să mă trezească. Era trecut de 3 dimineața, dar ea părea odihnită cu ochii limpezi și cu o expresie a feței pe care foarte rar i-am zărit-o:

- Am auzit o discuție pe care o purta doamna directoare în biroul ei cu un cuplu. Cei doi își doreau să adopte un copil, dar care să fie mai mare... spre a nu necesita îngrijire.

M-am ridicat brusc în capul oaselor simțind cum inima îmi bătea plină de emoție.

- Crezi că avem vreo șansă? o întreb încă sperând la o familie.

- Noi doi am rămas printre cei mai vechi din acest loc. Poate e șansa noastră, a ta... sau a mea...

- Da, cred că ne încadrăm cerințelor... eu sunt foarte bun la învățătură, mă adaptez oricăror cerințe... îmi doresc să pot petrece măcar o perioadă în brațele unor posibili părinți.

Ruth se întristă brusc. Și-a plecat chipul în jos, jucându-se cu puful papucilor de pluș.

- Știu că tu ai vrea să pleci... îmi replică abătută. Eu ... nu cred că îmi doresc asta atât de mult.

- Cum așa? Este o șansă la o viață mai bună. La o viață normală... Este cazul să te gândești și la viitor. Nu mai ai 5 ani să îți pese numai de joacă. Iar o familie ar putea investi în tine, te-ar putea ajuta mai departe să fii un om de succes.

- Ce este acela, succes? Eu nu vreau succes. Eu vreau să fiu iubită. Și mi-ar fi frică să fiu dată unor persoane străine. Vor putea ei vreodată să mă iubească... sau eu să îi iubesc pe ei? Nu pot fi aruncată așa dintr-odată în casa unor necunoscuți. Succes pot avea făcând ce îmi place cu adevărat necontând dacă ies mulți bani, sau nu... și nu cred că fericirea e în strânsă legătură cu succesul.

Mă uimea răspunsul ei. Credeam că o dată cu trecerea anilor, va fi mai reponsabilă, va învăța mai mult și nu va mai fi atât de copilă. O voiam mai încrezătoare.

- Ești încă o visătoare, i-am răspuns în timp ce m-am întors cu spatele la ea. Hai du-te la somn, mai vorbim mâine.

Nu-mi amintesc să-i fi auzit pașii spre camera sa, pesemne că a mai rămas în genunchi la patul meu, în timp ce eu am adormit.

A doua zi eram la cursuri, când am văzut-o pe directoare printre geamurile ușii, agitându-se. Am încercat să o urmăresc cu privirea, dar dispăruse de la ușă, revenind în câteva secunde de mână cu Ruth. O îmbrăcase cu o rochie nouă, îi strânsese părul într-o coadă împletită și pășeau amândouă pe coridor spre cabinetul directoarei.

M-am gândit că probabil acea familie de care îmi pomenise Ruth cu o seară înainte o alesese pe ea ca viitor copil. Mă bucuram pentru ea, pentru faptul că va locui într-un cămin adevărat, dar nu puteam să nu mă întristez pentru mine. Știam că timpul trece în defavoarea mea, că la cei aproape 16 ani ai mei, nu mai sunt șanse să fiu adoptat de vreo familie. Mă amăgeam singur. Ultima mea scăpare era învățătura.

Mi-am continuat lecțiile, încercând să mi-o imaginez pe Ruth a mea într-o casă cu multă verdeață și cu un câine ce aleargă în jurul ei, iar ea, o tânără domnișoară, delicată și fericită. Merita să fie fericită. Cel mai mult îmi doream ca ea să fie într-o familie, pentru a putea fi ajutată cu boala ei. În ultima vreme, nu am mai deschis acest subiect niciunul dintre noi, deși amândoi ne gândeam la același lucru: când obosea, dacă făceam mai mulți pași decât de obicei, dacă fiindu-i prea frig, buzele sale căpătau o culoare vineție...

Însă nu am terminat cu visarea mea, că am auzit-o pe Ruth alergând pe coridor, apoi ușa clasei noastre răsunând

zgomotos de perete. Doamna directoare mă chema să o urmez. M-am ridicat din bancă și am venit spre dânsa fără să ne adresăm vreun cuvânt. Nu știam ce s-a întâmplat și de ce această expresie exigentă pe chipul său. Am intrat împreună în biroul său, unde am întâlnit un cuplu trecut de 40 de ani ce ședea pe scaunele din fața biroului.

- Domnii își doresc să adopte un copil, m-a înștiințat scurt, doamna directoare.

- Da, așa este. Numele meu este Alexandra, iar acesta este soțul meu, Raul. Suntem căsătoriți de mai bine de 15 ani și, din păcate, în tot acest timp nu am reușit să rămân însărcinată. Și după cum vezi... suntem trecuți de prima tinerețe, iar răbdarea și sănătatea ne sunt destul de limitate. Pe scurt ne dorim un copil, dar un copil mare, care să își poată purta de grijă singur... un moștenitor.

O ascultam pe Alexandra, în timp ce îi urmăream chipul său blajin, cu ochi rotunzi, la colțuri plecați, de culoare închisă, părul șaten, strâns la spate într-o coadă simplă. Îi admiram rochia trei sferturi, din culoare albă cu imprimeu colorat, purtând în talie o curea îngustă din aceeași culoare cu sandalele din picioare. Este de înălțime medie și după pielea de pe mâini nu pare o femeie muncită. Mă gândeam că Ruth este norocoasă să fie adoptată de această doamnă.

- Dânșii și-au dorit o fată, dar Sonia, fata pe care le-am recomandat-o, s-a purtat ca o sălbatică... așa că m-am orientat spre tine. Ai vrea să îi cunoști mai bine?

Cuvintele directoarei m-au trezit brusc din visare:

- Cum? Pe mine? Nu pe Ruth?

- Ce Dumnezeu aveți, măi copii? Nu pe Sonia... el îi spune Ruth, explică ea cuplului. Sonia a spus că nu vrea o familie, a început să urle pe aici, să se vaite de boala ei...

- Mai exact, ce boală are? se arătă interesat domnul din încăpere.

- Nici noi nu știm foarte bine... i-a răspuns directoarea, încercând să închidă subiectul Ruth.

- Inima nu îi este dezvoltată conform vârstei ei... m-am oferit eu să le răspund. Din păcate, nu există un tratament...

- Da. Trebuie să fie menajată... ceea ce vom face cu ea.

Directoarea s-a grăbit să ne convingă de faptul că acum nu boala lui Ruth era principalul subiect:

- Tudor este un băiat isteț, care cu siguranță va fi un tânăr de care veți fi mândri. Noi l-am învățat aici tot ce învață copiii în școlile normale, tocmai pentru a putea fi pregătit pentru o viață normală.

- Spune-ne Tudor, ai vrea să vii duminică la noi la prânz... să vezi cum îți place?

Raul mă privea cu ochii sclipindu-i de dorință. Cu siguranță cei doi au suferit în tot acest timp după un copil al lor.

- Da, sigur. Mi-ar face plăcere. Mulțumesc!

- Noi îți mulțumim! Vom reveni duminică după slujbă pentru a-l lua într-o scurtă vizită.

Cei doi i-au urat directoarei o zi bună, plecând cu zâmbetul pe buze.

- Ce s-a întâmplat mai exact cu Ruth?

- Nici eu nu îmi dau seama. Se comporta tare ciudat, ai fi zis că îi place să îi sperie pe bieții oameni. Bine că ai fost tu mai politicos... Acum poți pleca. Vom stabili mâine regulile pe care trebuie să le respecți într-o familie.

M-am îndreptat spre ușă, privind-o pe directoare cum își trăgea obosită scaunul de la birou:

- Mulțumesc!

M-a privit scurt, încuviințând din cap fără a-mi adresa vreun cuvânt.

Pe drumul spre camera mea, m-am gândit că nu ea era cea căreia trebuia să îi mulțumesc, așa că m-am oprit în camera lui Ruth, care, ca de obicei, privea pe geam. Nu știu dacă se gândea la ceva, sau doar îi place să se bucure de verdeața de afară.

- De ce te-ai purtat așa?

Și-a întors ochii plânși spre mine, privindu-mă fără a avea vreo expresie a feței.

- Ți-am spus că îmi e frică. Nu știu în ce familie pot nimeri, ce oameni sunt... ei nu mă cunosc. Nu îmi cunosc boala...

Boala. Era prima dată după mult timp când rostea acest cuvânt:

- Nu ai nicio boală, trebuie să înveți să te ponderezi, ca să nu-ți obosești bătăile inimii.

- Să nu obosesc bătăile inimii, continuă ea... Bătăile slabe ale inimii, vrei să spui. Sunt atât de slabe, că uneori mă sperii singură când nu mi le mai simt. M-am gândit că atunci când voi săruta un băiat pentru prima dată, voi leșina în următoarea secundă.

Lăsă abătută capul în jos, după care continuă:

- Sau probabil... ar fi mai bine să nu mă sărut niciodată. Cine m-ar săruta pe mine?

- Ce vorbe sunt astea? Bineînțeles că te vei săruta!

- Vei pleca împreună cu ei, nu-i așa? continuă ea.

- Nu știu... probabil. Este o șansă...

- Știu... și trebuie să profiți de ea. La tine e ultima strigare, cum s-ar zice... La aproape 16 ani, cine te-ar mai adopta, fiindu-le copil? îmi râde ea, amar.

- Când voi fi major mă voi întoarce după tine! Nu te voi lăsa aici. Și oricum, îți voi scrie zilnic, te voi vizita în fiecare săptămână... Nu te voi lăsa!

Îi spuneam aceste cuvinte în timp ce plânsul mă îneca. Nu o puteam lăsa, dar nici nu voiam să mai rămân aici... și nici pe ea nu o puteam lua... Îmi era atât de greu să mă despart de ea, de Ruth a mea. Plângea și ea cu privirea plecată, pentru a nu-i vedea eu lacrimile. O strângeam cu putere în brațe, îi mângâiam părul și îi priveam chipul ud de lacrimi. Se întoarse spre mine, privindu-mă fix:

- Îmi amintesc cum îți priveam gura în timp ce vorbeai și mă gândeam dacă voi gusta vreodată acele buze.

- Și ... îți mai dorești?

- Nu știu... Mă va durea?

- Nu mai rău decât te doare acum…

Mi-am apropiat buzele, unindu-le cu ale ei. Eram emoționat de moment, de faptul că primul sărut cu Ruth era și prima noastră despărțire… Că nu așa trebuia să se întâmple:

- Ruth… Te iubesc de când te-am văzut. Mai întâi ca un tată, apoi ca un frate, iar de ceva timp, te iubesc așa cum un bărbat iubește o domnișoară. Nu te voi lăsa aici, jur! Într-o zi, voi veni și te voi lua cu mine.

- Aș vrea doar să mă duci să văd ținutul tău secret. Ținutul lui Ruth. Mai povestește-mi despre el.

Se așează cu capul pe genunchii mei, iar eu am început a-i povesti despre ținutul unde nimic nu se pierde, totul se regăsește acolo, despre sentimentele ce își așteaptă cuminți rândul, ca cel ce le-a abandonat, într-o zi, să vină să și le ia… despre cum eu nu o voi abandona niciodată. Mă jucam cu părul ei, cu chipul ei cu trăsături fine și frumoase pe care niciun pictor renumit nu ar fi reușit să le redea cu aceeași perfecțiune. Din când în când, mă mai aplecam asupra ei, furându-i un sărut sau o picătură din mireasma pielii de la gât.

Atunci știam sigur că inima mea bătea ritmul, Ruth.

Capitolul 5

Pot compune propriul meu joc, prin care să nu pierd vreodată? Să fiu eu Dumnezeu, cel ce aruncă zaruri, iar tu să-mi fii Regină, legată de-a mea tablă...

Ziua de duminică a sosit mult prea repede. Încă nu mă obișnuisem cu ideea de a avea o familie, de a părăsi casa în care am crescut, de a o părăsi pe ea, cea care îmi luminase toate zilele cenușii.

Cu o seară înainte, mă spălasem, iar îngrijitoarea mă tunsese precum bărbații ce pleacă în armată. Aveam unghiile tăiate, părul îngrijit, o cămașă și o pereche de pantaloni noi. Pantofii îi lustruisem eu, iar valiza mi-o pregătisem cu strictul necesar. Toată noaptea am stat cu Ruth, sperând ca despărțirea să îmi fie mai ușoară a doua zi.

Nu mi-a fost. Am lăcrimat pe parcursul drumului spre noua mea locuință deși, trebuie să recunosc, îmi ascundeam în palmă lacrimile, deoarece sunt băiat mare și nu se cade să mai plâng la anii mei.

Alexandra se uita din când în când la mine și îmi zâmbea scurt, parcă încercând să mă asigure prin această contractare a mușchilor feței că totul va fi bine.

- Mai avem aproximativ o milă și ajungem la noul tău cămin. Sper să fie pe gustul tău...

Raul nu știa cum e să crești la casa de copii, așa că era inutil să îi spun că orice cămin este pe gustul meu, în comparație cu orfelinatul. Nu credeam că voi ajunge în această zi, în ziua în care voi părăsi acea casă. Am visat la această zi, mi-a fost teamă de ea, dar nu mi-am înfrânat visurile. Acum, aici, cu acest cuplu, mă simt o persoană norocoasă și cred că mi s-a dat o șansă la o viață normală.

Dar Ruth... Nu mă puteam bucura de mine, deoarece gândul îmi zbura la ea și simțeam că am abandonat-o.

- Sigur va fi pe placul meu, domnule. Nu vă faceți probleme!

Am fost privit de amândoi și i-am văzut cum și-au împreunat mâinile de fericire.

- Nu voi insista să îmi spui „tata” deși trebuie să recunosc că aș simți că plutesc dacă măcar o dată mi te-ai adresa astfel, dar la noi în casă nu există astfel de politețuri. Bunul simț îl ai cu tine, indiferent de forma de adresare. Iar noi suntem foarte fericiți că ne-ai dat șansa să îți fim părinți. Spune-mi Raul... sau cum preferi tu, dar nu „domnule”.

Motorul mașinii s-a oprit în fața unei case albe, din lemn, de două etaje, cu o curte nu foarte mare, dar frumos îngrijită și un gard de un metru din lemn alb. Părea ca un

paradis, ca o altă lume. O potecă îngustă, pavată peste gazonul proaspăt tuns, mi-a condus pașii până în fața treptelor, ce mă pofteau în noua mea locuință. Cinci trepte.

- Intră dragule, m-a invitat Alexandra.

- Mda... e mare.

- Mulțumim. Dar nu este așa mare. Avem strictul necesar. Patru dormitoare, un birou și livingul. De multe ori, familia Alexandrei ne vizitează iar camerele pentru oaspeți ne erau necesare. Spune-mi, nu ești curios să îți vezi dormitorul?

Am încuviințat din cap și cu lacrimi în ochi am urmat-o pe Alexandra. Raul era în spatele nostru, având pe chipul său același zâmbet încă de la urcarea mea în mașină. Am urcat la etaj, iar în dreapta balustradei era un hol îngust și lung cu trei uși.

- Acesta este dormitorul nostru, iar aici este noua ta cameră.

Mâna îmi tremura pe clanța ușii pe care într-un final am apăsat-o, iar apoi i-am dat drumul ca și cum clanța m-ar fi ars. Ușa s-a deschis mai mult singură, iar eu eram cu ochii întredeschiși, parcă încercând să îmi imaginez cum este. Lumina puternică a soarelui ce trecea printre ferestrele deschise, m-a făcut să îmi deschid ochii larg.

Camera era de culoare bleu, cu un pat de o persoană pe partea dreaptă, un birou din lac în stânga, o carpetă pătrată

între ele și draperii groase, ce încadrau fereastra cu pervaz lat. Totul mirosea a nou. În colțul din dreapta al camerei aveam un șifonier mare, iar pe ușă era un coș de baschet, improvizat de Raul probabil.

Sentimentul de vinovăție m-a aruncat pe jos unde am început să plâng așa cum nu mai plânsesem niciodată. Simțeam că mă sufoc, iar maxilarul îmi era încleștat, neputând explica de unde starea mea. Alexandra și Raul erau vizibil îngrijorați. Preț de câteva secunde, m-au lăsat să mă descarc, dar văzând că eu nu încetez, Alexandra s-a așezat lângă mine pe covor. Mi-a luat palmele de pe față și cu o expresie calmă încerca să îmi înlăture lacrimile ce curgeau șiroaie.

- Ce s-a întâmplat? Nu îți place?

Apoi după o scurtă pauză a adăugat:

- Am greșit undeva? Te rog, spune-mi! Orice ar fi, nouă ne poți spune.

Printre sughițuri nu am putut scoate decât un cuvânt:

- Ruth...

I-am văzut cum se priveau, însă tot nu înțelegeau. Nici nu aveau cum. Abia îmi știau numele și vârsta, dar nu îmi cunoșteau sentimentele mele pentru Ruth, sentimentul pe care îl am.

- Am abandonat-o, am continuat eu bâlbâindu-mă. Nu voi putea trăi aici. Nu pot avea toate acestea, când ea nu are

decât un pat într-o cameră întunecată ce miroase a igrasie. E prea mult pentru mine. Nu știu dacă eu sunt cel potrivit pentru voi. Sunteți atât de drăguți... Nu pot...

Plângeam fără să mă pot controla. Nu mi se mai întâmplase acest fapt, dar sincer să fiu, nici nu îmi doream oprirea lacrimilor.

- O iubești pe Ruth? m-a întrebat scurt Raul, ce încerca să mă înțeleagă.

- Foarte mult. Nu știu dacă puteți înțelege, dar ea este totul pentru mine.

- Putem înțelege foarte bine iubirea. Lasă-ne să căutăm o soluție pentru prietena ta și o vom scoate și pe ea de acolo. Îmi dau seama că este greu să trăiești acolo, iar aici, probabil tu te simți vinovat. Dar trebuie să înțelegi că fiecare om are o șansă, un noroc, dacă vrei să îi spunem așa, al său. Nu trebuie să te simți nedrept față de Ruth. Cu siguranță și pe ea o așteaptă ceva bun.

Alexandra era atât de calmă când îmi vorbea, încât cuvintele ei au reușit să îmi aducă liniștea.

- Noi nu ne permitem să adoptăm doi copii, dar poate reușim să îi găsim o familie. Acum, cred că ar fi mai bine să te întinzi. Probabil oboseala de pe drum și-a spus cuvântul. Când ești cu mintea limpede, problemele încep să își găsească rezolvări. Îți promitem!

Mi-au lăsat ușa întredeschisă, mi-au tras draperiile și au pășit ușor pe holul din dreptul camerei mele.

Nu puteam dormi. Ochii îmi erau larg deschiși și studiam fiecare colț din această cameră. O cameră întreagă, numai a mea.

Capitolul 6

Cum să-mi desprind trupul de tine, cea ce-mi ești jumătate? Ne rupem... nu vezi? Mă doare...

În acea noapte nu am reușit să adorm. Îmi deschisesem fereastra și îmi făceam curaj să sar, să alerg desculț spre orfelinat și să o strig pe tot drumul până ajungeam la ea.

Priveam speriat hăul și îmi dădeam seama că sigur de la aceasta distanță mi-aș rupe vreo mână sau vreun picior. Fiecare seară era identică. Deschideam fereastra, mi-o strigam cu strigăt mut, priveam speriat în jos, apoi adormeam plângând. Nu mi-o puteam scoate din minte nici pentru o secundă. Era în permanență cu mine, atunci când dormeam, când visam, când eram la micul dejun, întrebându-mă dacă ea a mâncat... și ce. Ruth era peste tot.

Credeam că dacă voi fi adoptat de o familie, dacă voi avea un cămin, voi găsi fericirea ce mi-a lipsit întotdeauna. Dar m-am înșelat. Nu sunt fericit, nu am cum să fiu, deși probabil mulți m-ar considera nebun. Le mulțumesc lui Raul și Alexandrei, îi văd cum fac eforturi spre a mă cunoaște, spre a-mi oferi tot ce nu am avut în toți acești ani, dar nu pot fi fericit. Nu fără Ruth.

Duminica era ziua liberă a celor doi părinți ai mei, iar după slujba de la biserica de lângă casă, ne-am urcat toți trei în mașină spre orfelinat. Niciunul dintre noi nu vorbea de parcă cu toții eram cufundați adânc în gânduri. Poate prea adânc... Eu nu voiam să mă gândesc la nimic, nu reușeam să privesc pe geamul mașinii niciun peisaj, îmi repetam în minte numele ei: Ruth, Ruth... Ruth.

În fiecare duminică o vizitam și de fiecare dată plecam plângând pe ascuns, ca și cum aș fi furat ceva. Îmi furam singur sentimentele. Ea era senină și nu îmi părea deloc tristă că am plecat și am lăsat-o la orfelinat.

- Cum este noua ta locuință?

Mereu aceeași întrebare, urmată de aceeași privire caldă și pură.

- Încă încerc să mă obișnuiesc. Este ciudat cum ani la rând mi-am dorit să plec de aici, iar acum că am plecat, realizez că nu sunt fericit... chiar deloc. Este greu să te smulgi dintr-un loc în care ai stat atâția ani, încercând să te acomodezi într-o casă străină, cu alte obiceiuri... poate cu mai multă libertate.

- Mi se pare mie, sau te plângi de parcă cineva te-ar fi trimis cu forța de aici? Chiar tu ai spus că la vârsta ta, ce șanse ar fi fost ca cineva să te adopte. Și uite că s-au găsit, iar tu te plângi că ești liber.

S-a ridicat de pe scaun intrigată voind să plece din sala de mese unde rămăsesem ultimii, special pentru a vorbi. Am prins-o de mână, poate exagerând cu strânsul ei și am oprit-o din a pleca:

- Să nu-mi mai întorci niciodată spatele. Nu înțelegi?

Mă privea cu ochi temători. Probabil se gândea că aș putea-o lovi.

- Trebuie să te scot de aici, am continuat pe un ton calm. Nu pot să trăiesc știindu-te aici.

Înainte de a pleca acasă, am trecut prin camera în care am locuit atâția ani. Paturile de metal și camera întunecată și înghesuită îmi provocau acum fiori pe șira spinării. Omul se poate adapta oricăror condiții, însă trebuie să recunosc că pentru un copil, aceste condiții sunt inumane. Nu este posibil ca un copil să crească înconjurat de igrasie, pături rupte și prăfuite, mâncare puțină și lipsa afecțiunii. Din toate neajunsurile, afecțiunea era cea care îmi lipsea cel mai mult. Nu îmi dau seama cum am reușit să cresc fără iubire. Mă gândeam și făceam paralelă între mine și buruienile din spatele curții, cele despre care vorbeam cu Ruth. Ele creșteau pentru că trecea timpul, nu pentru că erau hrănite, îngrijite, curățate. La fel și eu. Totuși, aș fi egoist să afirm că iubirea nu am cunoscut-o. Am cunoscut-o prin Ruth. Și chiar dacă ea nu

mi-a mărturisit sentimentele, faptul că eu o iubesc mă hrănește clipă de clipă și este unicul lucru pentru care trăiesc.

****

- Tudor, Tudor, trezește-te!

Vocea Alexandrei care mă striga din josul scării răsuna în toată casa. Am sărit din pat, fără să-mi clătesc fața și am coborât în grabă scările.

La capul lor, Alexandra avea fața luminată iar ochii îi râdeau mai mult decât zâmbetul ei molipsitor:

- Am o veste bună, dragul meu! Colega mea de școală primară a vorbit pentru tine la școala de băieți din oraș. Nu este nevoie decât de o mică evaluare și prezența noastră... Ce zici de asta? De luni vei relua cursurile!

Sincer să fiu... speram că i-a găsit vreo familie lui Ruth.

- Mi se pare excelent! Mulțumesc mult pentru tot ce faceți pentru mine!

Testele pe care le-am susținut mi s-au părut ușoare comparativ cu ce învățasem eu la orfelinat. Îngrijitoarea Teresa îmi permisese să citesc ce îmi doresc din biblioteca lor, lucru pe care l-am făcut și se pare că mi-a ajutat la ceva.

Clasa pe care mi-a prezentat-o directoarea școlii se afla la parter, într-o clădire cu două etaje și o curte mare în

care era amenajat un teren de fotbal. În clasa mea, erau 16 băieți, iar mie, fiind ultimul venit, mi-a fost greu să mă integrez în grupurile deja formate.

- Tu trebuie să fii Tudor!

Băiatul blond cu păr vâlvoi îmi întinse mâna în semn de prietenie.

- Așa este. Numele meu e Tudor.

- Gerald. Am auzit că ai luat testele cu punctaj maxim. Felicitări!

- Veștile circulă destul de repede în școala asta, am răspuns amuzat.

- Eh... mama mea este profesoară de fizică. Știe tot ce mișcă... și se mișcă mult în școala asta. Cum de nu ești la internat?

- Internat? Nu mi s-a precizat nimic de acest lucru.

- Păi ne pregătesc de viața de colegiu, unde cu toții vom locui la internat. Nu ți-ar plăcea să scapi de acasă și tu? Sau încă ești după fusta mămicii?

Cuvintele lui Gerald m-au lovit din plin. Nu știam ce să îi răspund, așa că am ales adevărul. Oricum s-ar fi aflat.

- Știi Gerald... eu nu am mamă.

- Of, Doamne! Eu și gura mea mare. Îmi pare rău. Când a murit? Cred că e tare greu să crești fără mamă... doar cu tată...

- Nu știu dacă a murit sau nu.

La această replică, Gerald a rămas uimit. Ochii lui se măriră iar buzele îi erau lipite.

- Și da, e tare greu să crești fără mamă... și fără tată. Am fost abandonat în fața unui orfelinat și acolo am învățat să cresc singur. De câteva luni, am fost adoptat de familia la care sunt acum. Sincer îmi pierdusem orice speranță că m-ar mai vrea cineva. E greu... să nu aparții nimănui, să nu îți cunoști rădăcinile, rudele.

- Nu știu ce să spun. Cred... Of... Îmi pare rău.

Evident, nu mai era nimic de spus. Palma lui greoaie pe umărul meu compensa cu multe cuvinte aruncate inutil.

Capitolul 7

Învață-mă să înving timpul, spațiul... lumea. Ia-mă de mână și înalță-mă ...

Revederile cu Ruth erau dureroase, dar nădăjduiam că într-o zi, o voi lua de aici. Din păcate zilele se scurgeau, la fel și lunile... și anii, iar Ruth era în același loc. Uneori, de sărbători, doamnele de la orfelinat ne permiteau să o luăm la noi acasă, dar să o aducem până se întuneca. Alexandra se conforma deși vedea de fiecare dată tristețea de pe chipul nostru. O conduceam până în camera ei, unde cădeam într-o melancolie plină de emoții în care îmi doream să îmi fac curaj să o sărut. De la plecarea mea din acest loc, eu nu am mai avut încredere în mine, în noi... în ea că ar mai avea vreun sentiment pentru mine. Mă luptam eu cu mine, iar într-un final alegeam să o îmbrățișez și să îi urez noapte bună.

- Ne pare rău, îmi spunea Raul. Să știi că în tot acest timp, am încercat să îi găsim un loc... Of, dacă am fi avut mai mulți bani... dacă ni s-ar fi permis, am fi luat-o de aici. Cred că îți este foarte greu.

- Da. Îmi este extrem de greu.

Păşeam spre maşină cu privirea în jos, ştergându-mi lacrimile frustrante. Era furie, neputinţă şi multă iubire în acele lacrimi ce se scurgeau pe chipul meu.

Dar cum minunile nu încetează niciodată, iar dorinţele se concretizează la un moment dat, în ziua următoare, Alexandra avea să îmi dea vestea:

- Sora mea mai mare are o fată ce a ajuns la vârsta adolescenţei. O cheamă Sylvia şi este o copilă cuminte. Cum dânşii sunt mai înstăriţi, s-au gândit să îi ia Sylviei o însoţitoare, care să o urmeze pretutindeni. Şi...

- Şi te-ai gândit la Ruth!!! Te iubesc!!! Este cea mai bună veste din ultima vreme.

- Da, la ea m-am gândit. Dar ...

- Nu! Niciun dar. Atât. Lasă-mă să mă bucur!

- Tudor... Trebuie să luăm în considerare şi boala ei...

- Nu are nimic... E bine! Serios! Te rog Alexandra, scoate-o de acolo! Nu mai pot!

- De acord. Nu îi voi spune nimic surorii mele. Sper să fie aşa cum spui tu, deoarece altfel... şi Soniei îi va fi greu.

Sonia... Un nume pe care nu l-am mai auzit de ceva vreme. Personalul din orfelinat obişnuia să îi spună aşa. Numai pentru mine era Ruth. Unica Ruth.

Aşteptam cu nerăbdare să îi dau vestea. O rugasem pe Alexandra să mergem în grabă la orfelinat spre a-i spune lui

Ruth. Mă gândeam că va fi încântată că va ieși din acest loc, dar se pare că mai încântat eram eu:

- Nu știu Tudor. Eu nu cred că voi putea face față... Știi tu... Eu cred că mă voi face de râs. Nu sunt atât de cultă cât să fiu compania unei domnișoare ce a crescut prin școli bune.

S-a ridicat din scaun și s-a dus spre fereastră, sprijinindu-se de spătarul scaunului, apoi de perete și în cele din urmă de calorifer. O vedeam cum privește în gol.

Era iarnă, iar în zilele friguroase, știam că problemele ei la inimă se intensifică. Voiam să mă fac că nu văd, poate așa vor dispărea, dar din păcate, metoda mea nu dădea rezultate. I-am analizat chipul și părea mai matur decât al unei copile de 16 ani, cu ochii plecați precum o bunică obosită de încercările vieții. Prea multe...

M-am ridicat de pe scaun și m-am așezat în spatele ei, mângâindu-i părul, apoi cu putere, am cuprins-o de mijloc și am lipit-o de mine. Plângea. Mi-am așezat capul pe umărul ei și necontrolându-mi emoțiile, am început să plâng. Îmi era atât de dor de ea, de părul ei, de textura și mirosul pielii. Îmi era dor de Ruth. Am cuprins-o de umeri și am întors-o spre mine, sărutând-o. Buzele noastre se uniseră puternic, ca și cum încercam să strivim toți anii pierduți inutil. Lacrimile ni se amestecau împreună cu durerile. Mâinile îi erau reci, așa că i le-am adăpostit în palmele mele apoi ușor am început să îi

mângâi corpul firav. Era în sfârșit în brațele mele și eram foarte aproape de libertate.

- Te rog să accepți! Te rog... pentru mine.

- Tudor... sincer, nu cred...

I-am acoperit buzele cu un sărut lung voind să își piardă orice idee, orice teamă. După ce mi-am dezlipit buzele, ne-am privit în ochi:

- Accept. Merg pe mâna ta.

Am luat-o în brațe și am ridicat-o. Era cea mai fericită zi a mea.

****

Atât doamna directoare, cât și îngrijitoarea, au fost de acord să o lase pe Ruth să lucreze ca însoțitoare. În ziua următoare, sora mai mare a Alexandrei a venit la noi acasă fiind însoțită de fiica acesteia. Sylvia este o domnișoară înaltă, cu un păr castaniu, ondulat, ochii mari și rotunzi, având gene lungi ce se mișcă precum aripile unui fluture de fiecare dată când clipește. Nasul în vânt îi dă un aer aristocrat, iar gura mică și cărnoasă pare că se potrivește perfect tabloului creat cu grijă de Dumnezeu.

Frumusețea noastră exterioară, este opera lui Dumnezeu. Cea interioară ne aparține nouă. La fel și talentul.

Nu trebuie să ne lăudăm cu harul cu care ne-a înzestrat, pentru că nu este ceva la care am muncit noi. Atunci când ai grijă de frumusețea exterioară și îți înfrânezi pornirile răutăcioase, lucrând numai cu bunătate sau când ești conștient de harul tău și lucrezi spre a-l îmbunătăți, ajutând și încântând semenii, abia atunci se poate spune că o mică parte, din ceea ce ești, se datorează și muncii tale.

În cazul Sylviei, frumusețea ei era dată de Creator, dar prin comportamentul său, nu afișa vreo superioritate asupra celor din jur.

Raul abia venise de la muncă:

- Ce face cumnata mea preferată? Le salută el, îmbrățișându-le.

- Normal că sunt preferată, din moment ce sunt și unica ta cumnată, îi răspunse pe ton glumeț sora Alexandrei.

- Ce mare și frumoasă te-ai făcut, Sylvia!

Raul continua să le complimenteze în timp ce eu eram analizat de cumnata sa:

- Tudor, fii drăguț și ajută-l pe Raul la descărcatul bagajelor. Iar voi, haideți în casă că bate un vânt îngrozitor.

- Da... Cred că în curând va începe să ningă...

- Să sperăm că nu prea curând, mi se adresă Raul mie. Cum ți se pare Sylvia?

- Nu știu... nu o cunosc spre a-mi putea da cu părerea, i-am răspuns în timp ce îmi făceam de lucru cu bagajele lor.

- E, haide! Așa la o primă vedere. Aveți ceva în comun, totuși.

- Avem?

- Din păcate, mama ei, verișoara cumnatului meu, a murit la numai câteva luni de la naștere. Corpul său nu a rezistat după naștere. Așa că familia Alexandrei a adoptat-o foarte repede.

- Și tatăl său?

Raul întârzie să îmi răspundă la întrebare, trăgând de o valiză voluminoasă.

- El... nu a mai vrut să trăiască fără dragostea vieții lui... S-a sinucis.

- O, Doamne...

- Da. Au fost momente foarte grele pentru familie. Dar uite că Dumnezeu a fost alături de Sylvia și acum a crescut chiar foarte bine. Cumnații mei sunt oameni înstăriți. Tatăl Sylviei este avocat, iar mama ei este contabilă la o firmă.

- Mi-ar plăcea și mie să fiu avocat.

- Este o alegere excelentă. Mai ai acest an de liceu, apoi urmează colegiul. Ai timp încă de pe-acum să te gândești încotro te îndrepți, m-a asigurat Raul.

Am luat bagajele și am intrat iute în casă, trăgând ușa cu piciorul. Doamnele erau în living și chicoteau ca niște copile. Mi-am scos bocancii și căciula, și m-am îndreptat spre living.

- Tudor, dragul meu, fii drăguț și adu-ne tu tava pe care am pregătit-o din bucătărie.

Alexandra era fericită în preajma surorii ei mai mari.

- Când o voi cunoaște pe Sonia?

Am auzit această întrebare adresată de Sylvia în timp ce mă îndreptam spre bucătărie. Din vocea Sylviei simțeam bucuria de a avea o însoțitoare. Era perfect pentru Ruth.

Am revenit în living, cu tava, le-am așezat-o ușor pe masă, apoi am zâmbit scurt voind să părăsesc încăperea.

- Tudor, te rugăm să iei loc alături de noi!

- Mulțumesc, Alexandra, dar voiam să îl ajut pe Raul. Poate mai este nevoie de lemne pentru a pune în sobe.

- Atunci adu-ne, te rog, și nouă aici să mai băgăm în șemineu. Se răcește destul de rapid, mi se adresă mama Sylviei, în timp ce gusta din prăjiturile pregătite de Alexandra.

Judecând după constituția sa, aș spune că îi plac prăjiturile. Dar cui nu îi plac? Îmi aduc aminte cum calculam cu Ruth zilele până la o eventuală aniversare pentru a primi un dulce. Așa obișnuiau îngrijitoarele să ne spună: „Cine a

mâncat tot din farfurie, primește un dulce". Acel dulce putea fi un tort, o prăjitură sau doar o bomboană tare.

Am ieșit din living, așezându-mă lipit de ușă pentru a putea auzi când o vor cunoaște pe Ruth.

Din cele relatate de Alexandra, orfelinatul avea să îi permită lui Ruth să părăsească locul timp de 3 zile. Asta pentru că în acte, ea încă era în grija orfelinatului. Procedeele de obținere a acordului aveau să dureze poate chiar luni întregi.

În cele trei zile petrecute cu noi, Ruth a savurat libertatea din plin, iar inima mea creștea cu fiecare zâmbet al ei.

Sylvia și mama ei au plăcut-o foarte mult și au făcut tot ce le stătea în putere spre a o lua pe Ruth acasă la ele.

- Îți vine să crezi? Voi locui într-o casă mai mare decât cea în care stai tu acum... voi avea propria mea cameră. O, Doamne, sunt atât de încântată că nici nu îmi găsesc cuvintele!

- Și eu sunt fericit, pentru că ești fericită! Te iubesc, Ruth!!!

I-am cuprins fața și m-am apropiat să o sărut:

- Nu, nu aici, Tudor. Dacă ne vede cineva...

- Dacă ne vede, ce? E interzis să iubești?

S-a întors cu spatele la mine, trăgând cu greu aer în piept.

- Ești bine? Am întrebat-o speriat.

În anotimpurile reci îmi este teamă că inima ei ar putea avea iar probleme, iar o eventuală criză, ar obosi-o teribil.

Mi-a dat afirmativ din cap, apoi a pășit pe lângă mine:

- Sunt obosită. Aș vrea să urc în camera mea, să mă odihnesc. Ești drăguț să mă conduci în camera de oaspeți?

Am luat-o de mână, dar din nou m-a respins trăgându-și palma îngustă. Era rece. I-am privit chipul, iar buzele îi erau vinețiii.

- Tu nu ești bine! De ce nu-mi spui ce ai?

- Sunt bine. Noapte bună!

Mi-a închis ușa fără să aștepte răspunsul meu.

- Noapte bună și ție, i-am spus ușii închise, în timp ce o mângâiam. Mă întorc spre camera mea, când aud o ușă ce se deschide ușor.

- Tudor... Nu pot să adorm... aș bea un pahar cu lapte cald. Ești amabil să ...

Se bâlbâia și cu fiecare bâlbă scoasă, obrajii ei deveneau tot mai rumeni.

- Sigur, Sylvia. Încălzesc eu laptele.

- Te pot însoți?

- Sigur. Cum dorești.

Am coborât împreună scările, timp în care ea mi-a cuprins brațul. Am deschis ușa la bucătărie și am aprins lumina ușor spre a nu face gălăgie. Cu toții dormeau după cum era și normal la această oră târzie. În timp ce se încălzea laptele, am aruncat o privire spre ceas și am constatat că era trecut de ora 1 noaptea.

- M-am răzgândit, îmi spune Sylvia zâmbindu-mi în timp ce stătea cu ușa deschisă la frigider. Sinceră să fiu nu am chef de lapte. Aș bea un scotch. Ce zici?

După o zi plină de emoții și refuzuri din partea lui Ruth, nu aș refuza o băutura tare, acum.

- Ok. Toarnă-mi și mie.

Chicotea în timp ce căuta prin sertare paharele adecvate.

- Dar nu ești prea mică, pentru această băutură? O întreb în timp ce mă așezasem în spatele ei.

- La fel de mică precum ești și tu, mi-a răspuns privindu-mă cu ochii ei jucăuși.

Între timp a găsit paharele, a turnat băutura, a pus câte două cuburi de gheață, apoi ne-am așezat pe pardoseală la discuții.

- Știi... mi-ar plăcea să colind lumea, îmi mărturisește ea. Aș vrea să văd fiecare apus de soare din cât mai multe țări. Să miros aerul în timp ce mă plimb pe malul vreunei mări,

sau în scurtul moment când îmi odihnesc picioarele de la drumețiile lungi. Să caut peisaje pe care să le redau pe pânza mea, iar lumea să creadă că le-am inventat eu.. că nu ar putea exista o astfel de paletă de culori...

O priveam cum îmi vorbea mai mult șoptit, printre buzele sale înguste dar cărnoase, cu ochii încântați de parcă acum, ea se afla în acele locuri descrise.

- Spune-mi Tudor, tu nu îți dorești să găsești vreun loc, vreo țară?

Băutura din pahar mi-a dat curaj spre a îi mărturisi și ei despre Ținutul lui Ruth.

- Sunt nopți la rând când visez că mă aflu pe creasta unor stânci înalte... iar la picioarele mele se sparg valurile. Le privesc de sus, cum își lasă uneori spuma pe vreo piatră sau chiar prin locurile unde pot vedea o palmă de nisip. Simt briza puternică ce aproape mă împinge din față, lăsându-mi urme peste obraji.

Sylvia îmi absorbea fiecare cuvânt mai încântată de mine decât băutura din paharul ei.

- Visezi un astfel de loc?

- Da... și încă de mic. I-am dat și un nume, dar nu ți-l pot mărturisi...

- Este fascinant. Poate el există și poate sufletul tău călătorește în acel loc. Mai există și alte indicii, cum ar fi... adică ai putea să îți dai seama de locație, de țară?

- Nu, nu îmi pot da seama. Mereu ajung acolo seara, este foarte frig, iar uneori îmi este teamă să nu alunec de pe stânci. Alteori, îmi doresc să sar, să îmbrățișez marea, să mă pierd în ea, să rămân pe veci acolo...

Mă privea aproape hipnotizată de cuvintele mele. Ochii îi sticleau în cap ca unui copil ce și-a primit jucăria preferată. Privirea ei era o combinație între puritatea copilăriei și perversiunea unei dame trecute de prima tinerețe. Avea acel ceva, pe care îl găsești la doamnele cu o anumită experiență, ce te pot face să îți pierzi capul.

Mi-a luat paharul din mână și și-a apropiat chipul său de al meu, apoi ușor a întredeschis buzele, gustându-mă. Nu i-am răspuns la sărut, deoarece oricât de atras m-aș simți de ea, inima mea aparține în întregime lui Ruth. S-a așezat la locul ei, privindu-mă, mi-a mângâiat chipul cu palma sa fragilă:

- Oh, Tudor...

Am lăsat privirea în jos, urmând o tăcere apăsătoare între noi.

- Cred că o să mă duc la culcare, mi-a spus în cele din urmă. Te superi dacă strângi tu?

I-am răspuns ținând privirea în joc că este în regulă, voi strânge eu, apoi i-am urat noapte bună. Pașii ei se auzeau tot mai de departe, apoi ușa camerei. M-am ridicat de pe pardoseală, am luat paharele și le-am spălat. Mi-am clătit fața cu apă rece, încercând să îmi revin după acel scurt sărut. Aveam o stare agitată, combinată cu o dorință carnală pe care o lăsasem pe seama băuturii. Nu eram obișnuit cu îndrăzneala fetelor, iar Sylvia a fost mai mult decât îndrăzneață. Ani în șir, ochii mei se deschideau privind-o doar pe ea, pe Ruth. Mă simțeam vinovat ca și cum mi-aș fi înșelat inima, iubirea... și brusc mi se făcuse dor de ea. Voiam să o strâng în brațe să o sărut pasional, să îi mărturisesc despre Sylvia, spovedindu-mă ca unui duhovnic.

Am urcat în grabă spre camera ei, apoi am deschis ușa privind-o din prag cum doarme. În cameră era cald, de la lemnele ce ardeau în sobă, iar plapuma fusese înlăturată dezvelind picioarele ei subțiri. Cămașa de noapte i se ridicase până mai sus de genunchi iar decolteul lăsa la vedere sânii ei mici, rotunzi, dar fermi. M-am așezat pe marginea patului, i-am mângâiat picioarele, apoi i-am sărutat palmele, urcând cu săruturile pe braț până spre umăr. S-a trezit speriată, dar m-a recunoscut și mi-a răspuns tandreților. Mi-a luat capul între palmele sale și m-a sărutat cu o dorință pe care nu o mai

simțisem până în acel moment niciodată. M-a lăsat să îi mângâi trupul, gemând ușor.

- Ruth... Ruth ... „Te iubesc” este prea puțin pentru avalanșa pe care o simt în mine, în stomacul meu. Lasă-mă să îți fiu iubit. Nu mă mai respinge, te rog! Nu mă mai omorî lent... Lasă-mă!

Nu îmi răspundea. Doar lăcrima și mi se pierdea în brațe, arcuindu-și trupul. Iubirea ei nu avea cuvinte, iar în aceste momente îmbrățișările vorbeau mai bine decât o puteau face o mie de cuvinte.

A fost prima noapte în care am simțit că sunt viu, că îmi explodează inima de fericire, că vreau să devin cineva ca să pot susține o familie, iar cea pe brațele căreia dormeam, era drumul meu în viață.

Capitolul 8

Visarea mea începe cu tine.

Dis de dimineață se auzeau glasuri din camera de zi. Speriată, Ruth a sărit în mijlocul patului spre a se îmbrăca:

- Trebuie să pleci, îmi șoptește cu ochi disperați. Și ai grijă să nu te vadă cineva!

Îmi adun de pe jos hainele de casă și dau să o sărut. Îmi răspunde cu un sărut grăbit.

- Nu înțeleg de ce ești atât de speriată... Zici că furăm ceva...

Am mormăit printre buze și m-am conformat, pășind pe vârfuri in camera mea. Ajuns la mine în cameră, mă îndrept spre fereastră și constat că afară ninsese întreaga noapte, iar stratul de zăpadă era de vreo 10 cm. Fericit că în prima noastră noapte de amor, întreg universul își deschisese porțile spre a ne da binecuvântarea așteptată, mă arunc pe pat privind în gol. Aveam o bucurie imposibil de descris, dar simțeam că dacă aș întinde brațele, trupul meu s-ar putea înălța.

Zâmbetul m-a însoțit pe tot parcursul zilei, iar Ruth avea obrajii îmbujorați. Când prindeam vreun moment în care

ne aflam singuri, o luam în brațe, sărutând-o cu dor. Era fericită, dar mereu speriată. Fura săruturile mai ceva ca un borfaș de buzunare.

- Nu te feri de iubire! Permite-i să te învăluie! O simți?

- Simt că mi se înmoaie genunchii și tremur numai când te privesc. Dar mi-e frică să nu ne vadă doamna Percy. Ce va crede despre mine?

- Și doamna Percy, dar și Sylvia, te plac foarte mult. Ce să creadă? Că ești o domnișoară îndrăgostită.

Spre după amiază, am reușit să fug din casă câteva ore, timp în care am făcut un om de zăpadă, ca cel din copilărie.

- Arată super!

Sylvia mă descoperise:

- Te-am căutat prin toată casa. Voiam să îmi iau rămas bun. În curând, eu și mama vom pleca acasă.

A făcut o scurtă pauză, așteptând să îi spun ceva, dar nu-mi venea niciun cuvânt în minte. S-a apropiat de omul de zăpadă, și-a scos mănușile din mâini, apoi mi-a cuprins palmele mele.

- Sunt gheață. Uite, ia mănușile mele. Ai putea răci.

- Sylvia..

- Hai, pune-le! Și mișcă-ți degetele spre a-ți pune sângele în circulație.

- Sylvia... Sunt bine. Serios. Merci pentru mănuși.

I le-am așezat între palme, apoi i-am urat drum bun. Fața i se întristase. Mă privea fără să-mi mai adauge vreun cuvânt, apoi a dat să plece.

- Câți ani are? Sonia...

- 16 ani. Urmează peste două luni...

- Luni, mama va semna actele cu orfelinatul. Îmi place Sonia și sper să îmi fie mai mult decât o însoțitoare. Pare o persoană bună.

- Da, așa este, am confirmat.

- Ne mai vedem... mi-a spus, în timp ce se întorsese cu spatele la mine, fluturându-și mănușile în aer.

- Ne mai vedem... am murmurat eu.

M-am întors la opera mea și anume omul de zăpadă, continuând unde rămăsesem. I-am pus o pălărie de la Raul și nelipsitul morcov, apoi am intrat în casă după Ruth:

- Tudor, dragule... Unde ai fost? Fii amabil și ajută-l pe Raul cu bagajele!

- Sigur.

Am urcat să iau de sus bagajele, și apropiindu-mă de camera de oaspeți, am prins un scurt dialog între Ruth și Sylvia:

- Te rog, spune-mi Sylvia! Fără domnișoară... Îmi placi și aș vrea să fim prietene. Spune-mi, știi să pictezi?

- Nu domnișoară... ă... Sylvia. Nu știu nici dacă am vreo fărâmă de talent. La orfelinat am învățat să citesc, să scriu, geografie, istorie și aritmetică... Desen nu făceam...

- Pictură... Mie îmi place foarte mult să pictez. Când o să rezolvăm cu actele și o să vii acasă la noi, îți voi arăta tablourile mele. Acest talent îl moștenesc de la mama mea... Ea fusese pictoriță.

- Fusese? Întrebă Ruth mirată.

-Da.. Vezi tu... și eu sunt orfană. Doamna Percy este mătușa mea, dar m-a adoptat de la câteva luni. Semănăm, vezi?

- Da, poate, doar că eu nu îmi cunosc rădăcinile, nu-mi cunosc niciun membru de familie.

- Acum noi vom fi familia ta.

- Mulțumesc pentru bunătatea de care dați dovadă. Sper să nu vă dezamăgesc!

- Nu ai cum, o asigură Sylvia.

Am luat bagajele aflate în camera Sylviei, și am coborât spre mașină cu ele. Raul își teminase treaba și mă aștepta cu ușa deschisă.

- A fost un week-end lung...

- Daaaa. Acum trebuie să urc să îmi termin temele pentru mâine.

Voiam să fug, spre a nu-mi adresa vreo întrebare despre Ruth sau Sylvia. Raul era un bun observator și nu voiam să încep să mă bâlbâi căutând răspunsuri, întrebărilor lui.

- Tudor, un moment.

Stătea nemișcat cu ușa deschisă, așteptând să coboare doamnele. Era clar, nu aveam cum să mă ascund de el:

- Indiferent dacă ai vreo problemă, dorești un sfat sau dacă simți pur și simplu să mi te destăinui, o poți face cu încredere. Ce vorbim noi, rămâne între noi. Pot spune că sunt mai trecut prin viață decât tine și cred că un sfat sincer de la un adult îți este binevenit. Vreau să îți fiu tată.

- Mulțumesc... voi ține minte.

Am fugit pe scări, salutându-le din mers pe doamna Percy și pe Sylvia. În spatele lor Ruth. Am cuprins-o cu putere de brațe:

- Tu ce faci?

- O vom conduce noi la orfelinat. Șoferul va face un mic ocol, mi-a răspuns doamna Percy.

De jos Raul privea întreaga scenă:

- M-aș bucura să o conduc eu pe Sonia la orfelinat. În fond eu sunt cel ce a luat-o pe semnătură.

- Este în regulă. Sunt sigură că doamnele de acolo vor înțelege, dată fiind vremea de afară.

Am rămas singur pe scări privindu-le cum pleacă, fără a o mai putea îmbrățișa sau săruta pe Ruth.

M-am îndreptat spre camera mea, urmărind pe fereastră cum se depărta mașina cu draga mea Ruth.

Capitolul 9

Simt gustul ochilor tăi plânși, în nopțile ce ne despart.

Săptămâna am început-o la cursuri. Deși ninsese întreaga zi, iar stratul de zăpadă devenise tot mai gros, acest fapt putând fi un impediment pentru elevii ce se deplasau pe jos spre școală, cursurile s-au desfășurat conform programului:

- Bătrâne, azi ești schimbat. Ce te apasă?

Gerald, colegul și bunul meu prieten mă constatase încă de la primele ore.

- Salut, amice! Sunt obosit și îndrăgostit. Poate mai mult decât îmi este permis.

- Ah, puteam să jur asta. Cine e norocoasa?

- Gerald! De când mă știu am fost îndrăgostit de Ruth. Îmi este ca un drog, ce mi-a intrat în sânge, fiindu-mi imposibil să trăiesc fără să o văd, să o simt... să o miros. Da, amice, uneori simt că îmi pierd mințile, că nu mai gândesc rațional, dar simt că m-am născut pentru ea. Îmi este primul gând atunci când deschid ochii, iar noaptea, rugăciunile mele se îndreaptă spre ea. Știi tu... aceste sentimente mă sperie. Oare sunt nebun? Poți înnebuni de prea multă dragoste?

- Dacă nu există nebunie, atunci nu e dragoste. Poți înnebuni căutând-o, nu atunci când o descoperi. Nu-ți fie teamă de ce simți, fiindcă acesta ești tu.

- Acesta sunt eu, dar numai în preajma ei. Am să îți fac o mărturisire. În weekend-ul ce tocmai a trecut, am cunoscut-o pe verișoara mea vitregă, Sylvia. Este o domnișoară foarte frumoasă, și orice bărbat ar trebui să se simtă fericit doar dacă privirea ei se îndreaptă spre el. M-a sărutat într-o seară, în timp ce am băut un scotch împreună. Este foarte frumoasă.

- Ai mai spus asta o dată. Bătrâne, de fapt tu vrei să îmi spui că ești îndrăgostit de amândouă?

- Nu! Nu... nu. Tocmai asta este. Am încercat să nu îi dau speranțe, fiindcă Ruth va fi însoțitoarea ei. Ea nu știe de mine și Ruth. Dar faptul că nu i-am răspuns la sărut, deși recunosc mă atrage această încântătoare domnișoară, m-a făcut să îmi dau seama că de fapt Ruth nu îmi este o obișnuință, o confuzie a sentimentelor ce i le port... Este sufletul meu geamăn, o simt.

- Iar ea?... Cum te simte?

- Am făcut dragoste, amice...

- Deci te simte, mi-a răspuns amuzat, Gerald. Felicitări că poți avea astfel de sentimente! Nu toți oamenii pot simți adevărata dragoste. Știi... sunt persoane ce mor și nu au avut parte de această nebunie întreaga lor viață. Atunci când ai

găsit-o, strânge-o tare de mână spre a nu o pierde niciodată. Puțin ne lipsește nouă oamenilor, spre a scăpa printre degete dragostea.

Profesorul de fizică intrase în clasă așa că ne-am așezat la locurile noastre, timp în care eu am meditat la vorbele lui Gerald. Are dreptate. De multe ori, suntem tentați să fugim de sentimentele prea intense, să uităm de cum suntem și ce ne dorim... să alegem rațiunea în locul nebuniei, de teamă să nu sfârșim singuri.

Vorbind cu Gerald despre Ruth, simțeam cum dorul îmi crește și voiam să fug de la cursuri spre a o vedea. Am aruncat o privire pe geam, iar afară ningea în continuu. Mi-am dat seama că nu aveam cum să ajung pe jos la orfelinat. Mi-ar fi luat foarte mult timp și nu aș fi ajuns acasă la ora mesei, iar Alexandra și Raul s-ar putea îngrijora.

Cu siguranță Alexandra trebuie să știe dacă a reușit doamna Percy să încheie actele cu orfelinatul. Singurul impediment era că Ruth este încă minoră. Deja simțeam cum agitația îmi crește în tot corpul, fiindu-mi imposibil să mă concentrez la problemele prezentate de domnul profesor.

După cursuri, în fața școlii eram așteptat de Alexandra. După chipul său senin și fericit, mi-am dat seama că avea să îmi dea o veste bună:

- Sora mea și Sonia sunt la noi acasă. Au reușit, Tudor! Sonia a fost trimisă în grija familiei Percy!

Lacrimile au început să îmi curgă instantaneu peste obrajii roșii.

- Alexandra... Tu ești îngerul nostru. Datorită ție, atât eu cât și Ruth, avem un cămin, avem o familie.

- Of... dragul meu. Nu îmi explic de ce am așteptat atâția ani... Am tot sperat să facem un copil. Apoi anii treceau... și îmi dădeam singură seama că nu aș mai putea la vârsta mea să am răbdare cu un copil mic. Ai fost cea mai bună alegere, iar acești ultimi doi ani și jumătate au fost cei mai fericiți din viața mea. Te iubesc foarte mult, Tudor și mă bucur că am reușit într-un final să o ajutăm și pe amica ta.

- Și eu vă iubesc și sper să vă fac mândri de mine, să nu vă dezamăgesc niciodată! Să mergem acasă, îmi este dor de Ruth!

Alexandra mi-a aruncat o privire prin care ar fi voit să mă citească, apoi a pornit mașina. Îmi este ciudat să o văd pe ea conducând o mașină. De obicei, bărbații sunt cei ce conduc, iar femeile sunt în dreapta lor, admirând peisajul.

- Știi... nu am mai văzut femei la volan, îi spun eu pe un ton admirativ. Ești cu adevărat curajoasă.

- Ei, mai sunt. Nu multe, dar sunt. La noi în comunitate este nevoie să conducă și femeia. Nu ne permitem șoferi, în

plus sunt multe drumuri de făcut până ajungi la magazinele din oraș, la școală sau serviciu. La sora mea e altceva. Ea locuiește într-un oraș mare, are un nivel de trai mai ridicat... și atunci un șofer este o necesitate pe care ea și-o permite. Îi va fi bine Soniei cu familia Percy.

- La ce distanță se află de noi? Câți kilometri sunt, știi?

- Vreo 35 de kilometri. Nu e greu de ajuns. Dar cel mai frumos este faptul că ei călătoresc foarte des. Soțul surorii mele are o firmă de avocatură și în Paris, iar de multe ori, pleacă luni bune de acasă, Sylvia rămânând singură. Din acest motiv, s-au gândit că i-ar prinde bine o însoțitoare. Până să te adoptăm pe tine, eu eram cea care mă duceam și mai stăteam cu Sylvia spre a mă asigura că nu își iese din ritm... Știi tu: școală, cursuri de balet, pictură. Îi țineam de urât. Acum are cu cine să își petreacă timpul când nu îi sunt părinții acasă.

O priveam cum conducea și vorbea în același timp și aveam impresia că această femeie a fost șofer într-o altă viață. Chiar mă fascina:

- Alexandra, aș vrea să fac și eu școala de șoferi. Mi-ar plăcea să conduc așa, ca tine.

În scurt timp am ajuns acasă. Ruth stătea într-un fotoliu, pe când doamna Percy era întinsă pe canapea, cu o cutie de bomboane în față. Chipul lui Ruth, s-a înseninat la vederea mea. Le-am salutat politicos pe amândouă, apoi

m-am dus după Alexandra să o ajut în bucătărie. Trăgeam de timp, sperând ca în bucătărie să sosească și Ruth, dar probabil din rușine nu a voit să o lase pe doamna Percy singură în camera de zi.

Am luat ceainicul, l-am așezat pe tavă, am pus cuburile de zahăr pe farfurie, cănile și m-am îndreptat spre camera de zi:

- Doamnă Percy, doriți un ceai cald?

- Sigur, dragule, dar fără zahăr, te rog! Țin regim.

Am aprobat din cap, deși cutia de bomboane era mai bine de jumătate, goală. M-am uitat către Ruth, care își abținea cu greu râsul în urma replicii doamnei Percy.

- Dorești?

Am întrebat-o nevoind să îi pronunț numele în preajma doamnei Percy. Mi-a clipit din ochi că vrea, așa că i-am turnat cu grijă o ceașcă pe care i-am dus-o:

- Vreau să vorbim, i-am șoptit, dar nu mi-a dat niciun răspuns.

Salvarea mea a venit din partea Alexandrei, care intrând în cameră ne-a gonit, argumentând că ar vrea să discute cu sora ei mai mare.

- Suntem în camera de oaspeți, în caz că aveți nevoie de noi.

Pe scări am luat-o de mână, iar ea m-a cuprins mai strâns decât o țineam eu.

- Mi-a fost dor de tine, mi-a mărturisit. Toată noaptea nu am reușit să închid vreo geană. Mi-au venit în minte imagini din seara precedentă... Tudor sunt rușinată și în același timp, mai fericită ca niciodată. M-am simțit iubită, m-am simțit femeie, am simțit că îți ofer fericire.

- Ruth, draga mea Ruth...

Îi înlăturam firele de păr de pe chipul său senin, în acest timp, gândindu-mă ce sentimente are ea pentru mine.

- De ce nu îmi spui? Nu mi-ai spus-o niciodată?

Mi-a întors spatele privind pe fereastră. De fiecare dată când nu avea un răspuns, se ducea să privească pe fereastră. Mă uitam la rochia ei gri, dintr-un material demodat, o rochie săracă, dar care pe trupul ei părea că are viață.

I-am ridicat părul de pe umeri și m-am apropiat să îi miros pielea, apoi să i-o gust. Mirosul ei era neschimbat. Îl știu de ani de zile și nu aș avea cum să îl uit vreodată. Am lipit-o de trupul meu, cuprinzându-i talia. O doream. S-a întors spre mine și s-a ridicat pe vârfuri spre a mă săruta. O sărutam tot mai apăsat dorind să fac dragoste cu ea, dar știam că este imposibil în aceste momente:

- Rămâneți peste noapte, aici? Am întrebat-o în timp ce îi mușcam buzele.

- Nu știu. Peste o oră se va întuneca... Nu mi-a spus, dar văd că nu ne așteaptă șoferul.

Continuam să o sărut, să o mângâi, constatând că mâna ei nu mă mai împingea delicat ca altă dată.

De jos, Alexandra ne striga la cină. Am coborât împreună scările, eu alergând spre scaunul meu, uitând de politețuri. Îmi era foame și m-am năpustit asupra fripturii așezate în vase acoperite, aburind. Mi-am așezat apoi legumele în farfurie, privind spre Ruth, care timid, își punea o lingură de legume.

- Nu îți este foame, draga mea? o întreabă doamna Percy.

- Ba da, doamnă, doar că eu mănânc puțin, oricât de foame mi-ar fi.

- Hm... ești bună la casa omului, dacă nu consumi, răspunse doamna Percy în glumă.

- Of, nu știu ce e cu Raul, se îngrijoră Alexandra, aruncând discuția într-o altă direcție. În ultima vreme are foarte mult de lucru. Și s-a înserat. Nu știu ce face omul ăsta...

- Eu zic să iei și tu loc la masă cu noi. Vine el. Are vreo lucrare nouă?

- Da, de trei săptămâni are un client nou și numai târziu ajunge acasă. Dar parcă niciodată nu a întârziat atât.

Alexandra avea o neliniște ce nu îi dădea pace. Se muta când pe un scaun, când pe fotoliu... când la fereastră. În tot acest timp, noi mâncam în liniște. Parcă simțeam că ceva nu e bine, dar preferam să tac. Nu știam ce să fac, sau ce aș putea să îi spun Alexandrei să o liniștesc.

Liniștea din casă ne-a fost întreruptă de bubuiturile din ușă. Acum îmi era clar. Ceva rău s-a întâmplat! Alexandra știa și ea, bufnind în plâns în timp ce alerga spre ușă.

- Doamnă, doamnă... s-a întâmplat ceva groaznic.

Alexandra a îngenunchiat în fața bărbaților speriați care urlau relatându-i cele întâmplate. Plângea în hohote, clătinând din cap negativ refuzând să îi mai asculte.

Pe drumul spre casă, mașina lui Raul se răsturnase în lac. O echipă de intervenții se afla la locul accidentului, dar cei doi apucaseră să vadă mașina pe care au recunoscut-o ca fiind a lui Raul.

Am plecat cu ei spre a-l identifica. Fiind temperaturile scăzute, iar lacul înghețat, a făcut șoc termic și a murit la scurt timp.

Ajuns cu cei doi bărbați la drumul de lângă pod, pe jos am văzut un trup acoperit cu o pătură. Am pășit spre el, m-am aplecat apoi am dat pătura de-o parte în dreptul capului.

- Este tata, am recunoscut, în timp ce m-a lovit plânsul. Nu!!! Te rog, nu ne părăsi!!!

Mi-am pus capul pe pieptul lui, sperând să îi mai simt bătăile inimii, dar din păcate nu am mai simțit nimic. Doar un trup de gheață.

M-a ridicat amețit și sufocat de durere pășind în mașina vecinilor. Nu credeam că am asemenea sentimente pentru Raul. Spre casă mă frământam cum să îi spun Alexandrei, ce cuvinte aș putea alege în astfel de momente... Apoi am realizat că pentru prima dată, l-am numit pe Raul, „tata". Timp de aproape trei ani nu i-am putut spune așa, iar acum, aici l-am numit tată. Îl simțeam ca un tată, însă nu i-am bucurat inima niciodată... Nu pot să accept că nu mai este. Mi se pare un coșmar din care vreau să mă trezesc.

Ajuns acasă intru și, spre surprinderea mea, în casă era liniște. Mă îndrept spre living, singurul loc cu lumină din casă, unde o găsesc pe doamna Percy terminând cutia de bomboane:

- Ce s-a întâmplat? Unde sunt Ruth și Alexandra?

- Ruth? M-a privit ea ca pe un nebun. Alexandra e la spital. După ce ai plecat cu acei domni, ne-am întors în living îndurerate și am înlemnit. Sonia era pe jos, vânătă. Am crezut că a murit și ea. Am sunat la salvare care a venit și a luat-o la spital. Alexandra a mers cu ea.

- La care spital? am întrebat în timp ce cotrobăiam după cheile de la mașină.

- De lângă oraș... Dar stai, ești nebun? Unde fugi așa? Nu ai carnet.

- Veniți cu mine? O întreb grăbit din pragul ușii.

- Nu, dragă, nu. Vă aștept aici. Dar ea, așa reacționează? Leșină la vești triste?

Mă opresc din a-i închide ușa.

- De obicei nu, dar acum probabil a fost tare speriată...

- Condu cu grijă, încheie ea discuția.

Capitolul 10

Am încercat să conduc eu viața, dar târziu am înțeles că eu sunt cel ce trebuie să învăț ... a mă lăsa condus...

Nu-mi dau seama cum am reușit, probabil disperarea a fost cea care a condus mașina pe tot drumul spre spital. Am parcat-o la o stradă distanță, de teamă să nu fiu văzut și întrebat de carnet, alergând spre spital, la biroul de informații:

- Fiți amabilă, m-am năpustit eu peste tejghea la domnișoara cu halat alb. Acum câteva ore, a fost adusă o tânără de 16 ani... cu probleme la inimă. Știți unde are rezerva?

- Numele, vă rog, îmi răspunde ea imună la durerea mea.

Din spate, mâna caldă a Alexandrei mă trage, îmbrățișându-mă. M-am întors spre ea, strângând-o cu putere, apoi am depărtat-o privind-o disperat:

- Spune-mi că nu a murit!

A dat din cap negativ. Chipul îi era schimbat. Ochii i se ascunseseră în cap, cearcănele îi erau vizibile, iar colțurile gurii, lăsate în jos... de prea mult plâns.

- Alexandra... Raul nu mai este. De acum suntem doar noi doi.

Îmi plângea în brațe ca un copil mic, pe care voiam să îl liniștesc, dar nu știam cum. Nu am cuvinte, care să îmi descrie tristețea ce o purtam în acea seară. Voiam să pot da ceasul înapoi, să schimb cursul zilei ce tocmai a trecut... să pot opri timpul, însă nu sunt Dumnezeu, nu pot să schimb destinul unui om. Poate nici El nu reușește... și atunci, ce pot face eu?

- Sonia este la terapie intensivă. Inima ei a uitat să mai bată, dar a fost resuscitată cu succes, iar acum sperăm să își revină cât mai repede. Tudor... o iubești, nu? Așa cum un bărbat iubește o femeie.

- Din tot sufletul, Alexandra. Dacă aș putea, i-aș așeza inima mea la ea în piept.

- Oh... Tudor. Eu am crezut că îți este doar o amică și o ajuți pentru că așa fac prietenii. Dar de fapt ea este iubirea ta. Îmi pare rău că nu am fost eu cea care a înfiat-o. Trebuia să îmi iau un serviciu mai bine plătit și să fac tot ce îmi stă în putință să o aduc la noi... Iartă-mă! Nu mi-am dat seama.

- Nu, Alexandra. Nu este vina ta. Mi-a fost rușine să vă mărturisesc sentimentele mele, deși Raul cred că simțea, însă am fugit de explicații. O apostrofam pe Ruth că ascunde

iubirea noastră, de lume, dar și eu făceam același lucru. O iubesc, Alexandra.

Mi-a cuprins brațul conducându-mă spre o sală ce arăta ca o cantină.

- Eu vreau o cafea, îți iau și ție? Oricum nu vom pleca prea repede de aici.

Am acceptat cafeaua, deoarece oboseala aproape că mă învingea. I-am povestit despre Ruth, despre părul ei ce mirosea a iarbă uscată și flori, despre primul om de zăpadă și prima criză, despre primul sărut și prima noapte de amor. Plângea alături de mine și îmi mărturisea că sora ei, doamna Percy, a fost de acord ca Ruth să primească numele Percy, că i-a schimbat actele și că acum este o persoană ce are o identitate datorită bunătății fiicei ei. Sylvia a fost cea care a insistat, poate pentru că a plăcut-o sau din milă, dar a fost decisă, că o vrea ca însoțitoare. În același timp, Alexandra mi-a confirmat că Sylvia este îndrăgostită de mine și că aș face bine să am grijă să nu afle doamna Percy de sentimentele pe care i le port lui Ruth, deoarece fericirea Sylviei este primul aspect pe lista ei. Așa că voi continua să afirm că Ruth este amica mea din orfelinat, nu voi încuraja în vreun fel sentimentele fiicei acesteia în speranța că poate sunt un trecător prin inima sa, iar în timp poate își va găsi un tânăr de care să se îndrăgostească. Orele treceau pe lângă noi, iar eu

ascultam povestea de dragoste dintre Alexandra și Raul, o poveste pe cât de simplă, pe atât de complexă. Acești doi oameni au fost împreună din prima secundă în care s-au cunoscut, până în ultima secundă, când drumul lui Raul a continuat într-o altă lume. Dorința Alexandrei era să-l înmormânteze alături de rudele sale, la un cimitir ce se afla în orașul învecinat.

A doua zi de dimineață, doctorul lui Ruth ne-a prezentat starea ei.

- Pare stabilă, este conștientă, dar dorim să o mai ținem sub observație măcar trei zile. Vă rugăm mult, să încercați să nu o obosiți și să nu îi accesați emoții ce i-ar putea provoca o eventuală criză. Din păcate, inima ei nu rezistă șocurilor, ca să le spun așa. Trebuie să aveți grijă, pentru că nu este dezvoltată, bătăile îi sunt tot mai slabe, iar șansele de viață...

Alexandra, m-a cuprins cu putere de mână.

- Șansele de viață sunt, din păcate, reduse. Cu un ritm de viață liniștit, o alimentație corectă și fără prea mult efort, ar mai putea trăi maxim 5 ani. Îmi pare rău!

Ne-a privit în ochi, după care și-a plecat chipul peste fișa pe care o avea în fața lui, făcându-și drum spre alte rude, alți pacienți.

Priveam înghețat în față, de parcă cuvintele lui mi-ar fi trecut pe lângă urechi, spunându-mi doar că e un incompetent, că nu știe ce inimă puternică are Ruth.

- Am să te aștept aici, Tudor. Du-te tu să o vezi.

Pe coridorul îngust cu miros puternic, îmi făceam curaj să par eu, cel pe care Ruth îl cunoaște și să nu simtă durerea din sufletul meu. Era prea mult chiar și pentru mine și îmi era teamă că voi ceda când o voi privi. Moartea lui Raul, viața ei redusă... făceau ca pașii mei să pășească tot mai greu spre salonul ei. M-am prăbușit pe jos, plângând din toată ființa mea, voind să las în acel punct suferința, să pot avea puterea de a merge mai departe. Mi-am ridicat trupul spunându-mi că în acest timp rămas, voi face totul spre a o face fericită și a trăi cât alții o viață. Am ajuns în fața salonului și o priveam prin orificiul mic din sticlă de pe ușa ce ne despărțea. Stătea întinsă, cu ochii închiși. Am intrat ușor spre a nu-i deranja somnul, în cazul în care dormea. Și-a întors chipul, privindu-mă fără nicio expresie. Mașinăriile din salon scoteau un zgomot teribil, iar de mâna ei era agățată o perfuzie. M-am aplecat asupra ei și i-am sărutat ușor buzele uscate.

- Ți-e sete, îți dau puțină apă?

Mi-a dat din cap negativ. Încerca să îmi șoptească, întrebându-mă de Raul, dar o rugam să adoarmă, că trebuie să se odihnească. Îi spuneam că va fi bine și pentru siguranța

ei, va mai sta câteva zile în spital. Mă privea cum vorbeam poate nulități, cum evitam să îi răspund la întrebări. Am luat-o de mână și îi mângâiam chipul său alb, mirosindu-i mâna, ce o adăpostisem în palma mea. Credeam că dacă o voi ține strâns nu mă va părăsi, nu ar avea cum, sau că poate se va îndura și mă va lua cu ea.

****

Zilele ce au urmat, au fost printre cele mai triste zile pe care le trăisem până la acea vreme. Simțeam că acest coșmar nu are final, că mă scufund tot mai adânc în suferință și îmi era teamă că atunci când toate acestea vor trece, nu voi mai găsi drumul spre a mă ridica. Mă gândeam la Ruth, care stătea ore în șir singură într-un salon rece, la Alexandra care își plângea soțul prin colțurile casei, unde regăsea amintiri ce o legau de cel cu care împărțise toate clipele a celor peste 20 de ani. Iubirea lor era la fel de proaspătă ca în adolescență. Știau să se bucure împreună de micile lucruri ce le încântau sufletul, și chiar dacă se certau, niciodată nu adormeau supărați, iar din prea multă iubire, mi-au împărțit și mie, cel ce avea sentimente doar pentru Ruth. Am învățat că sentimentele diferă de la o persoană la alta, că nu se diminuează, ci se amplifică, iar oamenii nu sunt cu toții răi, de multe ori, împrejurările sunt cele ce pot schimba un comportament. Din păcate acest lucru l-am înțeles abia acum, când Raul ne părăsise. Alexandra îmi era

nu doar o mamă, ci și o prietenă de încredere. Hotărâsem să îi spun mamă, chiar dacă prin vene nu ne curgea același sânge, dar simțeam că o iubesc și că mă iubește așa cum numai o mamă reușește.

Hotărâsem să lipsesc câteva zile de la școală spre a-mi ajuta mama. Alături de noi rămăsese și doamna Percy care era vizibil îndurerată. Prezența ei ne-a fost de mare folos, și din nou, privindu-le, am realizat cât de mult contează să ai familia alături de tine în clipele de durere.

Temele îmi erau aduse de tovarășul meu, Gerald, care de fiecare dată mă întreba dacă sunt bine și mă asigura că dacă am vreo problemă pot apela oricând la el. Din păcate, problemele ce le aveam nu își puteau găsi rezolvare, cel puțin nu la Gerald.

Capitolul 11

Visez la acel loc, în care nimic nu va mai sta între noi. Așteaptă-mă...

După cum ne vorbise domnul doctor ce o avea în grijă pe Ruth, astăzi, fiind a treia zi de spitalizare, ne-a permis să o luăm acasă. Era slăbită, dar dornică să părăsească spitalul. Mereu m-am întrebat dacă doctorul ce ne-a vorbit mie și mamei mele, îi vorbise și ei la fel de direct. Oare ea știe că mai are de trăit maxim 5 ani? Nu am discutat niciodată acest subiect, iar eu de fiecare dată îi spuneam că este bine, că trebuie să se menajeze, și atunci nu va mai avea crize. Însă nu îi puteam privi chipul când o mințeam. Aveam impresia că am chipul schimonosit de minciună, iar ea sigur mă va citi.

Ajunși acasă, doamna Percy a decis să mai rămână o noapte la noi, urmând ca a doua zi să plece spre casa ei, împreună cu Ruth.

Cina a decurs în liniște. Mama împreună cu sora ei, doamna Percy, au pregătit masa și tot ele au fost cele ce au strâns, pe mine și pe Ruth, lăsându-ne la povești.

- Dacă îți este frig, pot să mai aduc lemne... sau poate dorești să te întinzi...

- Mulțumesc, Tudor. Aș vrea să mă întind.

- Te conduc în camera de oaspeți.

Ne-am ridicat și am condus-o cu grijă în camera unde se consumase prima noastră noapte de dragoste. Am deschis ușa, iar ea s-a oprit în prag. M-am întors spre ea și am văzut cum o lacrimă rebelă se revărsa peste obrazul său. “Mă iubește” mi-am spus în minte.

- Te iubesc foarte mult, Ruth. Nu știu dacă reușesc să te fac să mă simți, dar sper să reușesc să te fac fericită.

A dat afirmativ din cap și s-a întins ghemuită pe pat, asemeni unui prunc ce crește în pântecele mamei sale. I-am acoperit trupul cu plapuma groasă, m-am asigurat că mai sunt lemne în sobă, apoi am tras draperiile grele, gândindu-mă că dorește să doarmă până târziu. Am sărutat-o ușor, urându-i noapte bună si m-am îndreptat spre ușă.

- Tudor?

M-am întors din ușă. Numele meu rostit de ea părea cel mai frumos nume din întreg Univers.

- Te rog, rămâi cu mine în seara asta, a continuat cu voce stinsă.

M-am apropiat de ea, mi-am lăsat încălțările jos și m-am întins, vârându-mă sub plapuma ei, ce deja îi încălzise trupul. Am îmbrățișat-o și am dormit întreaga noapte cu ea în

brațe exact ca la orfelinat, când furam nopți în patul ei. Era din nou Ruth cea mică și speriată.

A doua zi de dimineață, am fost trezit de mângâierile degetelor ei firave.

- Te-ai trezit de mult? o întreb eu, bucurându-mă de atenția ei.

- De puțin timp, dar te priveam cum ți s-a schimbat chipul... cum ai trecut de la puști la bărbat.

- Și îți place schimbarea?

- Îhm...

Ruth îmi luminase nu numai întreaga zi, ci reușise să mă ridice din durerea în care mă pierdusem. Mâna ei avea forța de a mă ridica și de a mă transforma, încât uneori mi se părea că este o ființă dintr-o altă dimensiune, ce sălășluiește în trupul ei maladiv.

Vocile celor două surori răsunau până în camera noastră, iar de această dată, nu am mai așteptat să fiu gonit din încăpere. M-am ridicat, mi-am vârât picioarele în încălțări, am sărutat-o apăsat și lung, apoi m-am îndreptat spre ușă. Știa, fără să rostească niciun cuvânt, de unde acest comportament al meu. I-am zâmbit înainte de a închide ușa. Mi-a zâmbit și ea.

A urmat micul dejun într-o atmosferă plină de viață. Doamna Percy vorbea mult, gesticulând și mai mult. Oricine își

putea da seama că era fericită deoarece pleca acasă, la familia ei. Ruth era tăcută, dar obrajii ei prinseseră culoare. Până și afară se oprise ninsoarea, ce ne îmbrăcase curtea. Încet, încet cursul vieții își reluă ritmul.

Șoferul familiei Percy era în fața casei așteptând sârguincios, iar mama strângea ultimele lucruri rămase. Am urcat la etaj unde am găsit-o pe Ruth privind pe fereastră, cu ochii pierduți. M-am apropiat de ea și i-am sărutat creștetul capului, îmbrățișând-o strâns. Plângea. Văzând-o, simțeam și eu cum îmi curgeau lacrimile imposibil de oprit peste obraji, peste părul ei, peste noi... Nu voiam să îi dau drumul. Îmi venea să urlu numai la gândul că va pleca și nu știu peste cât timp o voi revedea. Dorul mă sufoca. Voiam să alerg nebun pe scări, să strig că o iubesc, și să nu mi-o ia.

- Voi termina școala, mă voi angaja și voi veni să te iau de soție!

- Copilării... mi-a răspuns cu glas pierdut. Vei termina școala după care vei urma un colegiu. În plus știm foarte bine, că Alexandrei i-ar fi imposibil să ne țină pe amândoi... și casa. Nu te las să te ratezi din cauza mea. Nu te-aș accepta. Va veni și vremea noastră...

- Va veni... i-am răspuns, dar simțeam că o mint. Va veni, mi-am repetat în minte.

Am coborât împreună scările, ducând micuța ei valiză. Doamna Percy s-a grăbit să se urce în mașină, rugându-mă să am grijă de sora ei. I-am făgăduit că așa voi face, urându-le drum bun.

- Ne vedem de sărbători!!! Striga pe geam doamna Percy. E rândul vostru să ne întoarceți vizita!!

În spate, Ruth privea rece precum un tablou așezat stingher pe un perete gol. Mama m-a cuprins de braț, ca și cum mi-ar înțelege tăcerea:

- Sigur vom veni. Să aveți drum bun!

Am auzit cum pornește motorul mașinii, apoi ușor depărtându-se. O priveam în același loc, până a dispărut.

- Să mergem în casă, m-a îndemnat mama.

În casă era liniște. Printre perdelele ce îmbrăcau geamurile înalte, puteam zări lumina soarelui. Când eram mic și vedeam cum pătrunde soarele printre ferestre, îmi imaginam că este un înger ce veghează asupra mea. La fel de absorbit de lumină eram și acum, gândindu-mă că poate Raul este cu noi, străjuind asupra noastră.

- Săptămâna viitoare aș vrea să mă duc la școală, apoi voi începe cursurile pentru a învăța să șofez. Suntem numai noi doi și este nevoie ca amândoi să conducem. Așa îți va fi și ție mai ușor.

- Mulțumesc, Tudor. Important este să îți vezi de școală. Nu ar fi rău să mergem să ne interesăm de internat... poate când o vizităm pe sora mea. Locurile se ocupă din timp, în plus trebuie să te pregătești intens pentru admiterea la colegiu. Nu oricine se poate face avocat, știi asta...

- Știu... Mă voi pregăti. Vei fi mândră de mine.

- Sunt fericită că Dumnezeu mi-a scos în cale un astfel de om precum ești tu. Îmi dau seama cât de greu îți este să fii separat de Sonia, dar momentan, aceasta este singura soluție... pentru toți. Inclusiv pentru ea. Îi va plăcea cu Sylvia, crede-mă. Este o fată bună și o va trata foarte bine. Iar părinții ei sigur o vor trimite să o consulte cei mai buni doctori. E pe mâini bune.

- Știu...

Capitolul 12

Sunt zile ce se scurg inutil, precum nisipul din clepsidră, imposibilă fiindu-mi oprirea lor și nopți ce-mi doresc să treacă... precum o clipă.

Am revenit la școală spre încântarea amicului meu, Gerald, care îmi oprise loc lângă el:

- Știam că vei veni azi, îmi spuse privindu-mă profund. Ești bine?

- Da, sunt bine. Reușesc să mă repornesc...

- Ruth cum e?

- Este la familia Percy. Ne-au telefonat că au ajuns cu bine și ne așteaptă de sărbători... Îmi este dor...

- Știu amice... nu-mi dau seama cum rezişti.

- Greu. Unicul gând ce mă însoțește pretutindeni, este că într-o zi vom fi împreună.

Mereu Gerald îmi asculta oftatul și îl simțeam alături ca un frate, ca cel mai bun prieten. Nu îmi era teamă să îi spun ce simt, pentru că în privirea lui vedeam înțelegere și bunătate. Ne vorbisem ca amândoi să aplicăm la același colegiu și poate avem noroc și nimerim împreună, colegi de cameră. I-am mărturisit despre dorința mea de a învăța să șofez și mi-a spus

că părinții lui i-au cumpărat deja mașină, urmând să dea examenul. Îmi place că avem aceleași dorințe și ne înțelegem. În lumea mea de la orfelinat, eram înconjurat de copii ce își aveau sentimentele înghețate. Erau incapabili să ofere ajutor, sau bunătate. Acolo toți erau individualiști. Nu se legau prietenii și nu puteai avea încredere în nimeni. Acum, întâlnindu-i pe Gerald, Alexandra și Sylvia, am cunoscut oameni diferiți. La început mi-a fost greu să îmi deschid sufletul, să pot avea încredere. Citisem mult în cărți, iar acolo oamenii nu erau prezentați într-o lumină pozitivă. De multe ori, dacă cineva se apropie de tine, te poți gândi că ar putea avea un anume interes, că nu ar putea exista prietenii adevărate, dar acum tind să cred că acele prietenii există, chit că nu durează o viață întreagă, ci doar cât este necesar.

Mama și-a reluat și ea serviciul, treburile gospodărești, încercând să își continue viața. M-a ajutat la cursurile de șofat, mi-a fost alături și m-a încurajat atunci când greșeam. Timpul trece. El nu se oprește indiferent dacă vrem sau nu să treacă, dacă trăim sau preferăm să plângem, ascunși sub plapumă. Lumea în jurul nostru trăiește și la fel ar trebui să facem și noi. În acea iarnă nu a mai nins niciodată. Uitasem de omul de zăpadă pe care îl făcusem special pentru Ruth. Acum nu mai era decât un maldăr de gheață. Fiindcă soarele îl deforma ziua, iar gerul nopții îl îngheța, acum nu era decât un maldăr

de zăpadă. Îl priveam și îmi aduceam aminte de Raul, cum îmi spusese să discut cu el când simt nevoia, dar eu am preferat să fug. Uneori când fugim, e posibil să fugim definitiv.

Serile le petreceam în living, povestind cu mama sau cufundați în vreo poveste dintr-o carte pe care de multe ori, o țineam drept paravan gândurilor noastre.

Într-una din seri, tăcerea ne-a fost întreruptă de sunetul strident al telefonului ce stătea în holul de la intrare, pe o masă de sticlă, sub scări. Mama a sărit din fotoliu, ducându-se să răspundă. Mă gândeam că pe mine oricum nu are cine să mă caute... decât Gerald, dar cu acesta mă întâlnisem la școală, prin urmare nu avea de ce să mă caute la această oră. Era doamna Percy, care voia să verifice dacă totul este bine cu noi:

- Ne-a propus să venim săptămâna viitoare, după ce iei și tu vacanță. Ce zici, plecăm mai devreme, sau ne ducem direct pe 24 decembrie?

- Cu siguranță plecăm mai devreme, i-am răspuns deși mama îmi știa răspunsul dinainte de a mă întreba.

Mi-a zâmbit înțelegătoare. Mai aveam doar câteva zile și aveam să o strâng în brațe pe Ruth.

****

Fiind frig afară și voind să ne știe în siguranță, doamna Percy ne-a trimis mașina cu șoferul ei să vină să ne ia de acasă, urmând a ne conduce la casa lor.

Drumul nu a fost lung, iar pe parcursul lui, eu am privit nerăbdător pe geamul mașinii. Mama mea era cu gândurile ei, privind în partea opusă mie. Pentru ea, aceste sărbători aveau să fie primele dintr-un lung și trist șir, fără Raul. O vedeam cum nu voia să îmi vorbească, spre a nu mă întrista, dar pașii ei îl purtau în gând.

Pentru a ajunge la domeniul doamnei Percy, trebuia să străbați un drum ce te făcea să te simți ca într-un basm. De-o parte și de alta a drumului îngust, sunt pomi ce își împreunau crengile deasupra noastră, lăsându-ți impresia că treci printr-un tunel viu. Mirificul peisaj era îmbogățit cu picături de gheață agățate pe crengile pomilor, ce străluceau de la lumina soarelui, în mii de culori. După ce am străbătut acest tunel natural, am ajuns într-un loc luminos, de unde puteai zări un gard înalt cu porți din fier, de culoare verde ce adăpostea o casă cu două nivele, din piatră. Aici, în acest loc, încă mai găseai urme de zăpadă.

Am înaintat cu mașina spre porțile impunătoare ce s-au deschis lent, permițându-ne să intrăm în incinta curții. Aceasta avea în centrul ei un brad luminat și împodobit cu ornamente de Crăciun. Șoferul a oprit chiar în fața casei, ce avea o ușă

înaltă așa cum îmi imaginam eu că sunt cele de la castelele medievale. În pragul ei, doamna Percy nu a întârziat să apară. Zâmbetul ei era un accesoriu nelipsit pe chipul său rotund. În spate, acoperită cu un șal gros, Sylvia îmi zâmbea suav. Recunosc că preț de câteva secunde m-am oprit pentru a privi casa în care urma să intru. Aveam impresia că este o poveste, că aceste domenii nu există decât în cărți, iar azi, oamenii trăiesc într-un ritm grăbit și nu mai au răbdarea și plăcerea de a locui în case vechi și tainice.

Cele două surori s-au îmbrățișat intrând împreună în casă. M-am dus spre portbagajul mașinii spre a lua bagajele mele și ale mamei, dar șoferul m-a asigurat că este de datoria lui să ni le aducă, urându-mi ședere plăcută. Sylvia nu se mișcase din locul în care se afla, continuând să mă privească cu aceeași plăcere. Deși amânasem poate momentul... din rușine sau de emoții, am pășit spre ea, am sărutat-o pe obraz, oferindu-i brațul:

- Ce face draga mea verișoară?

La această întrebare, mi-a răspuns printr-un zâmbet strengăresc:

- Îmi așteptam dragul meu verișor... Vino! Sonia nu a dormit toată noaptea de emoții, iar spre dimineață era palidă, așa că am trimis-o la somn. I-am promis că o voi trezi personal, atunci când veți veni.

- Se simte bine? Am întrebat îngrijorat.

- Da, îi este bine, iar noi ne-am împrietenit, așa cum am sperat. Este o domnișoară timidă, poate chiar speriată, dar cred că a început să ne cunoască și să se deschidă. Mă bucur că Alexandra ne-a recomandat-o ca însoțitoare. Spune-mi, cum a fost drumul?

- Foarte plăcut. Parcă trăiți într-o altă epocă. Am străbătut lumi, pentru a ajunge la voi. Mă uitam la mama care era obișnuită cu drumul, dar pentru mine a fost o adevărată aventură.

- Mă bucur că îți place. Te servesc cu un ceai? Mă întreabă ea, în timp ce mă conducea spre livingul spațios.

Aici scaunele era învelite în mătase argintie, iar pereții erau ornați cu lumânări roșii. În față era așezată o pianină neagră, de asemenea ornată cu lumânări roșii. Capacul ei era tras, iar scaunul era cu grijă așezat sub ea.

- Da, mulțumesc... aș bea un ceai. Dar se poate mai târziu după...

- ... după ce o vezi pe Sonia, mi-a continuat Sylvia fraza.

Am lăsat capul în jos, vinovat de sentimentele pe care i le port lui Ruth și nu verișoarei mele.

- Sigur. Te conduc la camera ei, apoi mă duc să pregătesc ceaiul.

- Mulțumesc, i-am răspuns scurt, dornic de revedere.

Mi-a arătat drumul, conducându-mă pe scările late, ce duceau la etaj. Balustrada era din marmura albă, iar scările era îmbrăcate în covor roșu. Ajunși la primul etaj, atât în dreapta cât și în stânga aveam un culoar lung, întunecat, de unde vedeai doar uși.

Sylvia rămăsese în dreptul scărilor, arătându-mi cu mâna ei subțire spre dreapta.

- Prima ușă este a dormitorului meu, a doua ușă pe dreapta este dormitorul lui Ruth. Eu am să cobor.

Am rămas în loc, uitându-mă după ea, cum se întoarce cu rochia ei amplă, apoi se oprește aruncându-mi o privire caldă:

- Mă bucur că ești aici...

Nu a mai așteptat să îi răspund și a coborât grațioasă scările, foșnind din jupele ce îi îmbogățeau rochia. Am tras aer în piept, simțind cum inima începe să o ia la galop și m-am îndreptat spre dormitorul iubitei mele. Am deschis ușor ușa, intrând cu grijă să nu o trezesc, dar ochii ei erau ațintiți spre ușă. La vederea mea, s-a ridicat brusc în șezut, întinzând brațele dezgolite de cămașa de noapte:

- Tudor... te-am așteptat întreaga noapte!

Am alergat spre ea, îmbrățișând-o și sărutând-o lung, ștergându-i lacrimile ce îi curgeau.

- Ruth! Mi-a fost dor de tine! Nu știu dacă pot să trăiesc așa. Mă chinuie fiecare zi în care nu-mi ești în preajmă.

- Dragul meu, am mai vorbit. Trebuie să ai răbdare. Iar acum să nu ne gândim la asta. Important este că suntem împreună. Bine ai venit!

- Iubita mea...

I-am tras chipul inspectând-o:

- Arăți bine. Ai mai avut dureri?

Și-a retras capul din palmele mele, ridicându-se din pat.

- Trebuie să coborâm. Doamna Percy se va îngrijora și nu aș vrea să urce să ne vadă.

- Sigur.

Am așteptat în hol, să se schimbe în hainele de zi. Ușa camerei s-a deschis, arătându-mi o altă Ruth. Părul și-l ridicase într-un coc în creștetul capului, dezvelindu-i gâtul subțire, iar trupul îi era acoperit de o rochie verde închis, amplă ca cea a Sylviei, strânsă în talie cu o panglică neagră. Mi-am dat seama că indiferent de complimentul pe care l-aș alege, nu aș putea descrie minunăția din fața ochilor. Mi-am adus aminte că i-am lucrat o brățară din piele, împletită, iar în mijlocul ei am ales să îi așez o inimă, pe care am zgâriat cuvintele: *pe veci!*

M-am apropiat de ea, i-am cuprins mâna, i-am sărutat-o apoi i-am legat de încheietura mâinii, acest cadou.

- Te iubesc, i-am șoptit la ureche.

- Mulțumesc.

Mi-a răspuns în timp ce admira cadoul primit, mângâindu-l. Am coborât împreună spre camera de zi unde, pe masa de cafea de lângă fereastră, erau așezate două cești, iar între ele, ceainicul din porțelan.

Capitolul 13

La ușa ta îți bat, străin în astă noapte. Nu m-alunga nu-ți sunt dușman, ci-s glasul dinainte de-a te naște...

În fiecare seară, doamna Percy ne antrena în jocuri de societate. De la banalul joc de poker, la mimă, sau întrebări despre cultura generală. La acest joc, am avut plăcerea să constat că domnul Percy avea cunoștințe vaste în toate domeniile. De la agricultură, la cinematografie, de la istorie, la fizică și Univers. Era un plăcut tovarăș de vorbă, în prezența căruia nu simțeai cum trece timpul. Înalt, cu ochii negri și sprâncene unite ai fi crezut că este un domn exigent, poate mereu ursuz, ce cu greu îi intri în voie, dar se pare că prima impresie, în ceea ce-l privește, era total greșită. În mintea mea se întipărise o idee eronată cum că oamenii cu bani, de multe ori uită să se bucure de viață, devin plictisiți din lipsă de activități, nimic nu i-ar mai putea surprinde, și îi privesc pe cei ce nu au venitul lor, cu superioritate. În familia Percy, nu simțeam nicio diferență între ei și mine, nu mă simțeam stingher.

- Tudor, mi se adresă el în timpul unei cine. Mi-a spus Alexandra că ai vrea să te orientezi spre drept... spre o carieră de avocat. Este adevărat?

- Da, domnule, i-am răspuns în timp ce îmi înghițeam dumicatul, ștergându-mă cu șervețelul. Mi-ar plăcea să devin avocat, să fiu plătit de stat și să am clienți ce nu își permit financiar un avocat. De multe ori, aceștia pot fi nedreptățiți, din cauza sărăciei și a lipsei unei apărări.

Ruth tușește voind să adauge ceva.

- Tudor și-a dorit de mic să facă dreptate între oameni. Pe lângă această chemare spre dreptate avea dorința, atunci când era mai mic, să se facă soldat. Își iubește foarte mult țara și cred că ar fi în stare de orice pentru ea.

- Așa este. Pentru iubire și dreptate, sunt în stare de orice, am adăugat eu.

- Interesant aspect, completă domnul Percy.

Am tras cu privirea spre Sylvia care zâmbea calin acestui schimb de replici, apoi spre doamna Percy care mă privea căzută pe gânduri.

Aceste zile, la domiciliul familiei Percy, au fost o evadare benefică pentru mine și mama. Se părea că și ei îi priește, reușind să mai evadeze din gândurile sale.

În noaptea ajunului am mers cu toții la catedrala din oraș, revenind acasă cu o liniște ce ne pătrunsese pe toți. Pe

drumul spre casă, ne-am oprit să admirăm orașul frumos împodobit, să ascultăm un cor de copii ce cântau colinde și discursul primarului acestui oraș. Ochii lui Ruth sclipeau ca doi licurici, de plăcere, iar mama lăcrima în surdină. În timpul colindelor, m-am apropiat de Ruth, atingându-i mâna ca din greșeală. Era caldă și catifelată, iar degetele noastre s-au îmbrățișat. Amândoi priveam spre scenă, poate din frică să nu fim văzuți, sau poate ca să nu ne citim emoția de pe chip. Voiam să o țin strâns, să nu îi mai dau drumul, dar la scurt timp, ea s-a desprins de mine. După acest moment, s-a apropiat mama, care mi-a cuprins brațul lipindu-se de mine:

- Ești fericit?

- În aceste clipe, da.

M-am întors spre ea și am sărutat-o pe obraz, mulțumindu-i de aceste momente pe care le trăiesc, datorită ei.

După programul din oraș, am revenit cu toții acasă. Sylvia s-a dus înfiptă la bradul ce se afla în living, încărcat cu globuri și lumini, având acea emoție pe care o întâlnești la copiii ce cred în Moș Crăciun. La orfelinat nu am sărbătorit niciodată Crăciunul, doar citisem în cărți despre această sărbătoare, despre ce semnifică și despre Moș Crăciun, cel mai iubit personaj. În această seară, Moșul poposise la familia Percy, și pentru întâia oară ne-a lăsat daruri mie și lui Ruth. O

priveam pe Sylvia cum căuta printre cutiile voluminoase de sub brad, cadouri, înmânându-ne fiecăruia și bucurându-se alături de cel ce își primea cadoul:

- Sonia, draga mea, acesta este pentru tine... i se adresă ea lui Ruth, întinzând spre ea o cutie frumos împachetată.

Ruth avea ochii în lacrimi și ne privea pe rând, speriată.

- Haide, deschide-l! Nu ești curioasă să vezi ce e? o încurajă Sylvia.

Se lăsă pe genunchi și cu gesturi timide, desfăcea fundele eliberând cutia, apoi îi deschise capacul și descoperi o frumoasă rochie de culoare mov închis cu volane la mâneci. Alături de ea, se afla un șal lung și gros. Ochii lui Ruth lăcrimau în continuu iar noi toți, o priveam cum era mută de fericire.

- Nu știu ce să vă spun... sincer, nu știu. Eu nu credeam că voi putea trăi astfel de momente, nici nu îndrăzneam să visez la ele. Vă mulțumesc foarte mult.

S-a ridicat în picioare, aruncându-se de gâtul doamnei Percy care era plăcut surprinsă de gestul lui Ruth. Mâinile dânsei s-au ridicat, mângâindu-i părul.

- Este în regulă draga mea. Acum ești aici, iar noi ne considerăm norocoși că am avut șansa de-a te întâlni. Bine ai venit în familie!

Cu toții aveau lacrimi în ochi, iar eu cu greu îmi stăpâneam plânsul ce mă strângea de gât.

- Tudor! Întrerupse Sylvia momentul. Acesta este al tău.

- Al meu? Am întrebat uimit.

Mi-a întins un cadou la fel de frumos împachetat, pe care l-am desfăcut rapid. În mâinile mele se afla o carte groasă și veche, dacă socoteam după coperți, pe care era scris cu majuscule: DREPT CIVIL. Am privit-o, mirosindu-i parfumul vechi, apoi m-am îndreptat spre domnul Percy, întinzându-i mâna în semn de recunoștință:

- Vă mulțumesc mult, domnule!

- Mult noroc, tinere! Îți opresc un loc la biroul meu.

Aveam același sentiment pe care îl avea Ruth. Îmi părea un frumos vis din care nu voiam să mă trezesc. Eram fericit, emoționat, iubeam și mă simțeam iubit. Probabil pentru a-i cunoaște pe acești oameni, a fost nevoie ca părinții mei naturali să mă abandoneze în fața porții orfelinatului. În viață, și cele mai grele drumuri pot duce spre Rai. Iar aici, între aceste suflete, simțeam că este Raiul. Toate simțirile pe care le avem ofilite până la acea vreme, acum începeau să prindă

viață, să se deschidă înflorind rând pe rând. O priveam pe Ruth ce savura fericirea, privind vrăjită de tot ce o înconjura.

A urmat cina, în living, apoi am abandonat unul câte unul, încăperea. Doamna și domnul Percy au fost cei dintâi ce s-au îndreptat spre dormitoare.

- A fost o zi plină. Mâine avem un program surpriză. Haideți nu mai stați nici voi mult, ca să nu vă ajungă oboseala. Noapte bună, dragilor!

S-au ridicat părăsind încăperea, apoi a urmat Sylvia, mama, iar eu am condus-o pe Ruth la camera ei:

- Aș vrea să dorm la tine în această noapte, i-am șoptit eu în pragul ușii.

- Nu se cuvine, mi-a răspuns scurt, dând să închidă ușa.

- Dar Ruth... Mi-am vârât piciorul între ușă și toc. Ruth, te rog... Te iubesc, vreau să dorm cu tine în brațe... Mi-a fost dor de tine!

Nu spunea nimic. Doar privea în jos, așteptând să îmi retrag piciorul, ceea ce am și făcut după câteva secunde. Ușa s-a închis, iar eu simțeam cum iar se îndepărtează de mine, cum între noi nu este doar o banală ușă de lemn, ci o lume întreagă. Cu gust amar, m-am îndreptat spre dormitorul meu, aruncându-mă în pat și privind tavanul alb. Într-un final am adormit, având un vis agitat. Se făcea că eram îmbrăcat

într-un costum de ceremonie, așteptând în dreptul unor ruine ce cândva fuseseră o biserică. Un clopot greu suna în continuu, iar frunzele mă învăluiau, voind să mă conducă într-o altă direcție. Le-am urmat și am ajuns pe coasta unui munte, iar sub mine se afla apa ce se spărgea tot mai violent de stânci. Eram în Ținutul lui Ruth, dar îl recunoscusem cu greu din cauza norilor negri ce stăteau deasupra mea și a vântului ce îmi șoptea să sar. M-am apropiat de margine, am întins mâinile voind să mă desprind de stânci. Atunci o mână m-a tras înapoi. Era Sylvia, îmbrăcată într-o rochie albă, plină de noroi pe margine. Picioarele îi erau desculțe iar ochii plânși mă implorau să nu o fac. Clopotul suna din ce în ce mai tare, iar într-un final am deschis ochii, speriat. De la biserica din centru, se auzea clopotul ce invita lumea la slujba de Crăciun.

M-am dat jos din pat, deși aveam impresia că am dormit doar câteva clipe. Mi-am clătit fața cu apă, mi-am pus hainele cele mai frumoase și am coborât aproape târându-mi pașii. În living, toată lumea era așezată la micul dejun. Eu eram cel din urmă care s-a trezit:

- Bună dimineața! Îmi pare rău că am întârziat la micul dejun, m-am scuzat, în timp ce îmi trăgeam un scaun lângă Ruth.

- Crăciun fericit! Mi-a urat entuziasmată Sylvia, în același timp cu tatăl ei, ce mi se adresă:

- E, asta e bună. Zici că ești la școală. Ești în familie... Aici nu sunt necesare scuzele că somnul ți-a fost drag până mai târziu. Stai liniștit că te trezea majordomul dacă era ceva urgent, mă asigura domnul Percy.

Stăteam în scaun, surprins de bunătatea lui. Oare așa se comportă cu toți oamenii?

- Cum ai dormit? mi se adresă veselă, Sylvia.

- Sincer. Cam agitat.

- Cum așa? De la ce să fie oare? a continuat ea.

I-am aruncat o privire mustrantă domnișoarei de lângă mine, și în același timp i-am răspuns Sylviei:

- Nu-mi dau seama. Dar tu Ruth, cum ai dormit?

Înainte de a-mi răspunde, doamna Percy interveni în acest joc de replici:

- De ce îi spui Ruth, săracei fete? O cheamă Sonia, nu dragă?

Ruth înclină din cap pozitiv:

- Era o joacă de-a noastră din orfelinat. Ne puneam porecle, sau alte nume, i-am răspuns pe un ton ascuțit.

M-am uitat către mama, care mă mustra, din priviri. Am tăcut. Și odată cu mine, întreaga încăpere.

După câteva secunde de liniște, doamna Percy ne informă despre programul de Crăciun.

- După ce termină toată lumea micul dejun, vom merge cu toții la catedrală, ascultând corul ce ne va încânta cu colinde specifice sărbătorii. În fiecare an au un program foarte frumos de sărbători. Soțul meu obișnuiește să ducă mici atenții familiilor nevoiașe, lăsând pachetele la părintele de la parohie. Știe dânsul cum se le împartă. Apoi vom merge cu toții la munte. Am închiriat camere într-o casă veche, ce se asortează locului. Și-a păstrat arhitectura, fiind rustică, iar oamenii de acolo sunt deosebiți. O să vă placă... și dacă avem noroc, poate prindem ceva mai multă zăpadă decât avem noi aici.

Cu toții ne-am conformat, iar după micul dejun, am mers la biserică, ajutând la căratul pachetelor de sărbători. Am stat cuminte în bancă, ascultând corul cu voci cristaline, ce își înălțau sunetele spre Dumnezeu. O priveam cu durere pe Ruth care îmi ignora privirea. Între noi era mama, ce mă luă de mână, înclinând din cap. Nu puteam să mă liniștesc, pentru că nu îi înțelegeam comportamentul. În cursul zilei de ieri, s-a schimbat de la căldură și dragoste, la gheață mută.

Revenind la domeniul familiei Percy, am fugit cu toții spre a ne împacheta lucrurile pentru drum:

- Ce e cu tine, dragule?

Mama m-a prins de braț, conducându-mă spre camera ei.

- Spune-mi, ce te apasă?

- Nu o înțeleg... i-am replicat nervos, în timp ce m-am așezam pe marginea patului ei. Nu înțeleg de ce mă ignoră. Ieri când m-a văzut, era atât de fericită... ne-am sărutat, iar seara, parcă eram un simplu cerșetor la ușa ei, respins de gheața din ochi.

- Nu ai întrebat-o?

- Dar îmi vorbește? Nici nu se uită la mine. Mă scoate din minți fata asta...

Mi-am cuprins părul cu ambele mâini, privind spre covor. Mama s-a oprit din împachetat și s-a așezat lângă mine:

- Uneori asta este dragostea. Te scoate din minți și totuși nu poți să te scuturi de ea. Ce ușor ar fi să putem să punem lacăt inimii să uităm pe cine iubim! Dar din păcate viața nu te iartă. Te zvârcolești și crezi că urăști, apoi îți dai seama că de fapt iubești... și simți că vrei să strigi, dar nu mai ai glas. Tudor, inima nu te ascultă. Ea este fidelă persoanei ce o adăpostește înăuntrul ei. Degeaba disperi tu.

Îmi venea să plâng, jur.

- Nu înțeleg femeile... zău.

- Probabil același lucru afirmă și Sylvia despre bărbați, mi-a răspuns ea, în timp ce îmi mângâia chipul.

- Dar nu i-am dat niciun fel de speranțe Sylviei și mă doare să știu că are astfel de sentimente pentru mine...

- Asta e viața: Pe cine iubim nu ne vrea, iar pe cine ne iubește, nu vrem noi.

- Credeam că și ea mă iubește.

- Te iubește! Crezi că ea nu știe despre sentimentele Sylviei pentru tine? Cum ai impresia că se simte, când prietenă fiind cu ea, i-ar putea călca sentimentele destăinuite spre a-și împlini ei dragostea? Nu știi, Tudor, dar și în inima ei se duce o luptă, pentru iubire, prietenie și recunoștință. Nu îi este ușor, sunt sigură. Poate acesta a fost prețul pe care îl plătiți, libertății voastre...

- Nu!!! Te rog nu spune asta! Sylvia este o domnișoară foarte frumoasă... recunosc faptul că nu îmi este indiferentă, iar dacă nu i-aș fi purtat lui Ruth aceste sentimente, probabil am fi fost împreună. Dar nu pot. O iubesc pe Ruth... până dincolo de lume.

Mama își sprijini capul pe umărul meu, oftând:

- Îmi pare rău să te văd că treci prin aceste chinuri! Aș vrea să te ajut, dar nu pot, nu am cum. Din păcate numai voi puteți reuși. Dar sinceră să fiu... eu nu cred că ea va mai putea fi cu tine, după ce a fost atât de frumos tratată de familia Percy. Nu cred. Mă pun în pielea ei și cred că aș face aceeași alegere.

M-am ridicat de pe marginea patului, îndreptându-mă spre camera mea. Aș fi vrut să o urăsc pe Sylvia și familia ei,

aruncând vina asupra lor. Dar nu puteam. Nu reușeam să urăsc acești oameni care ne-au primit cu brațele deschise. Nu îi pot urî, oricât de mult aș iubi-o pe Ruth.

Mi-am aruncat hainele în valiza mea scorojită, găsind cartea de la domnul Percy. Am început să plâng, scrâșnind din dinți. În mine era un amestec straniu de sentimente. Acum după discuția purtată cu mama, am înțeles purtarea lui Ruth. Nu voiam să o mai forțez în vreun fel, spre a nu se simți incomodată de comportamentul meu. Am acceptat, deși nu mi-a fost ușor, dar nu puteam să mai lupt, nu acum. Nu era corect să rănesc atâția oameni buni, fiind egoist.

Capitolul 14

Hrănește-mă cu gândurile tale,
Dă-mi vise atunci de-mi este sete...
Dă-mi trupul tău de-s dornic de iubire,
Dă-mi amintiri... să pot trăi.

Ajunși la cabana închiriată, aveam impresia că iar am străbătut lumi și am ajuns într-un alt colț al Universului.

Cabana era mică, în genul casei în care locuiam cu mama. Aici zăpada era de mai bine de un metru, accesul fiind posibil în cabană pe o potecă îngustă, curățată de oamenii ce întrețineau casa. Brazii înalți își aveau crengile îngreunate de zăpadă, iar nelipsitul brad de Crăciun ne aștepta în holul îngust de la intrare. Scările erau din lemn, iar livingul era o cameră nu prea mare, cu un șemineu și o masă în mijloc. Pe pereți erau așezate tablouri cu peisaje specifice zonei.

Nu eram singurii clienți, dându-mi seama după vocile pe care le auzeam de la etajul superior. Am urcat la etaj, unde am ajuns pe un hol lung și îngust, ca de spital, cu multe uși din aceeași culoare cu scările. Cheia pe care o aveam în mână m-a condus la o cameră mică, aflată la mansardă, iar din această cauză plafonul era coborât într-o parte a camerei, din

cauza acoperișului. Era o încăpere mică, dar călduroasă fiind exact ce îmi era necesar.

Nu am apucat să despachetez, că în ușă am auzit scurte bătăi. M-am îndreptat și am deschis, iar în fața mea se afla Sylvia. Era îmbrăcată într-o salopetă din material impermeabil și o bluză groasă cu guler înalt. Părul îi era strâns într-o coadă înaltă în creștetul capului. Avea un aer ștrengăresc și suspect:

- Bună! Uite, ți-am adus și ție costumul.

- Costumul?

Eram uluit de hainele înmânate, ce erau din același material cu îmbrăcămintea purtată de Sylvia.

- Ce este aici? Am întrebat eu mirat.

- Schimbă-te, mergem la ski!

Eram și mai nedumerit:

- La ce? Mă bâlbâi eu.

Sylvia mi se depărtează de ușă, continuând să zâmbească:

- Te așteptăm cu toții jos. Să nu întârzii!

M-am lăsat condus de programul familiei Percy, așa că mi-am îmbrăcat echipamentul adecvat pentru ce avea să urmeze. Nu mai văzusem în viața mea o pereche de schiuri. Îmi era teamă, dar în același timp eram curios. Mi-a tras grăbit

echipamentul pe mine și am coborât în fugă scările spre a nu mă lăsa așteptat prea mult timp.

În holul cabanei, eram așteptat de Sylvia și tatăl său, domnul Percy. Amândoi aveau lângă ei câte o pereche de schiuri, iar sprijinite de perete, erau schiurile mele:

- Suntem gata? întrebă domnul Percy, dornic de aventură.

- Eu da. Tudor? Sylvia mă privea citindu-mi fiecare expresie a feței.

Încă studiam schiurile ce sprijineau peretele.

- O să îmi rup toate oasele, nu? Până aici mi-a fost... bombăneam glumind. Nu mi-am făcut testamentul!

- Tinere, mi-e teamă că deocamdată nu ai de ce să ți-l faci... mi-a răspuns în zâmbet, domnul Percy.

- Corect, nu am ce să las...

La replica mea, Sylvia nu și-a mai putut ascunde zâmbetul și a bufnit în râs.

- Nu cred că același lucru a vrut să spună tata, dar e adevărat și cum ai gândit-o tu. Hai să lăsăm frica aici și să ne bucurăm de zăpadă!

- Dar Ruth și mama ta?

- Ele au preferat să rămână în restaurant la un ceai cald cu Alexandra.

Pentru Ruth era mai indicat să rămână la căldură, dată fiind problema ei la inimă, dar îmi părea rău că nu se poate bucura și ea alături de noi. Mi-am pus cu greu schiurile, mergând și mai greu, crispat, și cu toți mușchii încordați. Vedeam cum în jurul meu, lumea aluneca fără nicio problemă, schiurile fiindu-le la fel de naturale precum mersul, iar eu mă deplasam aplecat, cu frică, târându-mă câțiva centimetri. Domnul Percy și-a pierdut răbdarea așteptând după mersul meu prea prudent, așa că ne-a anunțat că se duce la pârtie:

- Dacă prindeți curaj, mă găsiți până se întunecă, sus pe pârtie. Tudor, te las pe mâini bune. Sylvia schiază de la 5 ani. Ai grijă de ea!

- Da, domnule, i-am răspuns cu greu. Până și mușchii feței îi simțeam încordați, încleștându-mi gura.

- Uite-te la mine! Picioarele trebuie să stea apropiate, genunchii lăsați...

- Sylvia, nu te supăra, dar cu mine trebuie să ai răbdare. Nu mai am 5 ani să îmi declanșez cu ușurință abilitățile... sunt prea bătrân.

- Bine Tudor, mi-a spus în timp ce se apropia privindu-mă fix. Voi avea răbdare cu tine.

Răspunsul ei era dintr-o altă frază pe care probabil a înțeles-o greșit. Dar cum Ruth nu dădea semne că mi-ar

răspunde sentimentelor mele, am încurajat discuția în direcția spre care o pornise:

- În plus... Sylvia, crezi că eu mă mai pot concentra dacă mă uit la tine? Fie chiar și pentru a-mi arăta cum să stau pe bețele astea.

Ochii i se măriră, iar chipul său a răspuns afirmativ cuvintelor mele. Nu îmi dau seama de ce această creatură atât de frumoasă, a ales să mă așeze tainic în inima ei. Nu sunt atât de frumos, cât să merit o astfel de companie... și nici prea isteț. Sunt doar un simplu elev, brunet, nici prea înalt, dar nici scund, adus de spate... probabil de la încercările vieții, cu ochi migdalați, buze conturate și nas banal. Nici mare, nici strâmb, cu nimic ieșit din comun. Mi-aș descrie fizicul ca fiind plictisitor. Probabil tocmai pentru că nu m-am arătat impresionat de frumusețea ei izbitoare, să mă fi ales pe mine? Mi-aș fi dorit să o iau de mână și să o rog să mergem să ne plimbăm admirând natura îmbăcată în haină albă... dar nu puteam. Ritmul inimii ce bătea numai pentru Ruth nu-mi dădea pace. Mă întreb dacă e iubire adevărată sau obsesie. Deși nu mă vrea, nu pot fi al altei femei.

M-am chinuit să o imit în mișcări pe schiuri, dar mare parte din timp, mi-am petrecut-o pe jos, încercând cu greu să mă ridic. Cel puțin Sylvia s-a distrat, fiind amuzată de căderile mele în poziții din care cu greu reușeam să mă adun. Când

începuse să se însereze, mi-am dat seama că ea a stat numai după mine și de fapt nu s-a bucurat deloc de acest sport:

- Cred că ar fi cazul să te duci după tatăl tău. În curând se întunecă, iar tu nu te-ai distrat deloc.

În timp ce stăteam în fața ei, rugând-o să se ducă să se simtă bine, am fost împins de un individ ce intrase în mine cu viteză, aruncându-mă pe jos. Din nou.

Sylvia s-a aplecat speriată spre mine, oferindu-mi mâna spre a mă ajuta, dar cel ce era lângă mine, se amuză copios.

- Pârtia pentru copii este în direcția opusă!

Am întors capul spre el, indignat că în loc să își ceară scuze, tot el era cel ce râdea de mine și printre fularul gros și căciula ce aproape îi acoperea ochii, l-am zărit pe camaradul meu.

- Gerald, bătrâne! Ce faci aici? Adică... na e clar ce faci. Când ai venit?

- Acum două zile. Te-am urmărit de sus și trebuie să recunosc că tactica ta de a intra in grațiile acestei domnișoare fermecătoare dă rezultat. Dar totuși să stai mai mult pe jos, nu e plictisitor?

- Sylvia, el este colegul și prietenul meu, Gerald... de altfel un bădăran... Gerald, ți-o prezint pe verișoara mea, Sylvia.

Gerald și-a dat jos căciula făcând o plecăciune în fața Sylviei.

- Pe mine mă scuzați... Aș vrea să văd unde este tatăl meu. În curând se va întuneca și e timpul să cinăm.

- Vrei să merg cu tine? M-am oferit eu.

- Nu cred... că ai putea. Mulțumesc, îmi răspunse adresându-mi un zâmbet scurt, făcând ca pomeții ei să salte spre ochi.

- Amice... nu mi-ai spus că este atât de frumoasă. Tu cred că ai probleme cu ochii, nu?

- Haide Gerald! Parcă nu îmi cunoști povestea...

- Ea unde este?

- Ruth? Este în restaurant cu mama și doamna Percy. Sunt terminat. Când am ajuns cu mama la familia Percy, Ruth nu dormise toată noaptea de emoții, apoi ne-am sărutat, strângându-ne în brațe... emoții. Spre seară am fost cu toții în oraș, iar când am revenit, sub brad ne așteptau cadouri. De atunci, Ruth este complet schimbată. Abia dacă mă mai privește. Iar eu îmi simt sufletul sfâșiat.

- Îmi pare rău să aud că treci prin aceste dureri... Credeam că ea e Ruth... că ești fericit.

- Nu amice, nu e Ruth... și nu sunt fericit. Încep să cred că fericirea nu e pentru mine.

- Asta nu cred. Peste ceva timp, îți vei găsi și tu iubirea ce îți va fi împărtășită. Cu siguranță, așa trebuie să fie.

- Trebuie? De ce trebuie?

Întrebarea mea l-a incomodat pe Gerald care voia să-mi fie un bun camarad și să-mi spună cuvinte frumoase, asemeni multor oameni ce încearcă să te ridice de jos, descriind un peisaj de poveste. Dar poate pentru că de multe ori, debordând de optimism, nefericirea ne poate lovi și mai dureros. Prefer să îmi păstrez rațiunea și să văd evenimentele exact așa cum se scurg, fără să mă gândesc la un viitor, presărat doar cu fericire. Din păcate, acum, prezentul îmi prezintă o altă față. Viața ni se scurge indiferent de momentele de fericire sau tristețe. La sfârșit nu rămâne nimic din noi. Poate doar lecția pe care am învățat-o... sau am evitat să o vedem. Nu mă încadrez nici printre pesimiștii ce văd totul în negru. La mine există și nuanțe de gri, ca de exemplu, pot afirma că am încredere în Destin și în faptul că anumite lucruri se întâmplă cu un anumit scop. De multe ori tindem să forțăm natura să meargă într-o altă direcție decât trebuie, din egoismul de-a fi fericiți dar acum realizez că fericirea nu trebuie să fie doar a mea. Vreau să văd oameni fericiți în jurul meu. Vreau să văd iubire, să cred că există suflete pereche și ele rămân până la sfârșitul dansului, nu doar cât și-au învățat pașii de bază. Cred că există zâmbete adevărate, ce vin din

interiorul sufletului, nu doar la suprafață și mai cred în lanțul viu, format din oameni ce ajută oameni.

Gerald a insistat să o cunoască pe Ruth, așa că m-a însoțit la restaurantul unde erau cele trei distinse doamne. Cu un aer de gentelman, s-a aplecat sărutând mâinile celor trei:

- Sunt încântat să vă cunosc. Eu și Tudor nu suntem doar simpli colegi de bancă, ci și foarte buni prieteni. Acum vă rog să mă scuzați, mă voi alătura familiei mele, ce mă așteaptă la cină. Vă doresc un sejur plăcut!

- Mulțumim mult, Gerald. Asemenea și vouă! I-a răspuns mama în timp ce-l privea încântată.

Mă uitam la Ruth care aproape reușise un scurt zâmbet în colțul gurii. Stătea afundată în scaunul său, acoperită de un șal gros, împrumutat de doamna Percy. În fața ei, ceaiul era neatins și rece. M-am așezat lângă ea, punând palma peste mâinile ei, ce împreunau marginile șalului:

- Ești bine? o întreb șoptit.

Își retrage mâinile încuviințând din cap. Am continuat să stau lângă ea, pentru a fi sigur că îmi spune adevărul, deoarece paloarea feței ei mă îngrijora.

După câteva clipe, la masa noastră, au sosit Sylvia și tatăl acesteia, vorbind tare și vizibil fericiți. Aerul de munte se pare că le prieste, iar pentru ei, schiatul este o plăcere. Probabil dacă aș reuși și eu să stau mai mult de câteva clipe

pe schiuri, fără să cad, ar ajunge să îmi placă și mie. Dar momentan, aceste ore petrecute pe schiuri nu mi-au fost de folos spre a mă destinde.

Pe parcursul cinei, ne-au povestit cum au făcut întrecere, cât de repede au ajuns la baza pârtiei și mai ales despre tentativa mea de a schia. Mă simțeam penibil de prestanța mea, dar felul cum mă povestea Sylvia era chiar amuzant. Mă uitam jenat la Ruth, care părea incomodată de discuție. Într-un final, nu a mai suportat povestirile Sylviei, așa că s-a scuzat cum că ar fi obosită și a fugit în camera ei:

- Îmi cer scuze și eu, dar vreau să mă asigur că este bine. Știți... ea trebuie să aibă grijă atunci când este frig, încercam eu să mă bâlbâi, dar doamna Percy mi-a tăiat-o scurt.

- Păi a avut grijă. A stat cu noi la căldură întreaga zi. Cred că îți faci degeaba probleme. Probabil a obosit-o drumul. Ia loc cu noi.

- Cu respect, doamnă, dar aș vrea să fiu sigur. Revin îndată.

Nu am mai așteptat replica dânsei că am pornit-o în pas grăbit spre camera ei. Am ciocănit. Niciun răspuns. Am ciocănit mai tare. Din încăpere abia am reușit să îi aud vocea slabă:

- Pleacă.

Nu am plecat. Am deschis ușa și am intrat în dormitor, închizând-o în urma mea. Era întinsă în pat cu spatele la ușă. Știa foarte bine cine o caută, și la fel de bine știa că nu voi pleca. Mă apropiam spre patul ei cu pași mici, aproape muți. Mă oprisem din a respira, de teamă să nu întrerup această liniște dintre noi. Eram eu, o fantomă în camera celei mai iubite persoane din acest Univers, cea care mă făcea să îmi pierd mințile, să o iubesc, să o cert, să mă las alungat de ea, spre a avea unde reveni... să iubesc. M-am așezat pe marginea patului, apoi m-am întins ușor lângă ea, respirându-i pielea gâtului, a rochiei, a palmei pe care i-o cuprinsesem printr-o mângâiere ce nu voia respingere. M-am pierdut în sărutări ale degetelor, ce îmi răsfățau fața, traversând orice emoție și aruncându-mă asupra buzelor ei moi. Erau plânse. Nu am întrebat-o de ce plânge, spre a nu conteni momentul și a ne rătăci în cuvinte inutile. Cu fiecare sărut pe care i-l dăruiam simțeam cum o lacrimă îmi alină obrazul, cum parcă gustul buzelor sărate devenea asemănător cu al mării. Nu mă respingea cum o făcea în alte dăți, ci se lăsa purtată de val și se întoarse către mine, oferindu-mi îmbrățișări disperate. Am deschis ochii spre a o privi, acum când îmi este aproape, și aveam impresia că sărut o ființă luminoasă, pe care și îngerii ar fi geloși, de ar vedea-o. Îmi mângâia pieptul, înlăturându-mi bluza cu guler înalt și aruncând-o pe jos, apoi cu putere îmi

cuprinse șoldurile, frământându-mă cu degetele ei subțiri. O simțeam cum mă dorește, cum până și ei îi era imposibil să mă mai depărteze.

Am trăit poate cele mai plăcute momente din viața mea, iar Ruth știa că aceste clipe îmi vor fi vii în inimă pentru totdeauna. Acum după ce ne cunoșteam trupurile, ne puteam dărui oferindu-ne unul altuia, plăcere, iubire... emoție.

Stătea cu ochii închiși pe pieptul meu, lăsându-mă să mă joc cu firele ei rebele ce se încolăceau pe degetele mele.

- Ai auzit? A sărit ea din brațele mele.

- În afară de aripile fluturilor din stomacul meu, ce și-au găsit libertatea aici în încăpere, nu am auzit nimic.

În secunda următoare, am auzit o bătaie scurtă în ușă, apoi vocea doamnei Percy:

- Sonia, dragă, pot intra?

- Dumnezeule! E doamna Percy! Fugi! Îmi șoptește cu ochii măriți aproape ieșiți dintre pleoape și îmbrăcându-se agitată.

- Unde să fug, Ruth? Pe geam?

Din nou doamna Percy insistă cu bătăile ceva mai sonore. Mi-am luat hainele de pe jos, și m-am ascuns în șifonier, strângând din ochi și dinți ca nu cumva să fiu descoperit. Mai descoperit decât eram...

- Intră, doamnă Percy, am auzit-o pe Ruth printre scândurile ce mă ascundeau.

Pașii grei îi auzeam tot mai aproape, oprindu-se la mijlocul camerei:

- Nu știam dacă e și Tudor cu tine. A plecat de la masă și văd că nu a revenit.

- Nu doamnă, nu este cu mine, i-a răspuns cu voce tremurată.

- Dar tu ce faci ? De ce ai urcat?

- Îmi era somn și am adormit...

- Cu draperiile depărtate? întreabă ea pe un ton gros.

- Ăăă.. nu am băgat de seamă...

- Mda. Dacă îl vezi pe Tudor, trimite-l la masă că nici nu s-a apropiat de cină, iar noi nu-l mai așteptăm.

Aceiași pași grei se îndepărtau spre ușă. După ce a fost închisă, am mai așteptat câteva secunde, ca să fiu sigur că nu revine, apoi mi-am tras aer.

Ușile de la șifonier mi-au fost deschise cu forță. Mă așteptam să o văd tremurând, speriată și gonindu-mă aproape gol pe coridor. Însă chipul ei radia, era total schimbată și a început a-mi râde cred că mai mult de mine, de felul în care stăteam înghesuit în mica încăpere, cu hainele mototolite, în brațe. Râdea cu o poftă pe care nu o mai văzusem la ea de mult timp... poate prea mult. Era un râs de eliberare, de

fericire, de iubire... de tinerețe. Le cuprindea pe toate fără să îmi poată strecura două cuvinte. Am ieșit jenat din dulap, m-am îmbrăcat și m-am așezat pe marginea patului:

- Să înțeleg că nu mă dai afară?

Nu și-a înfrânat râsul nici pentru a-mi răspunde la întrebare. Dădea din cap negativ, apoi s-a năpustit asupra mea, trântindu-mă pe pat și sărutându-mă. M-am oprit și am privit-o întrebător. Comportamentul îi era total schimbat. Chiar și până a începe să mă respingă, nu era atât de dornică să mă sărute:

- Ruth... Sigur ești tu?

Atunci s-a oprit din orice. Și-a încruntat sprâncenele subțiri făcând să-mi fie teamă de răspuns:

- Adică... ce vrei să întrebi mai exact?

- Comportamentul tău este total diferit. Sincer, eu nu mai știu cum să mă port cu tine. Când mă respingi, când mă săruți, când mă privești ca pe un străin... când mă dorești. Sunt confuz. Este vreun joc, fiindcă eu...

- Tu... Tu ce, Tudor?

- Eu simt că înnebunesc. Fiecare zi... ba nu, nu zi. Fiecare oră, pe tine te găsește într-o altă stare. De ce? Ce vrei? Cum mă vrei?

- Dar tu? Tu cum mă vrei? Să-ți fiu recunoscătoare, să te alint, să văd cum vă zâmbiți și s-o aud cât te iubește?

Și-a oprit vorbele acoperindu-și gura cu ambele mâini. Apoi, ochii ei se întristau tot mai tare, până la lăcrimare.

- Ruth...

Mi-a întors spatele să nu îi citesc privirea. Prea târziu. O cunoșteam și în beznă.

- Ruth, am continuat eu, să nu te îndoiești de sentimentele mele! Te iubesc, te iubesc...

Apoi cuprinzându-i talia cu putere și lipind-o de mine strâns, i-am repetat obsesiv:

- Te iubesc... te iubesc... Nu înțelegi?

Mi s-a întors brusc, eliberându-se din strânsoarea mea:

- Nu, Tudor. Nu înțeleg. Mi-e frică să nu mă abandonezi, la fel ca cei ce m-au făcut... la fel cum am crezut când ai plecat de la orfelinat. Am privit spre tine, încercând să te prind din priviri, dar vedeam cum mașina se depărta tot mai tare. Atunci am înțeles că mie nu îmi este dat să am aproape oamenii pe care îi iubesc, sau pe care ar trebui să îi iubesc... Poate din cauza asta inima mea a refuzat să mai crească. Poate dacă îmi era permis să iubesc, ea ar fi funcționat cum trebuie.

- Poate dacă nu te abțineai tu din a iubi, ea ar fi crescut odată cu iubirea noastră, odată cu iubirea mea pentru tine... Trebuia doar să ai încredere.

- Poate dacă nu plecai, inima mea nu ar fi înghețat. S-a oprit la vârsta la care m-ai părăsit.

- Minți! Am urlat ca un nebun. Minți și știi prea bine! Problemele tale au început de când erai mică și am făcut împreună omul de zăpadă!

- Nu! Eram sănătoasă atunci. Nu a fost decât o teamă. O teamă că acel moment era perfect și nu voi mai avea vreunul. Acel om de zăpadă era rezultatul muncii noastre, a amândurora. Era prima dovadă că noi ne iubim, că putem face ceva frumos, împreună. Îl priveam în fiecare noapte cum stă nemișcat și ne așteaptă să ne încânte pe amândoi. Ne era fidel chiar dacă nu era o ființă.

Plângea și își înlătura lacrimile cu mâneca rochii. Se așeză obosită pe pat, precum o femeie bătrână ce își odihnește trupul după o lungă și grea zi. M-am îndreptat spre ea, preferând să rămân în picioare:

- Am mai făcut unul și la mine acasă, când ai venit tu. Voiam să îți amintesc de mine, de noi, de puritatea noastră. Ruth, te rog, te implor, nu mă acuza că m-am depărtat de tine, nu mă trimite tu în singurătate. Era unica mea șansă...

- Da, a ta! Dar știi Tudor. Eu am refuzat-o fiindcă credeam că vom rămâne împreună la orfelinat, iar când vom crește, ne vom căsători. Dar acum... cum m-aș putea gândi

atât de departe, dacă eu nu sunt sigură că mai pot apuca să văd vreun om de zăpadă...

- De ce nu mi-ai spus? Aș fi rămas acolo. Dar am simțit că dacă reușesc să ies, te voi scoate și pe tine. Nu m-am gândit că va dura atât de mult... că vor apărea alte probleme pe parcurs. De ce nu mi-ai spus?

- Fiindcă uneori e bine să lăsăm libertate oamenilor să își aleagă propriul drum. Iar tu ai ales. Însă acest drum nu ne este destinat nouă. Îmi pare rău, Tudor. Dar acum sunt prea mulți oameni implicați în povestea noastră și am călca peste sufletele celor ce ne-au ajutat. Și nu ar fi corect. Îmi pare rău.

- Nu! Nu Ruth!

Am căzut la picioarele ei, plângând și implorând-o să nu mă depărteze, însă trupul îi era de piatră. Nu se mișca, nu clipea... chiar și lacrimile i se opriră pe obraji. Simțeam cum acolo în acel loc, sufletul mi se desprinde de trup, cum orice gând mi se transformă în cenușă. Nu puteam decât să îi spun în continuu, NU!

Capitolul 15

Lipește-ți inima de-a mea și împreună vom trăi veșnic...

Afară se înserase iar dacă ieșeai din cabană puteai auzi vântul cum îți șoptește, crengile cum se înclină spre a te atinge, iar nu de mult, începuse să ningă ușor, dar cu fulgi mari. Aveam un dor nebun de-a fugi în pădure și de a urla, eliberând odată cu răcnetul ce-l țineam adânc îngropat, toate durerile.

Am pășit peste zăpada moale, proaspăt așternută ce gemea sub tălpile groase ale încălțărilor mele, continuând să merg fără nicio țintă... fără niciun gând. Voiam să mă bucur de natură, de minunăția ce ne înconjoară și pe care o vedem cu adevărat numai în momentele de tristețe, atunci când nădăjduim să găsim soluția tuturor frământărilor, sau când căutăm să ne destăinuim unui prieten ce sigur nu ne va trăda. Nu aveam să găsesc aici soluția, aveam doar să îmi jur că nu mă voi lăsa învins de Soartă și voi continua să merg înainte, chiar dacă sufletul meu s-a oprit în acest loc, în acele minute de durere. Îmi doream să pot continua să pot spera într-o minune, promițându-mi că mă voi ridica și voi porni cu toate puterile înainte.

Într-un fel știam, încă de când am privit-o întâia oară, că această ființă nu a venit decât pentru a mă însoți până într-un punct de unde se va desprinde de mine. Acum înțelesesem ceea ce nu reușisem să văd, sau să accept, și anume că ea era sufletul meu geamăn, dar parcurgerea drumului îmi aparține doar mie. Știam ce simte fără a-mi spune, știam că mă iubește și probabil așa va fi întreaga viață, la fel cum știam că poate momentul nostru a trecut pe lângă noi, ratându-l cu măiestrie. Am fi rănit prea multe persoane din jurul nostru, persoane care au sentimente pentru noi și ne-au ajutat. Nu voiam să mai fiu egoist, însă nu o puteam privi, prefăcându-mă că nu o iubesc. Nu îi puteam simți mirosul atunci când ar fi trecut pe lângă mine, fără a-mi fi dorit să o sărut, la fel cum nici trupul acoperit de rochii greoaie nu i l-aș fi putut privi fără să mi-o amintesc goală și pierdută printre așternuturi. Era Ruth, cea care mi-a dăruit toate sentimentele din acest Univers, fără să-mi fi cerut nimic.

Plângeam alături de fulgii ce-mi mângâiau fața, ca niște îngeri de gheață, trimiși spre a-mi asculta durerea.

După minute bune de stat afară, am început să simt frigul ce aproape mă înțepenise lângă un brad înalt, cu crengile îngreunate de zăpadă. Mi-am târât pașii spre dormitorul meu, urcând scările, mecanic. În holul lung, eram

așteptat de mama. Chipul ei trist m-a străpuns ca un cuțit în inimă, așa că mi-am grăbit pașii spre a o îmbrățișa cu putere:

- Ce s-a întâmplat, dragul meu?

Am lăsat privirea în jos, fiindcă îmi simțeam barba tremurând și îmi era teamă să nu bufnesc în plâns în fața ei:

- Ai avut dreptate, mamă. Nu putem fi împreună, nu mă vrea așa cum poate nici eu nu o vreau știind că aș răni atâtea persoane. Dar îmi este atât de greu. Mă chinui în fiecare clipă să mă prefac că nu am acele sentimente pentru ea, să zâmbesc familiei Percy ca și cum aș fi în regulă, iar eu nu sunt... chiar deloc. Nu mă mai pot preface, nu mai pot minți. O vreau să fie a mea, iar dacă nu se poate, atunci prefer să nu o mai văd, fiindcă fiecare moment petrecut în compania ei, mă omoară. Înțelegi?

Deși eu reușisem să nu plâng, o vedeam pe mama cum plânge alături de mine:

- Voi vorbi cu sora mea și o voi anunța că doresc să plec acasă, iar tu mă vei însoți. Te înțeleg perfect, Tudor. Îmi pare rău că nu știu cum să te ajut.

M-am aplecat asupra ei și am îmbrățișat-o, eliberându-mi lacrimile pe umărul său. M-a condus în dormitorul meu, urându-mi noapte liniștită din pragul ușii apoi a plecat spre camera sa.

***

A doua zi de dimineață, soarele îmi lumina întreaga încăpere, printre geamurile lăsate libere. Uitasem aseară să trag draperiile, spre a-mi umbri camera. De afară puteam auzi râsetele turiștilor, țipete de copii și foșnetul zăpezii. Preț de câteva clipe, am preferat să stau cu ochii închiși ascultând acele sunete ca și cum ar fi o simfonie. Începusem să-mi imaginez muzica, purtat de inflexiunile vocilor, a râsetelor, sau a săniilor de metal: Simfonia fulgilor de nea. Zâmbeam. Creația mi-a fost întreruptă de vocea mamei ce se auzea de după ușă:

- Dragule, te-ai trezit?

Am căscat ochii brusc dispărându-mi muzica din urechi.

- Da, mamă. Nu de mult...

Ușa s-a deschis, scârțâind ușor:

- Uite, am vorbit cu sora mea și ne va pune la dispoziție o mașină cu care vom călători până acasă. Sper doar să fie drumul bun, să nu întâmpinăm neplăceri.

Mă uitam la ea, cum vorbea, ca și cum am fi reluat o discuție încheiată acum câteva minute.

- Ești bine? M-a întrebat îngrijorată, mângâindu-mi fruntea. O, Doamne, frigi!

- Nu, mamă. Probabil unde m-am trezit acum. Nu am niciun simptom cum că aș fi răcit.

Mi-a luat palmele între ale ei:

- Frig! Nu e de glumit. Sunt indecisă. Să plecăm și să chem acasă doctorul, sau îl chem acum, aici? Crezi că poți călători?

- Sigur. Mai bine mă duc să-mi pregătesc valiza.

- Cred că ar fi mai înțelept să iei micul dejun. Știu că ți-e greu să cobori, dar oricum trebuie să îți iei rămas bun, așa s-ar cuveni.

- Mda... știu. Cred că ai dreptate.

Am coborât din pat, mi-am clătit fața și am constatat și eu temperatura crescută, atunci când mi-am atins fruntea cu degetele. M-am privit în oglindă și mi-am văzut obrajii îmbujorați, cearcăne, iar pleoapele roșii. Eram desfigurat de febră, dar curios, nu aveam friguri, sau tuse... Nimic.

Mi-am făcut curaj și am coborât la restaurant, unde am fost întâmpinat de domnul Percy:

- Ce faci tinere, te-am așteptat aseară, dar nu ai mai revenit.

- Bună dimineața! Da, domnule, am... Am vrut să iau puțin aer și am stat afară admirând cum ninge...

Am lăsat capul în jos rușinat.

- Așa se explică febra ta. Ți-ai mai revenit? mă întreabă mama, vizibil îngrijorată.

- Da, mă simt bine. Nu pare ceva grav.

- Bine, hai ia loc și mănâncă pentru că ești nemâncat de ieri de la prânz, iar acest lucru se vede pe fața ta străvezie.

Doamna Percy era preocupată de faptul că am sărit o masă, iar acest lucru îmi poate afecta sănătatea. Avea impresia că suntem făcuți pentru a mânca, așa că m-am conformat, mi-am tras scaunul de la masă, iar în timp ce dădeam să mă așez, am aruncat o privire fulgerătoare spre Ruth. Era în lumea ei, tăcută și înfășurată în șalul său.

- Spune-mi Tudor, de ce plecați așa devreme? Nu vă simțiți bine? m-a chestionat Sylvia.

Am dat să îmi înghit dumicatul, dar mama mi-a luat-o înainte și i-a răspuns ea, scuzându-se cum că îi este dor de casă, că îi este greu să fie într-un loc unde lumea se distrează... iar ea nu își găsește locul. I-am mulțumit, clipind cu subînțeles, că m-a salvat de la întrebările Sylviei:

- Păcat, a continuat ea. Mi-ar fi plăcut să mai schiem. Poate până se topește zăpada, mai facem un drum împreună.

Jenat de propunerea ei, nu am făcut decât să îi zâmbesc.

După ce am terminat de mâncat, mama ne-a scuzat pe amândoi și ne-am retras în camere spre a ne lua bagajul.

Șoferul ne aștepta jos în mașină. Am ajutat-o pe mama cu bagajul ei, aruncându-i o ultimă privire lui Ruth, ce stătea în pragul ușii de la restaurat. Mama s-a dus către ea, urându-i sănătate și sărutându-i ambii obraji. Apoi din spate, doamna Percy a venit spre a-și îmbrățișa sora și sfătuind-o să aibă grijă de ea. Domnul Percy mi-a întins mâna, cerându-mi să-l mai vizitez, spre a vorbi despre testele ce se dau la admiterea la colegiu, asigurându-mă că ușa casei sale îmi va fi mereu deschisă. Lângă domnul Percy era Sylvia care, în comparație cu constituția solidă a tatălui ei, părea încă o copilă inocentă... ceea ce așa și era. Am îmbrățișat-o și i-am urat să se distreze și pentru mine.

- Ne revedem curând, m-a asigurat ea, însă nu i-am putut confirma acest lucru.

Pe drumul spre casă, mama mi-a cuprins mâna spre a mă cerceta dacă mai am temperatură:

- Ești bine acum. Nu mai ai febră. Ce curios...

- Poate am confundat noi... poate chiar eram încins pentru că abia mă trezisem.

- Știi, Tudor... temperatura ridicată a corpului nu este doar un semn că trupul luptă împotriva vreunui virus, ci poate fi și o durere, pe care o resimți în tot corpul și atunci el reacționează. Știu asta, pentru că am întâlnit cazuri de copii ce erau duși de către părinți la bunici, iar după câteva zile,

începeau să facă febră, fără ca doctorul să le găsească o altă suferință. Iar atunci când suferi din dragoste, suferi cu tot corpul, nu numai cu sufletul... Se poate ca aceasta să fi fost cauza febrei tale...

Am înghițit nodul din gât, apoi m-am destăinuit așa cum orice copil i se destăinuie mamei lui, fiindcă relația dintre copil și părinte este cea mai sinceră relație, iar în a da sfaturi, niciun alt om nu poate sfătui mai bine ca un părinte. Mă bucuram că o aveam acum pe mama lângă mine și că a reușit să mă facă să îmi deschid sufletul în fața ei:

- Îți mulțumesc.

- Nu ai pentru ce, dragule. Ai inima tânără, ți se va vindeca... în timp.

- Nu cred, am întrerupt-o eu. Nu are cum. Ruth nu este doar o tânără de care sunt îndrăgostit. Ruth îmi este tot. Îți dai seama... ea mă cunoaște la fel cum se cunoaște pe ea însăși și cum mă cunosc eu pe mine. Îmi este soră, prietenă, iubită... Punctul meu. Acum sunt dezechilibrat... Nu îmi găsesc sprijinul, echilibrul, fiindcă ea era mereu lângă mine, iar plecând, a rupt o parte din mine. O știam acolo, am simțit-o de când am văzut-o întâia oară... Relația cu ea este atât de puternică, încât aș crede că noi nu ne-am întâlnit întâia oară în această lume. Poate te sperie ce afirm acum, dar cred că noi suntem mai mult decât doi rătăciți în această lume. Cred că

ne-am mai cunoscut... poate într-o altă viață...

- Asta nu știm sigur. Nu știm dacă sufletele noastre se reîncarnează, sau nu. Nu poți ști nici că voi v-ați mai cunoscut, sau ați mai avut vreo altă relație într-o altă viață. Momentan, aceasta este realitatea și de cele mai multe ori, trebuie să facem față clipei ce-o trăim.

Am lăsat capul în jos și am preferat să tac, fiindcă dacă continuam să îi mai povestesc despre cum o simt, despre cum visam că îi este rău, iar când mă trezeam în patul meu de la orfelinat, vedeam că îi este rău... sau despre dialogurile noastre purtate în vise. Despre cum parcă o așteptam la orfelinat, iar atunci când a venit Teresa cu ea, am sărit din scaunul de joacă, fiind captivat de acea făptură mică, iar ea mi-a zâmbit... Îmi aminteam toate momentele frumoase petrecute cu ea și știam că nu voi înceta să o iubesc până la sfârșitul meu. O astfel de iubire nu se vindecă, nu se uită, nu se transformă. O iubesc și îmi doresc să fie fericită, chiar dacă nu sunt eu cel ce o întregește. O iubesc și îi doresc să permită altor brațe să o cuprindă, iar ea să se simtă iubită. Iubesc toate zilele pe care le-am trăit în compania ei, binecuvântându-le. Iubesc locurile prin care ne-am jucat, certat, sărutat... Iubesc tot ce ține de ea iar acest sentiment înălțător mă ajută să pășesc spre un drum străin mie, acum.

Obsesie? Iubire? Suflet geamăn? Ruth...

Capitolul 16

Cu tine uit cine am fost, cine sunt și cine ești... ființă pierdută.

Nu am avut o iarnă lungă sau grea, după cum am crezut la debutul ei. Atât eu cât și mama, ne-am reluat activitățile pe care le aveam înainte de sărbători. Dimineața aveam cursuri până spre amiază, apoi reveneam acasă ajutând la treburi gospodărești, sau la pregătirea mesei, sau uneori preferam să pierd timpul în curtea școlii, dezbătând vreun subiect interminabil, cu amicul meu Gerald. Pe Gerald îl vedeam mereu vesel, fericit, niciodată apăsat de vreo problemă. El nu se certa cu nimeni. Sociabil din fire, avea succes la domnișoare, la învățătură excela, iar eu nu puteam fi decât norocos cu un astfel de coleg și prieten. Primăvara nu a adus nimic nou pentru noi, așa că majoritatea timpului, l-am petrecut în dormitorul meu, învățând pentru admiterea la colegiu. Citeam foarte mult, iar ochii începeau să îmi facă probleme. Aveam impresia că uneori mi se amestecă literele, așa că am hotărât să fac un drum la doctor. Acesta m-a asigurat că vederea mea este la fel de bună ca în copilărie, dar mi-a recomandat să păstrez distanța corespunzătoare atunci când citesc sau scriu. Poate eram doar obosit de ritmul

în care intrasem. De multe ori, Gerald îmi striga din curte să mai rămân la un joc între băieți, sau să ieșim la o limonadă în oraș, dat fiind că vremea se încălzise considerabil. Îl refuzam de fiecare dată, pornind spre casă cu gândul de-a învăța, de-a repeta. Nu îmi permiteam un eșec profesional.

Ajuns în dormitorul meu, am luat din birou cărțile de specialitate, printre care și pe cea pe care o primisem de la domnul Percy. Mi-am trecut mâna peste ea, mângâind-o ușor, apoi am avut în fața ochilor, imaginea Sylviei încântată de cadouri. Mi-am scuturat capul de amintiri, am deschis-o, răsfoind noi legi.

Admiterea era tot mai aproape, iar teama mea creștea în fiecare zi, până în ziua în care m-am văzut pe lista admișilor. Din spatele meu, Gerald m-a ridicat de genunchi urlând amândoi a eliberare. Toate temerile, grijile și emoțiile s-au spulberat în fața listei din holul mare al colegiului. Priveam uluit acea hârtie albă pe care era scris cu negru, numele meu: Tudor R. Tremblay. Era pentru prima dată când îmi vedeam numele cu care fusesem adoptat scris la un avizier. Îmi plăcea cum sună, cum arată, visând la micuțele cartonașe pe care îți este scris numele și le oferi unor persoane, spre a te contacta. Eram fericit de realizarea mea și priveam spre holul cu uși înalte, iar această instituție părea că îmi va deschide o nouă lume:

- Hai, amice! Cât mai citești acea listă? Vrei să o memorezi?

- Gerald, îți dai seama... Eu încă nu realizez. Acum 4 ani eram doar un băiat abandonat într-un orfelinat stingher, iar acum numele meu este pe această listă, în această clădire de unde ies viitorii avocați. Ciupește-mă! Cred că visez... și mi-e teamă că mă trezesc și trag pătura ruptă de pe jos.

Gerald nu a stat pe gânduri și mi-a efectuat o ciupitură zdravănă pe brațul mâinii drepte. Am simțit durerea ca o recunoaștere a puterilor mele, oferindu-mi încredere în mine. Nu era un vis copilăresc, nu aveam să mă trezească la acea perioadă întunecată, ci îmi deschidea ușile altei vieți.

- Trebuie să sărbătorim! Se cere! îmi propuse, Gerald.

- Prietene, fug acasă. Am tren peste 40 de minute și vreau să îi dau vestea mamei mele. Sunt ceea ce sunt, datorită ei.

În timp ce îl convingeam pe Gerald că mă grăbesc, acesta scoase din buzunar o pereche de chei. După forma lor, am bănuit că ar fi cheile unei mașini:

- Ce sunt astea? L-am întrebat spre a-mi confirma bănuiala.

- În timpul pe care l-am avut între absolvirea liceului și admiterea la colegiu, mi-am luat carnetul de șofer. Tata mi-a

împrumutat mașina spre a vedea listele. Te sunasem dimineață acasă, dar mama ta mi-a spus că ai avut tren devreme.

- Amice, ești un geniu!

Am sărit spre a-l îmbrățișa, dar modest din fire, Gerald mi-a explicat că nu trebuie să fii un geniu pentru a lua acel examen. Vorbele lui m-au ambiționat și pe drumul spre casă i-am mărturisit că am de gând până la începerea anului universitar, să îmi iau și eu carnetul. Din păcate, lipsa banilor ne-a determinat să vindem mașina pe care o folosea tata, rămânându-ne doar un singur vehicul pe care îl va conduce mama, iar când voi avea salariu, voi strânge bani suficienți spre a-mi lua și eu unul. Era următorul vis pe care tindeam să mi-l îndeplinesc.

Norocul ne-a surâs și la repartizarea în camere, iar eu și Gerald împărțeam aceeași camera, amenajând-o după placul nostru.

A urmat o perioadă în care am cunoscut multe persoane, datorită lui Gerald care reușea să se facă iubit de toată lumea. Nu era nevoie să îmi dau silința prea mult spre a cuceri vreo domnișoară, deoarece dacă îi vorbea Gerald despre mine, aceasta mă iubea dinainte de a mă cunoaște. Felul lui de a fi m-a făcut să văd lumea cu alți ochi, să mă deschid și să mă las purtat de fericire, să nu mai fiu circumspect cu fiecare persoană întâlnită. Era sociabil, iar

acest fapt mă ajuta, integrându-mă în echipa de rugby a colegiului și fiind prezent la petrecerile organizate aproape în fiecare seară de colegii noștri. Era renașterea mea.

Sfârșitul de săptămână mi-l petreceam acasă în liniște cu mama, sau învățând pentru vreun test, iar prietenul meu prefera să rămână la internat singur, sau profitând de plecarea mea, să aducă vreo nouă cucerire de-a sa.

Într-una din zile, întors în cameră de la cursuri, l-am găsit pe Gerald trebăluind de zor:

- Amice, nu mai scăpăm. În seara asta s-a cerut chef la noi în cameră. Am cunoscut două rusoaice de nu o să-ți vină să crezi cât sunt de frumoase...

Strângea și îmi vorbea gâfâind. M-a bufnit râsul când am aflat pentru ce se agita el:

- Hai prietene, oricum nu vor remarca deloc camera noastră când vei începe tu să le vorbești despre eternitate...

Foloseam cuvântul *eternitate,* atunci când ne refeream la felul de a cuceri vreo domnișoară, sau eventual după ce a cucerit-o.

- Eh... ce știi tu. Rusoaicele astea nu par așa naive. Treaba ta.

- Cine a zis că par naive? Serios, eu nu desconsider pe nimeni, doar am încredere în farmecele tale.

- Și tu? mă întreabă el în timp ce terminase de așezat în ordine lucrurile.

- Eu voi dormi la un coleg. Este în regulă.

- Ah, nu amice. Am spus două. Una este pentru tine, Aryna. Este frumoasă, sigur o să-ți placă.

- Poate nu mă place ea... La asta te-ai gândit?

- Glumești? Cine nu te place pe tine... cu aerul tău de filosof? Și oricum, în seara asta am mai invitat doi colegi de-ai mei de grupă ce vor veni cu prietenele lor, deci cel mai sigur, vom face un poker.

Gerald știa mereu să organizeze timpul, petrecerile, relațiile. La el totul se derula natural fără prea multe pregătiri și griji.

După siestă, m-am îndreptat spre bibliotecă, unde am încercat să repet pentru materiile de mâine. Nu vreau să pierd niciun curs, vreau să fiu mereu pregătit, să simt că mă hrănesc cu legi sau articole. Voiam să simt cum în sânge începe să-mi curgă această meserie mult râvnită.

***

Fedora și Aryna erau chiar mai frumoase decât mi-am imaginat. Reîntors în cameră, petrecerea începuse, iar toți oaspeții era așezați pe covor, fiecare preocupat să câștige la jocul de cărți. Abia când m-am apropiat de ei, m-au observat,

băieții ridicându-se și întinzându-mi mâna spre a mă saluta, iar fetele mi-au trimis doar un zâmbet scurt:

- Amice, aici este locul tău. Aryna, el este Tudor despre care ți-am povestit.

- Sper că numai lucrurile bune, l-am completat eu, în timp ce îi cuprinsesem palma fermecătoarei rusoaice.

Cu un păr des și blond, ochi albaștri și o înfățișare de păpușă, te putea face să uiți să respiri numai privind-o. M-am așezat lângă ei, intrând în joc, atât de cărți cât și de curtenitor. Am legat ușoare discuții prin care mi-a povestit că familia ei a fugit din Rusia încă dinainte de-a se naște, iar Fedora era verișoara ei de care nu se despărțea. Am întrebat-o dacă dorește să bea ceva, dar m-a refuzat fin, spunându-mi că momentan nu îi este sete și că ar prefera să îi dau o bluză de-a mea mai groasă deoarece îi era rece. M-am ridicat și m-am îndreptat spre șifonierul meu, de unde am luat un sveter alb, cu nasturi mari din lemn. M-am întors la ea, acoperind-o cu grijă, peste spate și umeri. Mi-a zâmbit pătrunzător, lăsându-mi impresia că mă place.

- Te simți mai bine? am întrebat-o în timpul jocului de cărți.

- Da, mulțumesc, m-am încălzit. Îmi place cum miroși.

- Poftim? am întrebat-o neînțelegând de unde acest compliment.

- Sveterul tău miroase tare plăcut... și mă gândesc că așa miroși și tu.

Probabil am roșit, fiindcă i-am aruncat o privire lui Gerald care îmi zâmbea contemplator, ca un bătrân trecut prin viață și strângând o vastă experiență în ceea ce-i privește pe oameni. De unde a știut el că îmi va plăcea această tânără, aducând-o chiar în cameră?

- Am să iau o pauză... Simt nevoia să fumez, mă însoțești? m-a întrebat în timp ce se ridica.

M-am grăbit ridicându-mă înaintea ei, oferindu-i palma spre a o ajuta.

- Fumezi? am întrebat-o deși era clar că da.

Uneori în preajma domnișoarelor frumoase, îmi pare că vorbesc negândit.

- Mă mai prostesc, îmi răspunde cu un aer de femeie plictisită, în timp ce expira fumul din plămâni.

- Să mergem pe balcon, pentru a nu face fum în cameră!

- Ah. Îmi pare rău.

- Este în regulă. Domnișoarelor frumoase le iertăm orice greșeală.

A râs scurt, neștiind probabil ce să-mi răspundă.

- De cât timp sunteți prieteni? mă întreabă, privind spre Gerald.

- De mai bine de un an, timp în care mi-a fost tot mai clar, că acest om are un suflet de aur.

- Ești un norocos!

- Nu aș spune...

- Din dorința de a vedea aurul în mâini, a continuat ea, oamenii din ziua de azi își pierd părți din aurul sufletului, la sfârșit rămânându-le doar un banal bolovan. Dar tu... l-ai descoperit și sper să vă păstrați sufletele curate.

Mi-a plăcut gândirea ei în ceea ce privește prietenia. Și tind să o aprob. Am cunoscut multe persoane care se lăudau cum că ar fi cei mai buni prieteni, dar timpul le-a dovedit că s-au înșelat. Cred că este greu să îți găsești o persoană pe care să o consideri prieten și e și mai greu, să faci ca acea prietenie să dureze. Poate tocmai faptul că eu și Gerald, nu ne-am mințit niciodată, ne-am ajutat sincer la nevoie, ne-am bucurat de reușitele celuilalt ca și cum ne-am bucura de noi înșine, a făcut ca sufletul prieteniei noastre, să rămână curat. Cu toții suntem oameni, niciunul dintre noi nu e perfect, după cum nici cuvântul în sine, nu ar trebui să existe. Nimic nu poate fi perfect. Niciun om, animal, bijuterie, haină, tablou... nimic. Poate doar muzica... sau natura. Termenul de prietenie are o greutate, pe care puțini oameni o pot căra. Cei mai mulți preferă să abandoneze relația, la cea mai mică neînțelegere, sau la cel mai mare impas prin care poate trece acel individ pe

care odată îl numeai *prieten*. Decât să încerci să o ajuți, mai bine fugi. Sau poate oamenii ne vin în viață pentru a-și îndeplini o anumită misiune, care îndată ce au terminat-o dispar lăsându-ne întristați sau cu o nouă lecție, învățată. Și atunci, care ne sunt prietenii și cum știm că am putea călători împreună pe un drum străin nouă? Cu Gerald sper să ne fie cât mai lung drumul.

Aryna și-a terminat țigara, stingând-o apăsat în scrumieră, dar a rămas în același loc pe balcon nemișcată. Privea cerul, cu chipul ușor spre stânga, jucându-se cu firele lungi de păr, lăsate libere. Rochia ei, avea un decolteu generos, ce printre volanele din dantelă, puteai descoperi un piept voluptos.

- Aș spune că sveterul meu este cel norocos, acum.

- Și de ce, mă rog ai spune asta?

- Fiindcă țesătura lui, atinge cele mai mari dorințe ale bărbaților.

Rușinată, și-a acoperit pieptul încrucișând sveterul. M-am uitat în spatele meu, iar prietenii mei din încăpere erau antrenați în jocul de cărți. M-am îndreptat spre ea, fixându-i privirea, pentru a o citi dacă îmi va permite să o sărut. Buzele ei s-au întredeschis odată cu apropierea mea, precum un boboc de trandafir ce înflorește rebel.

O sărutam ușor brutal și părea că-i place. Mi-am urcat mâna, zăvorând-o în decolteul rochii, cuprinzându-i sânii, nedezlipindu-mi buzele. Cu cealaltă mână, am lipit-o de mine strâns spre a mă simți, apoi printre sărutări am invitat-o să rămână peste noapte în camera mea. Mi-a acceptat dând ușor din cap, nevoind să întrerupem sărutul.

Restul serii ne-am petrecut-o pe balcon, privind cerul și sărutându-ne pasional. Când amicii mei au încheiat jocul, Gerald m-a anunțat că vrea să o conducă pe Fedora la internatul unde stătea. Pentru că avea să plece cu mașina, l-am întrebat dacă a consumat alcool, dar m-a liniștit spunându-mi că nu s-a atins de băutură întreaga seară. Mi-a spus din ușă că va întârzia așa că am poftit-o pe Aryna în patul meu, lângă mine:

- Pot să îți folosesc baia?

Din pat, cum eram lungit, am întins mâna spre direcția unde se afla baia.

După mai bine de 10 minute, Aryna iese acoperită de un prosop. S-a vârât lângă mine în pat tremurând. Am cuprins-o în brațe, masând-o pe spate, începând să o sărut, fiind purtat de unica dorință și anume de-a face amor cu ea. După minute bune de mângâieri peste trupul ei gol și sărutări pasionale, se oprește privindu-mă speriată:

- Tudor... eu sunt virgină.

Cuvintele ei m-au trezit brusc din poveste. M-am ridicat în capul oaselor, privind-o intrigat.

- Glumești, nu?

Mi-a clătinat din cap negativ, începând să plângă.

Mi-am tras o palmă peste cap, spre a-mi reveni din lumea în care pluteam, lungindu-mă lângă ea. Așa ghemuită și plânsă, părea într-adevăr o copilă. Dar nu înțeleg când s-a schimbat din domnișoara fatală ce fuma sigură pe ea, permițându-mi să o ating, în copila virgină pierdută în așternuturile mele. Probabil la baie, mi-am răspuns în gânduri, amuzat de moment.

Am cuprins-o în brațe adormind cu ea la scurt timp după ce mi-am închis ochii.

Am visat-o pe Ruth că se afla într-un loc străin, speriată, căutând o adresă ce nu reușea să o găsească. Apoi o trăsură o urmărea, iar în trăsură, se afla Teresa, îngrijitoarea noastră de la orfelinat, care trăgea de ea să o urce.

- Nu! Am țipat trezindu-mă transpirat.

M-am uitat lângă mine în pat, dar Aryna nu mai era. Îmi lăsase un bilet pe pernă prin care îmi spunea că îi pare rău. „Femeile“ mi-am spus în minte în timp ce mă îndreptam spre baie. Acel vis cu Ruth mă răscolea, fără să îl înțeleg.

Gândurile mi-au fost spulberate de ușa ce s-a trântit de perete:

- Cum ți-a fost noaptea, amice?

- E virgină…

Gerald a rămas blocat:

- Glumești, nu?

- E, ai să râzi, dar același lucru am întrebat-o și eu.

- Cum e posibil? Pe balcon mai avea puțin și te domina ea.

- Da, știu. Uite biletul!

Pe Gerald îl luase un râs ca de nebun.

- Adică eu m-am chinuit în mașină, crezând că îți las ție camera să vă iubiți, iar tu ai dormit buștean?

- Nu chiar buștean… Am avut un coșmar..

- Cred și eu. După un astfel de moment.

Gerald părea binedispus, așa că nu i-am povestit visul meu. Ne-am luat micul dejun, urmând să mergem la cursuri.

Capitolul 17

Înecă-ți lacrimile în ocean și le voi găsi în adâncul lui, căci port în ele greutatea mea.

Cele mai grele perioade sunt cele dinaintea examenelor, când cu toții suntem speriați de eșec. Orele petrecute în bibliotecă atârnau mai greu decât orele de somn, într-o balanță a timpului. Părăseam încăperea cu ochii roșii și mintea plină iar de cele mai multe ori, traseul îmi era neschimbat. Cursuri, bibliotecă, pat.

Uneori mi se întâmpla să sar peste vreuna din mese, amintindu-mi de doamna Percy care, dacă mi-ar cunoaște programul, ar fi îngrijorată.

Pe drumul de pe coridor, fiind afundat în gânduri, nu am observat cum pașii mei s-au intersectat cu ai unei domnișoare. Aceasta s-a oprit în fața mea, fără să-mi adreseze niciun cuvânt. Părăsind sfera imaginară în care mă aflam, și revenind cu mintea în corpul fizic, am realizat cu bucurie că fata ce mă privea fără a scoate niciun sunet, era chiar Sylvia. Am cuprins-o în brațe ridicând-o câțiva centimetri deasupra solului.

- Nu pot crede ochilor!!! Sylvia, draga mea...

Ea nu-mi spunea nimic, doar era vizibil fericită.

- Dar ce-i cu tine aici? Adică... nu că nu m-aș bucura că te văd.

Mă bâlbâiam ca un școlar.

- Tudor, ai uitat că tatăl meu este avocat?

- Bineînțeles că nu, dar...

- M-a trimis special să vorbesc cu un fost coleg de-al său, pentru a-i prelua actele de la firma pe care o deține aici.

- Păi, de ce? Nu înțeleg...

- De la începutul primăverii, el a acceptat o slujbă la Paris. Este avocatul unei firme binecunoscute. O astfel de ofertă nu era de refuzat.

- Mă bucur pentru el. Cred că îți este dor de tatăl tău...

- M-am înscris la școala de asistente medicale. Dar da... îmi este dor de tata, și de mama, și de Sonia...

Mi-a privit ochii, citindu-mă:

- Ruth? Ce e cu ea?

Reacția mea a fost necontrolată, chiar agresivă, dacă socot după tonul vocii.

- Părinții mei au plecat împreună la Paris, iar pentru că mama nu are un serviciu acolo, a hotărât să o ia și pe Sonia cu ea, spre a-i ține companie. Credeam că știi... Au întâmpinat probleme cu directoarea orfelinatului și cu doamna Teresa, pentru că nu erau de acord să o lase să părăsească țara.

Credeam că ne vor retrage acordul, pe care l-am avut și o vor lua înapoi la orfelinat, unde spuneau ele că ar fi potrivită ca îngrijitoare... dar tatăl meu a reușit să le convingă.

- Oh, Doamne. Cred că i-a fost greu lui Ruth să treacă iar prin toate aceste impedimente... singură.

- Nu a fost singură. Cu toții îi eram alături. Dar e mai bine că a plecat. Mie nu mi-ar fi fost de ajutor, eu fiind la internat, iar mama era singură. Mi-a scris că îi place Parisul, iar la sfârșit de săptămână pleacă la Monaco. Acolo stau într-o casă pe coastă, având la picioare Marea Mediteraneeană. E superb. Îți poți închipui?

Nu reușeam să mai urmăresc cuvintele ei, deoarece în fața ochilor mi-a apărut o scurtă imagine cu visul pe care îl avusesem despre Ruth. Se pare că visul nu era departe de realitate...

- Dar tu. Să nu ne spui că ai intrat la drept... Ar trebui să fiu supărată pe tine.

- Te pot invita la o limonadă. Poate îți mai trece supărarea.

- Poate. Să încercăm, mi-a răspuns jovială, Sylvia.

M-a luat de braț și am mers agale spre o cofetărie, povestindu-mi despre Paris, despre străzile sale înguste și trotuare pietruite, despre numărul mare de turiști ce te derută, neștiind în ce limbă să te adresezi ghizilor. Despre aerul cald,

și Turnul Eiffel. Mi-a mărturisit că își dorește să ajungă în Monaco, spre a-și liniști curiozitatea, dar până la sfârșitul anului școlar, nu i se întrevedea vreo portiță de evadare. M-a întrebat dacă aș vrea să o însoțesc, însă am evitat un răspuns concret, spunându-i „poate”.

Am petrecut întreaga amiază împreună, iar când s-a înserat, am condus-o la internatul sanitar, unde stătea ea:

- Îți mulțumesc pentru această jumătate de zi petrecută împreună, mi-a spus îmbujorată.

- Eu îți mulțumesc. Ai reușit să mă rupi din cărțile și gândurile mele, oferindu-mi această pauză plăcută.

Îmi zâmbea emoționată, iar ochii îi sclipeau. Probabil voia să o sărut, dar nu am putut. Mă uitam la ea cum mă dorește, dar nu era cea pe care mi-o doream. Probabil, dacă nu i-aș fi cunoscut familia, pe ea și sentimentele ei, m-aș fi aruncat într-o aventură amoroasă. Dar dacă aș începe o relație cu ea, mai mult ca sigur acest drum ar duce la o posibilă căsătorie. Iar eu nu eram pregătit pentru așa ceva. Inima mea nu era eliberată. În ea sălășluia Ruth.

I-am sărutat obrajii roșii, apoi palma și am plecat, zâmbindu-i. Nu m-am uitat în spate, deși simțeam că sunt privit. Probabil era în același loc unde o lăsasem.

***

- Sylvia este în oraș, i-am mărturisit eu prietenului meu, Gerald.

- Cum așa? V-ați întâlnit?

- Da, venise să vorbească cu un profesor de-al nostru. Iar Ruth e la Paris. Au dus-o departe de mine... i-am spus în glumă

- Crezi că special?

Întrebarea lui, mi-a tras un semnal de alarmă și mie:

- Crezi că e posibil? I-am răspuns eu printr-o altă întrebare. Oare doamna și domnul Percy și-au dat seama de sentimentele noastre și au acceptat această ofertă tocmai pentru a ne depărta?

- Nu știu ce să cred, bătrâne, dar cu femeile nu e de glumit. Nu m-ar surprinde ca doamna Percy să o fi lăsat liberă pe fiică-sa pentru tine.

Gândurile îmi erau amestecate. Brusc, cutia Pandorei se deschisese, declanșându-mi iar acea avalanșă de sentimente pe care le închisesem. Ruth... Ruth, iubirea mea. Atât de mică, într-o țară străină și probabil, speriată... Oh, Doamne, ce am făcut? Ce am ales...

- Dar dacă este așa cum credem noi, atunci înseamnă că Sylvia te iubește foarte mult... Iar cu dragostea, nu e de joacă, mi-a spus într-un registru sever.

- Nu, amice. Nu mă joc. Inima mea îi aparține lui Ruth. Că am avut pe aici aventuri cu anumite domnișoare este pentru că am anumite nevoi anatomice...

- Înțeleg perfect.

- Dar pe Sylvia nu aș răni-o în veci. Este o persoană bună, caldă, care mă atrage, dar nu sunt pregătit să am o familie cu ea. Adică atâta timp cât eu iubesc altă femeie, nu pot să mă leg într-o relație în care simt că bătăile inimii mele nu-i sunt dedicate în întregime celei de lângă mine. Înțelegi?

- Greu, dar încerc. Dar spune-mi atunci, cum vezi tu o ieșire din această situație? Cu Ruth este imposibil să legi o relație, chit că vă iubiți numai voi știți cât. Și totuși va veni vremea când va trebui să te gândești serios la o familie... iar iubirea ta pentru Ruth e veșnică. Atunci cum rezolvi problema?

- Nu știu Gerald... Nu știu.

Am lăsat capul în jos, simțind cum lăcrimez.

- Am sentimente pentru Sylvia, dar nu există termen de comparație cu ceea ce simt pentru Ruth. Este o altfel de iubire, bazată pe recunoștință, respect, admirație...

- Atracție, mă completă el, sarcastic.

- Mda, nu am negat niciodată asta, dar...

- Poate timpul va decide ce e mai bine...

- Poate...

M-am îndreptat spre fereastră, iar curentul ce se crease, făcea ca vântul să-mi mângâie obrajii, fruntea, părul. Am închis ochii și îi auzeam râsul colorat a lui Ruth, ca pe vremea copilăriei, când îi povesteam vreo boacănă pe care am făcut-o. Apoi mi-o aminteam cum mă striga într-o seară cu vocea sa curată:

- Haide, haide... ușa la biroul directoarei este descuiată.

Am mers amândoi de mână. Aveam vreo 12 ani și când am ajuns în biroul directoarei, Ruth s-a îndreptat spre un pickup, așezând acul pe un disc ce începuse stingher să se învârtă, eliberând un vals vechi. S-a așezat în fața mea și mi-a spus că vrea să dansăm, dar de rușine am refuzat-o. Nu știam să valsez... iar ei îi plăcea. Atunci s-a dezlipit de mine și valsa singură în încăpere chicotind fericită. O priveam nemișcat ce grațios se balansa de pe un picior pe altul, cum își plimba mâinile în aer, iar pletele aurii, dansau și ele și mi-o imaginam o prințesă rătăcită în aceste haine rupte.

Lacrimile, îmi curgeau peste obraji.

- Viața a fost dură cu ea. Merita totul și nu a avut nimic.

Vorbeam cu vântul. Gerald plecase, lăsând ușa camerei întredeschisă.

Capitolul 18

„De-ți sunt o poezie, scrie-mă în inimă cu versuri fără rimă”

Vocea ei șoptită m-a trezit din somn înainte de a-mi da deșteptarea ceasul ce-mi ticăia pe noptieră. M-am uitat spre Gerald care dormea liniștit în patul lui ce se afla în fața mea, așa că m-am dat jos din pat și am așternut aceste versuri, pe hârtie, apoi mi-am preparat un suc din portocale și m-am îndreptat către birou spre a repeta pentru examenul de astăzi. Încercam cu greu să mă concentrez, să mă desprind de realitatea sentimentelor și să redevin acel imun, ce se pregătește intens de examene.

Am reușit. După un an de colegiu, am terminat integralist și reușisem să îmi păstrez bursa de merit. Eram liber și aveam senzația că plutesc. Știam că acele examene au pus fundația unei temelii ce se va ridica tot mai sus. Tindeam la succes, la a avea cât mai mult spre a reuși să o ajut pe mama, iar dacă îmi va permite și pe Ruth. Voiam să sărbătoresc, dar Gerald plecase deja în sejur cu iubita sa. Eram singur în cameră, dar cu o dorință nebună de a ieși din acest loc încărcat de manuale și notițe. Până și aerul îmi părea îmbâcsit de legi. Brusc mi-am amintit de Sylvia, așa că am

hotărât să o aștept la facultatea ei, spre a o invita la restaurant.

Nu am mai stat pe gânduri, așa că am fugit spre duș, apoi mi-am pus o cămașă albă, subțire și o pereche de pantaloni gri deschis și am fugit spre Sylvia. Mă rugam doar să am norocul de-a o întâlni.

Am intrat în incinta facultății, am citit orarul de la avizier, iar la acea oră, trebuia să fie în sala 80 spre a susține un examen. M-am dus spre sală așteptând sprijinit de tocul ușii. După mai bine de 2 ceasuri, ușa s-a deschis, începând pe rând studenții să părăsească sala.

Unele domnișoare îmi zâmbeau admirativ, iar altele treceau fără să mă observe. În cele din urmă, a ieșit și Sylvia fără a mă observa. I-am strigat în șoaptă numele, iar aceasta s-a întors sărindu-mi de gât:

- Tudor, dragule, pe mine mă așteptai?

- A, nu. eram doar în trecere...

A râs, apoi m-a luat de braț:

- Am avut un examen foarte greu, mărturisesc că încă tremur... Tu cum ești?

- Sunt bine. Azi am primit rezultatul la ultimul examen și sunt integralist și bursier.

- Bun așa. Ar trebui să faci cinste!

- Așa mă gândeam și eu. Spune-mi ai vreun program pe ziua de azi?

- Am program. Îmi petrec întreaga zi cu vărul meu preferat!

- Preferat, zici? Dar câți veri ai?

- Unul, râse ea, lipindu-se de brațul meu.

I-am sărutat creștetul capului și am condus-o la un restaurant elegant. Chelnerul ne-a însoțit, oferindu-ne o masă la geam, de unde puteam vedea intersecția din centrul orașului. Ne-a adus meniul și amândoi am comandat aceleași feluri de mâncare. Deși am terminat repede prânzul, fiindu-ne foame, am zăbovit la masă, încă vreun ceas, timp în care mi-am tras scaunul aproape de-al Sylviei, i-am îndepărtat șuvițele rebele ce îi acopereau fața, i-am atins palma caldă, mai plăcută la atingere decât catifeaua.

- Ești mai enigmatic decât întreg Universul, mi-a spus ea, aievea.

- De ce această afirmație?

- Tudor... știi, probabil...

A lăsat capul în jos, dar cu două degete, i-am ridicat bărbia:

- Continuă, i-am spus.

Voiam să aud ce are să-mi relateze. Astăzi mă simțeam pregătit să o aud.

- Am sentimente pentru tine, Tudor. Și nu sunt sentimentele acelea pe care le au verii. Când te văd... de fapt de când te-am văzut întâia oară, inima mi-a luat-o la trap. Nu vreau să fiu un impediment... știu, adică bănuiesc că tu o iubești pe Sonia...

Oh... ce aș putea să îi răspund? Normal că știe, eu nu am încercat să ascund acest lucru... dar cum aș putea să o rănesc acum?

Am oftat, apoi i-am luat palmele între ale mele, privind-o pătrunzător:

- Sentimentele mele pentru Ruth nu mi se vor schimba niciodată. Nu doresc să te mint și nu voi nega acest fapt vreodată. Dar Sylvia... ești ființa pe care orice bărbat de pe acest pământ ar vrea să o aibă. Inclusiv eu. Și poate faptul că m-am eliberat spunându-ți ce simt pentru Ruth, mă face să cred că... noi doi am putea. Sylvia, dacă tu crezi că poți înțelege, acest fapt îmi dă speranța că am putea începe o relație. Eu... eu simt că te iubesc. Nu te mint. Jur! Este ciudat probabil, dar uite că poți iubi două femei deodată. Eu sunt dovada vie. Sentimentele sunt diferite pentru fiecare dintre voi două, pentru că și voi sunteți diferite. M-am gândit zile în șir la tine, la cum aș putea să-ți mărturisesc ce simt, fără să te rănesc. Nu aș vrea să te rănesc în veci. Dar te rog, răspunde-mi sincer: crezi că mă poți accepta?

Baza ochilor săi calini, i se umpluseră de lacrimi. NU! Nu vreau să plângă, îmi spuneam în gând. Nu vreau să sufere! Dar nu pot ascunde ceea ce simt, nu ar fi o relație, pentru că în relații, sinceritatea este prioritară.

- Și dacă ai vedea-o, ai vrea să fii cu ea? mă întreba, în timp ce-i tremura barba.

- Nu, Sylvia. Dacă sunt cu tine, nu aș vrea să fiu cu ea... și cu nicio altă femeie.

- Nu știu dacă aș putea să fiu cu tine, în timp ce ea îmi este însoțitoare și știu că voi vă iubiți. Cum să mă vadă la braț cu tine, când ea îți poartă aceste sentimente înălțătoare? Sau tu... cum ai putea-o privi, știindu-te într-o relație cu mine... Nu îmi pot imagina, că aș putea-o face să sufere. Mai bine sufăr eu. Lasă-mi timp să mă gândesc! Nu mă căuta tu. Te voi găsi eu.

S-a ridicat de la masă plecând cu pași mici dar iuți, cu capul în jos, din când în când, ștergându-și lacrimile.

I-am făcut semn chelnerului, să-mi aducă nota, am achitat-o și am plecat spre internat. Pe drum mă cercetam și constatasem că sunt trist. Poate pentru că am rănit-o pe Sylvia, poate pentru că odată cu răspunsul pe care i l-am dat, am realizat că eu și Ruth nu mai avem nicio șansă să fim împreună... Alesesem o relație pământeană, o relație ce nu era sortită despărțirii. Dar nu îmi puteam ignora inima ce îmi

dădea bătăi puternice, numai atunci când îi pronunțam numele.

Ajuns la internat, i-am telefonat mamei, din holul mare anunțând-o că sunt bine, am terminat examenele, dar doresc să mai petrec în oraș câteva zile. Aveam o dorință mai veche, de-a merge la operă, dorință pe care mi-am îndeplinit-o în acea seară. Am vizionat opera „La Boheme" iar cele patru acte ale sale m-au fascinat, găsind asemănări între viața mea și operă. Revenind în cameră, l-am găsit pe Gerald abătut:

- Ce faci, amice? Nu trebuia să fii prin alte locuri?

- Femeile... până să apară ele în viața mea, era liniște. Acum nu pot să dorm, să mănânc... bine că am terminat cu examenele... Te vor și nu te vor..

- Mie îmi spui... Ce ți s-a întâmplat?

- Lulu, cu care trebuia să plec pe litoral, s-a împăcat cu fostul ei iubit. Varianta scurtă. Varianta mai lungă ar fi că m-a invitat la ea acasă, după ce de mai bine de o lună legăm o frumoasă poveste de amor și am hotărât că mergem împreună în sejur. Bun. Toate bune și frumoase... de vis, chiar. Dar de dimineață, când eram încă la cafea, a primit vizita fostului ei iubit. Un ofițer, ce a îngenunchiat ca un Don Juan în fața ei, fluturându-i un inel.

- Nu pot să cred.

- Ba să crezi. Mademoiselle Lulu nici nu a clipit. L-a acceptat uitând de mine și vacanță. Și acum, te întreb eu pe tine, prietene: Nu mai bine plecam eu acasă la părinți, cu bursa la buzunar, fără să încerc să surprind domnișoare minione?

- Nu știu ce să spun amice. Nu sunt eu în măsură să dau sfaturi. Dar viața te poartă prin cele mai nebănuite locuri și întâlnești persoane de tot felul. Acum, sincer să fiu, eu cred că de fapt tu ești rănit mai mult în orgoliu... fiindcă nu ai fost tu cel ales.

- Și în buzunar, râse el. Achitasem eu întreg sejurul.

- Oh... mda. Ești dublu rănit. Hai la un gin!

Gerald era unic. Știa să facă glume și la necaz. Vedea binele în orice rău și deborda de energie pozitivă. Probabil din acest motiv îmi este prieten. Împreună, echilibram balanța. Am ieșit la un bar din apropierea internatului, unde am vorbit non stop despre tot ce aveam pe suflet. Gerald poate părea un bărbat superficial, care se implică în relații destinate despărțirii, dar de fapt, el este profund și loial. Am revenit când începuse să se lumineze cerul, semn că întreaga noapte a trecut.

Capitolul 19

Cu cât mai lung mi-e drumul, cu atât îmi rămâne mai puțină credință, că te voi găsi. Voi reuși să-mi ard neputința, în focul dragostei? Răspunde-mi, suflet nebun și nu-mi mai chinui rațiunea.

Din nou, somnul îmi este prea scurt. Poate pentru că ora la care mă aflam acum în pat, nu era rezervată odihnei. Îmi făcusem planul ca în această seară să merg la teatru, însoțit sau nu, de Gerald, iar peste două zile, să mă întorc acasă.

M-am ridicat din pat și m-am așezat pe scaun, răsfoind ziarul spre a vedea programul de la teatru. Între timp s-a trezit și Gerald, fiind încântat de propunerea mea de-a merge să vedem o piesă. De asemenea nici el nu mai avea ce să facă în oraș. Terminase examenele și relația, așa că s-a hotărât ca cel mult la sfârșitul săptămânii să plece și el.

Piesa la care ne-am luat bilete s-a dovedit a fi o alegere greșită fiindcă după nici jumătate de oră, am hotărât să părăsim sala. Am ales același bar, aceeași masă, aceleași zâmbete. Gerald mai prietenos din fire, s-a procopsit cu o nouă legătură. Eu nu mai aveam putere și nici loc în inimă.

Mi-am terminat băutura și am plecat la internat, culcându-mă devreme, de această dată.

Următoarea zi, aceeași problemă. Orele mele de odihnă, se împuținau, iar somnul îmi era agitat. Simțeam o neliniște, o emoție în capul pieptului, emoție ce nu-mi dădea pace. Când abia se trezise și Gerald, în ușă am auzit două bătăi scurte. Am tresărit amândoi, uitându-ne uimiți unul la altul:

- Cine ne-ar putea deranja? m-a întrebat el, grăbit să deschidă.

- Un plic pentru Tudor.

Era paznicul și i-a înmânat lui Gerald un plic alb, lung, nesemnat:

-Se pare că ești căutat, amice.

Mi l-a întins, privindu-mă suspicios.

Tremuram din toate încheieturile, așa că am ales să-l așez sub pernă:

- Ce faci, nu-l deschizi?

- Nu. Mi-am adus aminte că astăzi este festivitatea de sfârșit de an. Aș vrea să merg.

Mi-am pus ținuta de festivitate, pantaloni negri, cămașă albă și am ieșit din cameră. Gerald mă privea înlemnit.

Întreaga festivitate am încercat să mă gândesc de la cine este plicul. Eram prea agitat să îl citesc și prea speriat de

ce-ar putea conține. Nu voiam să îl deschid până nu reușesc să-mi domolesc emoțiile. Festivitatea a fost o desprindere inspirată, reușind în acele minute să îmi reechilibrez corpul, sentimentele și emoțiile. Întors în cameră, m-am îndreptat spre pat. M-am întins, iar palmele au început din nou a-mi tremura:

„Astăzi te provoc să fugim împreună! Nu ne uităm în urmă, nu ne reproșăm și nu regretăm nimic. Ești al meu, iar eu a ta. Doar azi. Atât! Te provoc să fugim, fără să ne sărutăm sau iubim. Te provoc să mă privești ca și cum aș fi o străină, o ființă pe care o ai în fața ochilor, întâia oară. Nu mă cunoști, nu îmi cunoști trecutul și nici plăcerile. Te provoc să strigăm cerului, munților și râurilor durerea noastră. Urcă-te în mașină și vino să fugim pentru o zi doar noi doi, în lumea noastră. Te provoc! “

În josul paginii era trecută adresa unui hotel dintr-un oraș, aflat la mică distanță de locul în care mă aflam. Am împăturit biletul, vârându-l în buzunarul pantalonilor de stofă. Eram îmbrăcat în ținuta de student. Nu apucasem să mă schimb și nici nu mai aveam de gând să fac acest lucru:

- Îmi trebuie mașina ta, Gerald. Ești amabil?

Nu îmi permiteam să pierd vremea cu politețuri, mai ales față de Gerald, camaradul meu.

- Uau…ușor băiatule. Unde pleci așa în grabă?

- Îți explic când revin. Cheile, te rog.

Mă privește fix, voind a mă citi, preț de câteva secunde, după care îmi aruncă lângă mine pe pat cheile ce răsună zgomotos când se lovesc de lemnul patului.

- Totuși…aș prefera să știu și eu unde pleci!

- În aventură, îi răspund și trag ușa în urma mea.

Plec la Ruth. Ruth a mea a revenit. Inima îmi bătea în piept ritmul lui Ruth, un ritm tot mai rar auzit în ultima vreme.

Drumul parcurs la destinație, m-a ajutat să-mi calmez bătăile inimii și pulsul ce mi-o luaseră la galop. Întreg corpul îmi era agitat, iar pe mine mă inundase o fericire, pe care nu credeam că o voi mai trăi vreodată. Mă priveam în oglinda retrovizoare, repetând tot felul de replici, spre a nu-mi trăda emoția.

Hotelul a cărui adresă mi-o notase pe plic l-am găsit ușor în acest oraș, străin mie. Locuitorii foarte amabili, m-au îndrumat direct spre Ruth. Ajuns la recepție, am apăsat un clopoțel din argint, iar în secunda următoare, o domnișoară brunetă, cu un zâmbet frumos, mi-a urat o zi bună. M-a informat că tânăra ce locuiește la etajul 8, camera 512, nu a părăsit hotelul și că este foarte posibil să o găsesc în cameră. M-am îndreptat spre lifturi, apăsând butonul și urcând spre Ruth. În timp ce liftul urca, emoțiile-mi urcau și ele. Zgomotul ușilor deschise m-a anunțat că am ajuns. Am făcut un pas din

cabina liftului, aflându-mă la jumătatea unui hol lung, tapițat în culoare aurie.

Camera 512. Am bătut o dată, apoi am repetat bătaia ceva mai tare. De după ușă, se auzeau pașii ce veneau spre mine. Inima îmi era în gât, fiind sigur că nu-mi va permite să vorbesc. Am tușit, ca să înlătur nodul ce-l simțeam. Cheia s-a rotit în zgomotul său metalic, iar ușa s-a deschis. Inima, pulsul, respirația, pleoapele și sângele mi s-au oprit. Toate au ieșit din mine, luând direcția ei. Firul invizibil ce mă trăgea aproape de ea era atât de dureros încât nu i-am mai rezistat. Mă privea ca o statuie, aflată într-un muzeu, înconjurată de suflete, ea fiind singura căreia-i lipsea. Am tras aer adânc în piept revenindu-mi în simțiri. Nu știam ce să-i spun. Orice replică îmi pregătisem în mașină, acum mi-era inutilă. Mi-a făcut loc să trec pe lângă ea, în timp ce mă privea hipnotizată. Genunchii îmi erau moi, de parcă oasele, mi s-ar fi topit. M-am îndreptat spre mijlocul camerei, cu pași mărunți și lenți, încercând să-mi reglez respirația. A închis ușa, întorcând cheia, gest ce a făcut ca iar să-mi pierd ritmul pulsului, apoi mi-a urmat pașii. Mă privea și clătina din cap, ca și cum timpul și această lume au greșit când ne-au așezat pe noi, simpli pioni, pe tabla de șah. Această fugă a noastră ne obosise, iar pe ea a lovit-o fix în punctul din care pornește viața. Inima. Avea ochii umezi, iar buzele-i erau uscate.

- Tudor...

Nu a putut spune mai mult că plânsul a lovit-o. M-am îndreptat spre ea, am cuprins-o în brațe, încă nerealizând că această ființă pierdută în brațele mele este Ruth. Îi mângâiam părul spre a o liniști, dar nu realizasem că și eu plâng decât în momentul în care o picătură mi s-a prelins pe palma din părul ei. Am petrecut minute în șir, îmbrățișați și incapabili să ne spunem vreun cuvânt. Și ce cuvânt era mai potrivit ca reuniunea noastră, în care inima mea, bătea alături de-a ei, lacrimile noastre se amestecau, ca într-un ritual de purificare a sufletului, iar trupurile ne erau lipite, fiind un întreg.

- Aș vrea să te duc într-un loc. O să-i rog pe cei de la recepție să ne cheme o mașină.

- Nu este nevoie. Gerald mi-a împrumutat mașina lui. Unde mergem?

- Vei vedea.

Mi s-a desprins din brațe, și-a luat poșeta de pe scaun și mi-a aruncat o privirea ca o invitație. De această dată, eu am fost cel ce-a urmat-o, hipnotizat. Îi urmăream de la spate mersul ei legănat, părul ce-i crescuse și pe care și-l prinsese în sus, lăsând libere câteva bucle rebele. Ruth a mea era schimbată din copila fără stil, într-o domnișoară elegantă, abia sosită din Paris.

Am ajuns la mașină. I-am deschis portiera, ajutând-o

să intre. Plină de grație, și-a ridicat ușor rochia ce atingea pământul, descoperindu-și glezna subțire în pasul făcut peste pragul mașinii. Eram absorbit de schimbarea ei, deși mereu am afirmat că nu haina-l creează pe om. M-am urcat alături de ea în mașină iar când am privit spre ea, nu am putut să nu recunosc brățara pe care i-o dăruisem de Crăciun. Era așezată în același loc, recunoscându-mi parcă și nodul.

- Remarc că îți place, sparg eu tăcerea, aruncând privirea spre brățară.

- Da. Nu am scos-o niciodată. O port indiferent de ținută. Este o parte din mine... din tine...

Obrajii i s-au înroșit, iar ea a întors capul, privind spre dreapta.

Mi-a arătat pe unde să mergem cu mașina, veselia ei crescând, ca o eliberare din trupul firav. A lăsat geamul jos, admirând peisajul și respirând adânc. Treceam pe lângă un câmp, iar în depărtări puteai zări dealurile verzi, stufoase. Drumul era de pământ, denivelat și îngust, iar din loc în loc puteai întâlni oameni ce muncesc pământul. S-a aplecat mai tare pe geam, întinzând brațele ca și cum ar permite aerului să-i mângâie palmele, râzând din tot sufletul. Era fericită, iar eu o admiram cum se distrează singură, sperând doar că această stare euforică mi s-ar datora mie. Se apleca tot mai tare și începuse să-mi fie teamă, așa că i-am atins ușor

piciorul stâng rugând-o să aibă grijă. La atingerea mea, a tresărit, privindu-mă cumpătată. Apoi, observând că trecem pe lângă alți oameni ce munceau câmpul, s-a aplecat urlând spre ei cu toată puterea:

- Îl iubesc!

Aceștia s-au oprit din muncă, zâmbindu-i iar ea râdea tot mai tare. Și-a reluat locul pe scaunul ei și se uita fix la mine, ca la un tablou într-o expoziție. Am oprit mașina pe dreapta, într-un șanț, voind să o sărut. Aveam o poftă nebună, și simțeam că pentru acel sărut am trăit în beznă atâta timp. Ea era lumina mea. Ardeam să o sărut lung, să fie cel mai puternic gest pe care îl puteam face în aceste clipe.

- Nu. Mi-a spus ea scurt.

- Nu. Știu... Dar animalul din mine urlă.

A lăsat privirea în jos, zâmbind blajin.

- Ruth...

Mi-am reluat mersul cu mașina apoi mi-a spus să o las într-o parcare. M-a luat de mână și am urcat pe un drum sălbatic, cu greu ajungând printre niște ierburi crescute în legea lor. Trebuia să ai grijă pe unde calci, deoarece denivelările îți puteau provoca răni. Ruth a luat-o înainte, oprindu-se la marginea unei prăpăstii:

- Am ajuns, îmi spuse ea cu lacrimi în ochi, în timp ce vântul îi mângâia violent șuvițele de păr.

Capitolul 20

Dacă aș despărți spuma de mare, luna de cer și-un pui de mama lui, niciuna dintre dureri nu ar fi egală cu durerea mea, provocată de plecarea ta...

- Ai mai călătorit spre Ținutul lui Ruth? Îmi țipa ea de pe marginea prăpăstii.

- Uneori... În ultima vreme, visez tot mai rar... i-am răspuns gâfâind de la urcuș.

- Și dacă acest ținut nu ar exista?

Am făcut o pauză să-mi trag suflul obosit de cât am urcat și i-am răspuns plin de amărăciune:

- Aș jindui o viață întreagă, căutându-l... căutându-te...

Am călcat peste crengile uscate, apropiindu-mă tot mai mult de marginea prăpăstii. Nu realizasem că urcasem pe o stâncă, iar sub picioarele noastre, valurile se spărgeau. Am închis ochii și mi-am revăzut întreaga viață. Orfelinatul, îngrijitoarea, paturile reci, omul de zăpadă și Ruth. Apoi eliberarea, nopțile-n singurătate, boala ei... și Raul. Crăciunul, zăpadă și bucurii, brățara, Ruth la mine-n brațe. Mi-era dor de noi, de anii ce i-am rătăcit în zadar, de tot ce ar fi putut să fie.

- Este ținutul visurilor tale? Mi-a întrerupt ea gândurile.

Am deschis ochii și o priveam, fără să fie a mea, fără să-mi fie permis să o sărut, să o posed, să zbor cu ea...

- Unde am greșit?... Unde am greșit?! Am urlat mării.

Strigam ca un nebun, iar ea s-a dat în spate plângând în hohote.

Se așezase pe jos, cuprinzându-și cu palmele, genunchii și plângea la fel cum plângea în patul ei, când era pedepsită pe nedrept. M-am dus spre ea, i-am smuls mâinile de la ochi și am ridicat-o cu putere:

- Vreau să sărim! Nu avem nimic de pierdut... Nu pot trăi așa, este un blestem prea dur și nu-l mai pot duce. Te rog, hai să sărim! Împreună!

S-a oprit din a-mi însoți pașii spre margine și clătina negativ din cap tot mai tare.

- Nu! Trebuie să trăiești... eu nu mai am mult. Am plecat de la Paris fiindcă aici este un doctor cardiolog renumit. Nu putem să ne mai mințim. O știi și tu, la fel cum și eu o știu. Eu până aici am mers. Mai departe, trebuie să continui singur. Te rog, jură-mi!

Am îngenunchiat în fața ei, refuzând să o mint. Cum aș putea să-i jur așa ceva? Ce viață ar fi aia?

S-a așezat lângă mine, cuprinzându-mă în brațe:

- Te iubesc, știi asta. Te-am iubit din prima clipire, și te voi iubi până la ultima suflare. Dar nu pot fi egoistă. Vreau să

te știu fericit. Vreau să trăiești, pentru mine. Căsătorește-te cu Sylvia. Te iubește foarte mult, iar părinții ei, de asemenea, te adoră. Tudor, fiecare are destinul său. Nouă atât ne-a fost dat. Mult, puțin. eu mă consider norocoasă pentru că te-am întâlnit, pentru că am trăit aceste sentimente alături de tine, pentru tot ce mi-ai fost în această viață. Mă simt binecuvântată că am reușit să ne găsim, să ne iubim, întregind această relație. Nu este atât de importantă durata relației noastre, cât inten-sitatea ei. Și ce am avut noi... mie mi-a ajuns cât pentru o viață întreagă. Poate eu sunt egoistă și mă opresc aici, tocmai pentru că îmi doresc să nu mai iubesc nimic și pe nimeni, dar tu mai ai de oferit iubire. Inima ta este mai mare decât a mea, îți amintești? Și tocmai pentru că te iubesc, te rog... să fii fericit și să iubești tot restul vieții!

- Fără tine? Tu nu îți poți imagina chinul prin care trec eu. Am acceptat că nu putem fi împreună, dar nu accept plecarea ta definitivă! Nu pot, nu înțelegi?!

- Tudor... Eu sunt în inima ta și acolo voi locui în veci. Dar fericirea nu este legată de mine, de existența mea. Tu ești singurul responsabil de fericirea ta. Accept-o pe Sylvia. Nu nega faptul că te atrage... Nu trebuie să-mi mărturisești, nu. Dacă situația ar fi fost invers? Dacă tu ai fi fost cel bolnav, ce mi-ai fi dorit mie?

Avea dreptate. Nu poți fi egoist cu cel ce-l iubești. Nu poți spune „dacă nu e cu mine, atunci să nu fie cu nimeni fericit”. Când iubești o persoană îi dorești tot binele din lume, și te rogi pentru ea.

- E greu, Ruth. Nu sunt pregătit să te pierd pe veci. Nu voi fi niciodată pregătit.

- Dacă este adevărat ce se spune, atunci voi alege să-ți fiu înger păzitor.

Plângeam amândoi, îmbrățișați și chiar dacă vântul sufla cu putere în stânci, pe noi nu ne clintea. M-am ridicat în picioare și am întrebat-o dacă vrea să valseze cu mine, așa cum își dorea în copilărie. A acceptat. Am început stângaci, apoi în urechi îmi răsuna acel vals vechi, redat de pickup-ul directoarei. Știam pașii, deși era întâia oară când valsam. Eu, ea, valsând în ținutul lui Ruth. Simțeam cum mă desprind de corp și mă înalț, privindu-ne de sus. Era o promisiune pe care ne-o făceam având ca martor acest ținut. El este aici și există datorită ei, cea ce-i poartă numele și cea ce l-a descoperit. Eu nu făceam decât să visez, dar acum realizez că în tot acest timp, el exista, strigându-mă. Ne aștepta pe noi, pentru a ne uni într-o altfel de cununie.

***

Eram în vacanță, acasă la mama, când doamna Percy ne-a telefonat, anunțându-ne cumplita veste. Mi-o amintesc pe mama care plângea încontinuu, plecând spre domeniul familiei Percy. Eu am refuzat să o însoțesc la ei acasă. Nu voiam să mi-o amintesc astfel pe Ruth, așa că am luat trenul fugind spre ținutul descoperit de ea. Acolo știam că o voi regăsi. Am urcat într-o suflare, iar când am ajuns sus, nu am putut să plâng sau să mai simt ceva. Aveam sufletul golit. Am strigat-o în repetate rânduri, cu întreaga mea putere. Simțeam cum numele ei mi se eliberează din toate celulele din corp. Am închis ochii, ascultând de vântul ce-mi șuiera la urechi, parcă șoptindu-mi să fac acel salt. Am mai strigat-o o singură dată în timp ce mi-am desprins tălpile de sol. Apa rece m-a cuprins ca o fiară flămândă, neputând să-mi mai mișc vreun mușchi. Probabil am leșinat, fiindcă nu-mi amintesc decât o forță ce m-a tras la mal, mângâindu-mi fruntea, rugându-mă să trăiesc. Când am deschis ochii, acea ființă s-a ridicat de lângă mine, dispărând. Am încercat să alerg după ea, dar nu am mai văzut-o. Mereu am avut impresia că a fost Ruth. Atunci i-am făgăduit:

- Îți jur că voi trăi!

Capitolul 21

Cheamă-mă-n vise... și voi veni

După 5 ani.

Colegiul l-am terminat cu ceva timp în urmă, reușind pe propriile puteri să-mi deschid o firmă cu care, în colaborare cu statul, aveam să apăr persoanele cu venituri mici si care se află în vreun conflict ce-și găsește rezolvare, la tribunal. În timpul liber, îmi ajut socrul preluându-i firmele de care nu se mai poate ocupa din diverse motive. Din primele salarii, am reușit să-mi achiziționez o mașină, iar prietenia mea cu Gerald este la fel de strânsă.

Mama îmi este alături în permanență, acceptând să se mute cu mine, la noua mea familie.

Și iată-mă împreună cu domnul Percy la ușa camerei soției mele, Sylvia, unde amândoi așteptam acea minune ce numai femeile o pot realiza, fiind partenerele lui Dumnezeu, la păstrarea și continuarea operei Lui.

Domnul Percy așezat pe fotoliul din hol, agita un cub de gheață, în paharul său de scotch. Eram prea emoționat să iau loc.

- Ești nervos? mă întreabă el cu voce caldă.

- Eh... nu prea... Mă dau eu bărbat.

- Am înțeles. Dar vezi că îți curge sânge din nas.

Mi-am atins nara cu mâna și într-adevăr, îmi curgea sânge. Probabil corpul trăia la intensitate maximă, iar sângele începea să mi se reverse.

Țipetele Sylviei erau mai stridente ca ale unui animal înjunghiat. Așa a strigat timp de câteva ceasuri. Îmi venea să intru, să încerc să o ajut, chiar dacă știam că nu aveam cum... și că tot ce se întâmpla acolo era o taină știută numai de femei, la care noi bărbații, nu aveam acces. Nu puteam decât să mă rog să reușească să nască mai repede, spre a scăpa de aceste dureri ce-o chinuiau infernal. Nu cred că aș fi putut duce un astfel de chin și să mai și trăiesc, după. Într-un final, un alt glas i-a acoperit urletul Sylviei. Era un plâns puternic de învingător. Era pruncul meu.

Ușa s-a deschis, iar în prag, moașa plină de sudori îmi trimite un zâmbet de pe chipul ei obosit.

- Este fată. Pare sănătoasă și voinică...

- Și Sylvia?

- Este bine. Nu e singura femeie ce naște. Poți intra, dar să nu o obosim.

Alături de Sylvia, ce era leșinată pe pat, se aflau mama și doamna Percy ale cărei brațe cuprindeau copila. Mi-am sărutat pe frunte soția ce îmi zâmbea cu ultimile ei forțe și

m-am dus să-mi îmbrățișez fiica. Când am văzut-o la doamna Percy în brațe, am înlemnit. Părul blond, ochii rotunzi... aceeași imagine cu ea ca atunci când am văzut-o întâia oară. Am crezut că am vedenii și am privit speriat spre Sylvia, care lăcrima de fericire:

- Știu... mi-a spus ea. Și eu cred același lucru...

Am luat-o în brațe, susținând-o cu grijă și m-am îndreptat cu ea spre Sylvia:

- Bine ai venit, înger frumos! Să-ți fie viața plină de lumină, Ruth.

- Ruth? Ce nume e acesta? a întrebat intrigată doamna Percy.

- Un nume perfect! i-a răspuns Sylvia, în timp ce ne privea fericită.

-Sfârșit-

CUPRINS

Capitolul 1 5
Capitolul 2 9
Capitolul 3 14
Capitolul 4 19
Capitolul 5 28
Capitolul 6 34
Capitolul 7 40
Capitolul 8 54
Capitolul 9 60
Capitolul 10 71
Capitolul 11 78
Capitolul 12 84
Capitolul 13 93
Capitolul 14 105
Capitolul 15 122
Capitolul 16 131
Capitolul 17 144
Capitolul 18 151
Capitolul 19 158
Capitolul 20 166
Capitolul 21 171